Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 3 (87) Helmikuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

Kustannuksellamme ILMESTYNYTTÄ tietokirjallisuutta:

Engels, F.:
Ludvig Feuerbach . . . . siv. 120 hint. nid. 1 : 10

Marx, K. ja Engels, F.:
Kommunistinen manifesti . . . . . „ 168 „ „ —: 45

Popov, N. ja Jakovlev, J.:
Leninin elämä ja leninismi . . . „ 120 „ „ —: 52

Stalin, J.:
Leninismin kysymyksiin . . . . . „ 74 „ „ —: 34
Kollektivisointilinjasta . . . . . . „ 64 „ „ —: 20

Fersman, A. E.:
Neuvostoliiton uusi teollisuuskeskus napapiirin tuolla puolen, (Hiipinän apatiitti) . . . . „ 60 „ „ —: 75

Baranski, N.:
Yleinen talousmaantiede, suomen. N. Tokoi, 60 kuvapiirrosta . . . . . „ 296 „ „ 2: 50
sid. 2: 65

Bolshevikkien toiminta Suomessa ja Viaporin kapina, muistelmakirjoituksia v. 1905 ajoilta, julkaistu S. Vallankumousliikkeen tutkijakunnan toimesta „ 170 „ nid. —: 95

Valtion kustannusliike
K I R J A

KOMMUNISTI

№—3(87)
v. 1932. Helmikuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-1.

NKP (b):n XVII konferenssi

TAMMIKUUN 30 pv. alkoi Moskovassa NKP(b):n XVII konferenssi, jonka avasi tov. Molotov. Lyhyessä avauspuheessaan hän totesi, että konferenssi kokoontuu historiallisella ajankohdalla: V. 1932 on ensimmäisen viisivuotissuunnitelman päättämisen ja toisen viisivuotissuunnitelman valmistelun vuosi. Nyt jo näkyy selvästi, että XVI puoluekokouksen direktiivi 5-vuotissuunnitelman toteuttamisesta neljässä vuodessa tulee täytetyksi, Neuvostoliiton teollisuus on päässyt vankasti jaloilleen. Ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman toteuttamisessa saavutettu menestys ilmenee kaikkein selvimmin maaseudun kollektivisoinnin kasvussa. Näin ollen kaikista vaikeuksista huolimatta sosialistisen talouden perusta maassamme on luotu ja leniniläinen peruskysymys "kuka kenet" on ratkaistu sosialismin voitoksi.

Konferenssin tehtävänä on hyväksyä päätös toisen 5-vuotissuunnitelman tehtävistä. Näiden tehtävien täyttämisen pääasiallisena ehtona on kuluvan vuoden tehtävien täydellinen toteuttaminen. Tov. Molotov ilmaisee luottamuksensa siihen, että toisen 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen yhteydessä ilmenevien vaikeuksien sattuessa puolueemme, työväenluokka ja miljoonaiset työtätekeväin joukot tulevat olemaan yhtä yksimieliset, vankat ja voitonvarmat kuin ensimmäisenkin 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen kuluessa.

Edelleen tov. Molotov lausuu, että Neuvostoliiton ulkopolitiikka on rauhan politiikkaa. Me olemme kaikella innolla antautuneet rauhalliseen maamme rakennustyöhön ja teemme kaikkemme estääksemme imperialistien päällekarkaukset sosialistisen tasavaltamme kimppuun. Rauhan rikkomiseksi suunnattu provokatsioni kuitenkin jatkuu. Tästä ovat todisteena tapahtumat Mandshuriassa ja Shanghaissa. Nykyhetken erikoisuutena on se, että rauhan tilanteen ja sotatilanteen välinen raja yhä enemmän häviää olemattomiin. Tämän takia meidän on oltava valmiit osoittamaan proletaarista sankariutta ei vain uuden yhteiskunnan rakentamisessa, vaan myöskin työläis-talonpoikaisen valtion puolustamisessa.

Me olemme kulkeneet voitosta voittoon. Tämän voiton takeena on ollut leniniläinen puolue ja sen keskuskomitea tov. Stalinin johdolla. Tämä tae meillä on olemassa nytkin ja se lujittuu päivä päivältä.

Puolueemme valtava kasvu ja luottamuksen lisääntyminen sitä kohtaan Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen taholta, yleismaailmallisen kommunismin kehittyminen ja kansainvälisen proletariaatin yhä suurempien joukkojen siirtyminen sen puolelle ovat takeena lopullisesta voitostamme.

Puolueemme historia osoittaa että työväenluokan asian voittoon saattaminen merkitsee säälimätön-

tä taistelua puolueen päälinjan puolesta opportunismia ja mätää liberalistista sovittelua vastaan kaikissa niiden eri muodoissa. Meidän on edelleenkin järjestettävä taistelurivimme leninismin lipun alla taistellen opportunismia vastaan niin teorian kuin käytännöllisen työnkin alalla.

Proletariaatin diktatuurin ensimmäisen maan voitoilla tulee olemaan sitä suurempi yleismaailmallinen merkitys, mitä johdonmukaisemmin, aktiivisemmin, tietoisemmin ja uhrautuvaisemmin bolshevikit tulevat kulkemaan eteenpäin valaisten työtätekevien joukkojen tietä Marxin-Leninin komunistisen opin valolla.

Eläköön leniniläinen puolueemme!

Eläköön kommunismin voitto!

Myrskyisäin suosionosoitusten tauottua, joilla konferenssi palkitsee tov. Molotovin avauspuheen, ilmoittaa hän XVII:n konferenssin avatuksi.

— — —

Seurasi konferenssin toimitsijain vaalit. Puhemiehistöön valittiin 41 toveria, joiden joukossa t.t. Stalin, Molotov, Kalinin, Voroshilov, Kirov, Kuibyshev, Ordhonikidse, Kaganovitsh, Postyshev, Petrovski, Rudsutak ym. Sihteeristöön valittiin 15 ja toimitusvaliokuntaan 10 toveria.

— — —

Konferenssin työjärjestys.

1. Teollisuuden kehityksen yhteenvedot v:lta 1931 ja tehtävät v:lle 1932.

2. Direktiivit Neuvostoliiton kansantalouden toisen viisivuotissuunnitelman (v. 1933—37) laatimisesta.

TEOLLISUUDEN KEHITYKSEN YHTEENVEDOT V:LTA 1931 JA TEHTÄVÄT V:LLE 1932.

(Selostaja tov. Ordshonikidse)

V. 1931, lausuu tov. Ordshonikidse, päättyi teollisuutemme voittoon. Sen tuotanto oli 27 miljardia ruplaa. Lisäys edelliseen vuoteen verrattuna 21 %. Raskas teollisuus tuotti tuotteita 11 miljardin ruplan arvosta, lisäys 28 %; kevyt teollisuus 7,6 miljard. rpl„ lisäys 12,6 %; metsäteollisuus 2,5 miljard. rpl., lisäys 12,6 %; varusteluasiain Kansankomissariaatin teollisuus 5 miljard. rpl., lisäys 22,5 %.

Eräillä aloilla oli kehitys aivan erikoinen. Niinpä auto- ja traktoriteollisuuden tuotanto oli 221 % edelliseen vuoteen verrattuna, "Staljmost" (teräs- ja siltateollisuus) 186 %, työnsuojelusvälineiden tuotanto 186 %, konerakennus 173 %.

Muutamat alat täyttivät 5-vuotissuunnitelman kolmessa vuodessa. Konerakennus, sähköteknillinen teollisuus, naftatuotanto, kumiteollisuus ja vaunujen rakennusteollisuus ylittivät v. 1931 tuotantotason, joka oli määritelty 5-vuotiskauden viimeiselle vuodelle.

Pääomasijoitukset kohosivat v. 1931 jättiläismäiseen summaan, 7 miljardiin ruplaan, mikä on suurempi kuin 2¼ edellisenä vuotena sijoitettu määrä. Käyntiin on pantu peruspääomaa 3,5 miljardin ruplan arvosta.

Sosialistisen teollisuutemme jatkuva ja myrskyisä kehitys tapahtuu samaan aikaan kuin tuotanto kaikissa kapitalistisissa maissa laskee tavattomasti. Meillä oli tuotannon kasvu 21 % ja olemme hyvällä syyllä sitä mieltä, että tämä on vähän. Mutta parhaimpanakaan aikana ei tuotanto yhdessäkään kapitalistisessa maassa ole

kohonnut tähän määrään. Eipä edes Amerikassakaan tuotannon nousu ylittänyt vuodessa 7 prosenttia. Nyt kapitalististen maiden tuotanto laskee sellaisella vauhdilla, jollaisella se ei ole milloinkaan kohonnut. Jos v. 1926 tasoa pidetään 100:na, oli tuotannon taso v. 1931 Saksassa 81, Englannissa 93, Amerikassa 68,5 ja koko kapitalistisessa maailmassa yhteensä 82. Entäs meidän maassamme? Kun v. 1926 tasoa pidetään 100:na, oli teollisuutemme tuotanto sitä seuraavina vuosina vastaavasti 127, 147, 170, 198 ja nyt v. 1931 jo 219. Saavutus on suunnaton. Mutta merkitseekö tämä sitä, että Iljitshin tunnuslauseen: "Saavuttaa ja sivuuttaa" me olemme jo toteuttaneet? Ei suinkaan.

Nishnij Novgorodin autotehdas, Harkovin traktoritehdas, Moskovan autotehdas, Uralin konerakennustehdas (ensivuoro), Saratovin kombaintehdas, freesikonetehdas N, Novgorodissa, revolverikonetehdas Moskovassa, "Kaliiberi", "Freesi", Uralin kuparikombinaatti, Hiipinän teollisuuskeskus napapiirin pohjoispuolella pannaan käyntiin Kusnetskin metallurginen tehdas, tänään on sytytetty yleismaailmallisen jättiläisen Magnitogorskin tehtaan ensimmäinen masuni. Nevan ja Voskresenskin kemiallisen teollisuuden kombinaatit, kuulalaakeritehdas. On pantu käyntiin 79 kaivosta. On rakennettu sähköasemia, joiden yhteinen voimakkuus on 1 milj. kw. Mutta ei riitä se, että rakennetaan ja pannaan käyntiin. On pitänyt panna palvelemaan valtiotamme, tarkoitusperiämme tämä ensiluokkaisen mahtava tekniikka. Tov. Stalin asetti vuosi sitten mitä jyrkimmin kaikkien meidän tehtäväkseme omaksua tekniikka. Olemme sen jälkeen joitakin tuloksia tällä alalla saavuttaneet.

Siitä on kouraantuntuvana esimerkkinä Stalingradin traktoritehdas. Kuinka paljon puhuttiinkaan, että "eivät saa pyörimään". Puuhaa oli tietenkin paljon, mutta nyt jo kaikki näkevät, että Stalingradin tehtaalla ovat asiat kunnossa. Ei vielä kovinkaan kauan sitten se valmisti traktoreita suurin pysähdyksin, mutta nyt se valmistaa päivittäin yli 120 traktoria ja tänään valmisti 130. Tehtaalla väitellään nyt kysymyksestä, onko tehtaan suuniteltu tuotantokyky 144 traktoria päivässä korkein mahdollinen raja. En epäile, etteivätkö stalingradilaiset saavuttaisi tätä tasoa maalis—huhtikuussa. Mutta onko tämä korkein raja? Yhdessä väitteleväin tovereiden kanssa ajattelen ja olen varma siitä, että bolshevikeille, iskureille tämä luku ei ole korkein raja. On olemassa kaikki mahdollisuudet tuottaa enemmän ja olen vakuutettu, että stalingradilaiset pystyvät tuottamaan 200 traktoria päivässä.

Stalingradissa saatu oppi ei mennyt hukkaan. Harkovin traktoritehdas lähti heti joustavasti liikkeelle ja tuottaa nyt jo 50 traktoria päivässä.

V. 1931 saavutettu kokemus uusien tehtaiden käyntiinpanossa auttaa meitä v. 1932. Tämä kokemus osoittaa, että pystymme järjestämään minkälaisen tehtaan tahansa. Omien työläistemme, insinööriemme ja teknikkojemme avulla me asetamme amerikkalaisen tekniikan sosialismin palvelukseen.

Kuluneelle vuodelle on ominaista konerakennusteollisuuden laaja kehitys. Tavattoman suurta menestystä me olemme saavuttaneet maatalouskonerakennuksen alalla. Useita mitä monimutkaisimpia konelajeja valmistamme jo kymmenin tuhansin. Vetureita, öljyvaunuja, suuria tavaravaunuja, tavat-

toman voimakkaita ja uusinta mallia olevia koneita sähköteollisuutta varten, höyryturbiineja, malmien rikastuttamiskalustoa, blummingeja, valukoneita, erilaisia naftan puhdistuslaitteita — kaikkia näitä me olemme oppineet rakentamaan omin käsin, omissa tehtaissamme ja kotimaisista tarvikkeista. Valtaamme konerakennuksen eri alat. V. 1931 on rakennettu 16.000 konetta 7.000 koneen asemesta v. 1930. On ryhdytty laajassa mittakaavassa työkalujen valmistamiseen.

Heikkona kohtana meillä on kaaderikysymys. Tosin tälläkin rintamaosalla olemme ottaneet suuren askeleen eteenpäin. V. 1931 päästivät oppilaitokset 21.000 insinööriä ja teknikkoa. V. 1932 pääsee 38.000, mutta tämä ei riitä.

Vahvistuvat ja kasvavat tieteelliset ja tutkimusinstituutit. V. 1930 niitä oli 141, nyt 255. Teollisuudessa toimivien tieteellisten työntekijäin lukumäärä lisääntyi 6.000:sta 12.500:aan. On kuitenkin pantava merkille instituuttien heikko yhteys teollisuuden jokapäiväisen käytännöllisen elämän kanssa. Eräässä neuvottelukokouksessa kemian professori Jushkevitsh sanoi, että on aika rikkoa instituuttiemme luostarimuurit ja sukeltautua teollisuuden elävään käytäntöön.

Rinnan teollisuuden kanssa kasvaa maassamme proletariaatti ja sen asema paranee. Kuluneena vuotena työläisten ja toimitsijain lukumäärä teollisuudessa ja rakennustyössä lisääntyi 2 miljoonalla. Työttömyys on täydellisesti poistettu. Korkeimman kansantalousneuvoston alaisessa teollisuudessa kohosi työpalkka 11 kk::n aikana 16 %. Tariffisysteemin alalla oli meillä suuria puutteellisuuksia, joita ei ole vielä nytkään kokonaan poistettu. Surullisen kuuluisa tasapalkkaisuus ei ole vielä kaikkialla hävitetty. V. 1930 neljänteen neljännekseen asti olivat metallityöläiset työpalkkatason mukaan 11 tilalla muiden ammattien joukossa, hiilityöläiset 19 ja koksityöläiset 27 tilalla.

Asuntojen määrä lisääntyy ja samoin joka vuosi asuinrakennustoimintaan sijotettujen varojen määrä. V. 1929 sijoitettiin tähän tarkoitukseen 175 miljoonaa, v. 1930 — 300 milj. ja v. 1931 — 470 milj. rpl.

Valitetaan usein sitä, että laajan kulutuksen tavaroita on riittämättömästi. Aivan oikein, niistä on kova puute. Ja kuitenkin näiden tavaroiden tuotannossa olemme astuneet pitkän askeleen eteenpäin sodanedelliseen tasoon verrattuna. Kalossit: v. 1913 tuotettiin niitä Venäjällä 27 milj. paria, v. 1931 — 53,9 milj. paria. Jalkineet: v. 1913 — 8,4 milj. paria, v. 1931 — 76,8 milj. paria. Pesusaippua: v, 1913 — 94 tuh. tonn., v. 1931 181 tuh. tonn. Mistä sitten on kysymys? Siitä, että ennen vallankumousta väestön pieni yläkerros käveli jalkineissa ja käytti pesussa saippuaa, mutta miljoonat olivat joko paljain jaloin tai kävelivät virsuissa ja olivat likaiset. Tarve on lisääntynyt suunnattomasti, kas siitä on kysymys. Tehtävämme on tyydyttää tämä tarve. Mikä estää meitä? Raaka-aineiden puute. Ja jos maatalous vaatii meiltä peräänantamattomasti koneita ja me annamme näitä koneita, niin nyt on tullut aika vaatia maataloudelta raaka-aineita ja sen on ne annettava.

Puolueemme XIV edustajakokouksesta, joka esitti teollistuttamistunnuksen, on kulunut kuusi vuotta. Miten me toteutamme tätä tunnusta, joka on muodostunut rakennustyömme keskeisimmäksi tunnukseksi? Kivihiili: v. 1925 tuotettiin 17 milj. tonnia, v. 1931 — 57 milj. tonn. Turve: 2,5 milj. ja 9,5 milj. tonn. Takkirauta: 1,5 milj. ja 4,9

milj. tonn. Konerakennus: 730 milj. ja 5.578 milj. rpl. Teollistuttamistunnusta toteutetaan bolshevistisin tempoin.

Puolitoista vuotta sitten asetti puolueen XVI edustajakokous tehtäväksi Uralin—Kusnetskin kombinaatin muodostamisen. Ja siellä, missä puolitoista vuotta sitten oli autiota, on nyt noussut jättimäisiä tehtaita: Kusnetskin, Magnitogorskin, Uralin konerakennustehdas, ferrolejerinkitehdas. Kas tässä on vastaus XVI edustajakokouksen päätökseen.

Toteuttaakseen suunnattoman rakennussuunnitelman puolueen oli puolustettava päälinjaansa trotskilaisten, sinovjevilaisten ja oikeisto-opportunistien hyökkäyksiä vastaan, voitettava tavattomat vaikeudet. Tov. Stalin on tässä taistelussa johtajanamme.

Saavutuksista huolimatta emme kuluneen vuoden suunnitelmaa toteuttaneet kuitenkaan täydellisesti. Liikennelaitos antoi perään. Tasapalkkaisuus esti. Ei ollut asianmukaista huomiota, varsinkin tehtaiden johtajien taholta, työn järjestämiseen. Yhtymäin suuruus oli haittana. Ei ollut todellista taloudellista itsekannattavaisuutta. Ei ollut direktiiviemme täyttämisen kunnollista tarkastamista.

Taistelun kaikkia näitä puutteellisuuksia vastaan tulee jatkua kaikella päättäväisyydellä. Ilman niiden poistamista on vaikea täyttää kuluvan vuoden suunnitelmaa. Näiden puutteiden poistaminen antaa tavattoman suuria tuloksia. Ottakaamme esimerkiksi jo mainittu Stalingradin tehdas. Siellä tehtiin vakavaa työtä kaikissa näissä kysymyksissä ja tuloksena on ei vain tuotannon ratkaiseva nousu, vaan myöskin jyrkkä tuotantokustannusten aleneminen. Stalingradin tehtaan traktorin tuotantokustannukset olivat v. 1931 tammikuussa 5.793 rpl. Saman vuoden joulukuussa 3.328 rpl.

Tuotantokustannuksia alensivat seuraavat teollisuusalat: konerakennus, sähköteknillinen teollisuus, naftateollisuus. Jyrkästi nousivat tuotantokustannukset seuraavilla aloilla: metsäteollisuudessa, turve- ja hiilituotannossa. Nämä alat nielivät toisten alojen kaikki säästöt. Näin ei voida pitemmälle työskennellä. Ensimmäisen 5-vuotiskauden kuluessa teollisuus sai järjestelmällisesti avustusta kansantalouden muilta aloilta. Toisen 5-vuotiskauden kuluessa teollisuuden on annettava oma sijoituksensa yleiseen kansantalouden kasaantumiseen.

V. 1932 tehtävät ovat tavattoman suuret. Itsevirtaukseen luottaen niitä ei toteuteta. Teollisuustuotannon tulee kohota 36 %. Keskeisenä tehtävänä on: toteuttaa suunnitelmat mustan metallurgian, kivihiilen ja konerakennuksen alalla. Erikoisen vaikea on tilanne metallurgian alalla. V. 1931 emme kulkeneet eteenpäin, vaan jäimme edellisen vuoden tasolle. Liikennevaikeudet vaikuttivat tähän erikoisen suuresti. Mutta yhtä suuri vaikutus oli kaaderien puutteella. Meillä on erinomaisia nuoria työntekijöitä, mutta heillä ei ole vielä riittävää kokemusta. Vasta nyt, kun puolue ryhtyi niin läheisesti käsittelemään mustan metallurgian kysymyksiä, on havaittavissa nousun alku. Eilen tuotettiin maassamme 17 tuh. tonnia takkirautaa. Tätä määrää ei metallurgiamme ole vielä milloinkaan tuottanut. Ohjelma, joka käsittää 9 milj. tonnia takkirautaa, ei ainoastaan voi tulla täyteyksi, vaan ylitetyksikin. Tehtaat ovat esittäneet vastasuunnitelman 10 milj. tonnia,

Olemme ryhtyneet tavattoman laajaan perusrakennustyöhön mus-

tan metallurgian alalla, jonka rakennustyön laajuus ei ole kaikille täysin selvä. Kaikki tietävät, että meillä on rakenteilla kaksi jättiläismäistä metallurgista tehdasta — Magnitogorskin ja Kusnetskin. Mutta tämän ohella suoritetaan toimivien tehtaiden rekonstruointia.

V. 1932 tulee pantavaksi käyntiin 24 masuunia, 68 martinuunia, 7 sähköuunia, 28 valssikonetta, joista 7 blummingia. Näette, millaiset mahtavat lisävoimat laskemme liikkeelle. Voidaanko toteuttaa 9—10 milj. tonnin takkirautatuotantosuunnitelma v. 1932? Voidaan ja tulee täyttää. Koko puolueen, koko työväenluokan ja koko maan on taisteltava tämän suunnitelman toteuttamisen puolesta, ja kun me sen täytämme, tulee maamme yhdelle ensimmäisistä tiloista koko maailmassa.

Ilman kivihiilituotannon kehittämistä on metallurgian kehittäminen mahdotonta. Donin alueella ja muillakin alueilla tapahtuneesta murroksesta huolimatta me tuotamme hiiltä kuitenkin vähän ja on hiilen tuhkapitoisuus melkoisesti säädettyä normia korkeampi. On parannettava laatua ja lisättävä määrää. V. 1932 on hinnalla millä hyvänsä tuotettava 90 milj, tonnia hiiltä. Tienä tähän on kaivosten nopea mekanisoiminen. Mekanisoitu tuotanto muodosti v. 1931 yleisestä tuotannosta 56 %, mutta meidän on se kohotettava 72 %:iin ja Donin alueella 81 %:iin. Me lisäämme suuresti koneistoa ja on laajasti käytettävä uusia metodeja hiilen tuotannossa. Uusi lastaustapa ratkaisee täydellisesti lastauksen mekanisoinnin, joka merkitsee sitä, että voimme vaputtaa 25—30 tuh. työläistä toisiin tehtäviin.

Nykyään on meillä kaivannan alaisena 380 kaivosta. V. 1932 on turvattava 89 kaivoksen käyntiinpano.

On otettava kansantalouden palvelukseen myöskin muut polttoainelajit. Polttoturpeen tuotanto on kohotettava 14 milj. tonniin, mutta sillä nimenomaisella ehdolla, että se olisi kunnollista turvetta eikä veden kanssa sekoitettua maata, niinkun on ollut asianlaita kuluneena vuotena.

On kehitettävä palavan liuskeen tuotantoa.

Naftan tuotanto on kohotettava 27 milj. tonniin ja järjestettävä naftan kuljetus Bakusta ja Grosnyistä.

Konerakennus. Tässä on riippumattomuutemme puolesta käytävän taistelun päälinja. On joudutettava Kramatorskin ja Uralin raskaiden koneiden tehtaiden rakennustyötä. Näillä tehtailla on mustalle metallurgialle sama merkitys kuin on maataloudelle Stalingradin ja Harkovin traktoritehtailla. On kehitettävä vielä laajemmalle sähköistämistä varten tarvittavien koneiden rakennusta, kattiloiden ja turbiinien tuotantoa, naftantuotantokaluston rakennusta, värimetallurgian kaluston rakennusta, kunnallistaloutta palvelevien koneiden rakennusta, kevyen teollisuuden tarvitsemain koneiden rakennusta. On aloitettava kahden uuden laivaveistämön rakentaminen.

Voimatalous. Tänä vuonna tullaan panemaan käyntiin muutamia jättimäisiä sähköasemia: Dnjeprin, Syvärin, Rionin, Dshoran ja useita mitä suurimpia tehtaiden sähköasemia. Alamme rakentaa vesivoimaasemaa Volgalle ja muutamia lämpö- ja sähkökeskusasemia.

On pantava käyntiin joukko uusia värimetallitehtaita. On aloitettava harvinaisten metallien tuotanto. On hinnalla millä hyvänsä löydettävä tinakerrostumia ja aloitettava sen tuotanto.

Kemiallisen teollisuuden alalla on keskiötehtävänä omaksua teknologinen prosessi uusissa suurissa laitoksissa. Tässä suhteessa me onnumme molemmilla jaloillamme. Muiden kemiallisten tuotantolaitostemme ohella meidän on tänä vuonna rakennettava loppuun ja pantava käyntiin viisi synteettisen kautshukin tehdasta. Tämä tulee olemaan suuri voittomme riippumattomuutemme lujittamisen alalla.

Metallia ja muita aineita ollessa riittämättömästi on niiden säästämisellä tavattoman suuri merkitys. Säästäväisyydestä meillä pidetään hyvin vähän huolta. Ottakaamme esimerkiksi veturit. Rakentaakseen 95,5 tonnin painoisen veturin kuluttaa Harkovin veturitehdas 117 tonnia metallia, Kolomnan — 125, Brjanskin — 127, Luganskin — 130. Metallia meillä kulutetaan siivottomasti. Tuoteyksikköä kohden me kulutamme metallia paljon enemmän kuin yksikään muu maa. Taistelua metallin säästämiseksi on käytävä päättävästi.

Keskiökysymyksenä kaikkiin aloihin nähden on työn järjestäminen. Tämä probleemi meidän on ratkaistava kuluvana vuonna hinnalla millä hyvänsä.

V. 1932 ohjelma ei ole helppo. Mutta kuka on sanonut, että sosialismin rakentaminen ja lisäksi takapajuisessa maassa on helppoa? Tästä päivästä lähtien on puolueen, koko työväenluokan kehitettävä KK:n johdolla bolshevistinen taistelu v. 1932 suunnitelman toteuttamiseksi. Tämän suunnitelman toteuttaminen tulee merkitsemään ei vain 5-vuotissuunnitelman toteuttamista neljässä vuodessa, vaan myös sen ylittämistä. Leninin puolue keskuskomiteansa ja tov. Stalinin johdolla epäilemättä päättää ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen v. 1932! (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

* * *

Tov. Ordshonikidsen selostuksen johdosta käytettiin kymmeniä puheenvuoroja, joissa tuotiin esille savutuksiamme ja puutteitamme eri osissa maatamme ja eri aloilla ja joissa kaikissa ilmeni vankka vakaumus 5-vuotissuunnitelman toteuttamisesta neljässä vuodessa. Selostamme lyhyesti muutamia tärkeimpiä puheenvuoroja.

Tov. *Postyshev* lausui, että parhain todistus tov. Stalinin kuuden ehdon tavattomasta merkityksestä on käänne, joka tapahtui vuoden 1931 toisella puoliskolla Donin alueella, Stalingradin traktoritehtaalla ja useissa muissa paikoissa.

Miten meillä ryhdyttiin toteuttamaan tov. Stalinin kuutta ehtoa? On sanottava, että tätä työtä on toistaiseksi kehitetty etupäässä selityksen kannalta.

Taloudelliset järjestömme ovat ryhtyneet toteuttamaan 6 ehtoa toistaiseksi vain työpalkan uudestijärjestämisen puolelta. Mutta tämä yksinään ei riitä. Tov. Stalinin 6 ehtoa ei voida eroittaa toisistaan. Työpalkan uudestijärjestämistä koskevia kysymyksiä ei voida eroittaa muista ehdoista; eroittaminen merkitsee vajanaisiin tuloksiin pääsemistä, se merkitsee sitä, että ei pyritä maksimaaliseen työn tuottavaisuuden kohottamiseen tämän työpalkan uudestijärjestämisen pohjalla.

Mutta eipä edes työpalkan uudestijärjestämistäkään koskevaa kysymystä ole meillä vielä syvällisesti viety läpi. Monia puutteellisuuksia ja vääristelyjä tällä rintamaosalla ei ole vielä paljastettu, ne ovat vielä elinvoimaisia ja johtavat jyrkästi kielteisiin tuloksiin. Tämän työn keskeneräisyydestä huolimatta on meillä kuitenkin olemassa

erittäin suotuisia tuloksia työpalkan uudestijärjestämisen johdosta useissa tuotantolaitoksissa.

Tov. Postyshev esittää useita kourantuntuvia esimerkkejä työpalkan uudestijärjestämisen tuloksellisuudesta Petrovskin ja Dshershinskin nimelle omistettujen tehtaiden teräsverstaissa ja Donin alueen kaivoksissa.

Työläisen ollessa syyssä työseisokkiin ei seisokkiajasta ole maksettava — näin asetettiin kysymys Korkeimman kansantalousneuvoston ja Ammattiliittojen keskusneuvoston päätöksessä. Tämä oli aivan välttämätön toimenpide. Mutta tässä ei ole vielä koko asia. Seisokeista, joihin työläinen ei ole syyssä, maksettakoon vain 50 %, ja metallurgiassa ja koksi- ja malmituotannossa näiden alojen erikoisuuden takia ⅔ aikapalkalla työskentelevien palkkatariffista. Käytäntö on täysin todistanut tämänkin askeleen välttämättömyyden. Tällaisen tilanteen vallitessa työläinen painostaa voimakkaasti päällystöä, joka sallii seisokkeja, pakoittaa nopeammin poistamaan seisokin syyt ja osoittaa suurempaa aktiivisuutta taistelussa seisokkeja vastaan. Ja siellä, missä nämä toimenpiteet on toteutettu, tuottavat ne hyviä tuloksia. Niinpä esim. Dshersinskin nimelle omistetussa tehtaassa oli työläisten aiheuttamia seisokkeja syyskuussa 5,6 %, mutta joulukuussa 3,2 %.

Tällaiset ovat tulokset työpalkkajärjestelmän muuttamisesta. Tällaiset ovat tulokset, vaikka tov, Stalinin 6 ehtoa ei ole toteutettu täydellisesti.

Mutta meillä on vielä olemassa jyrkkä ero työpalkan ja työn tuottavaisuuden kohoamisen välillä.

Niinpä esim. Muromin veturien remonttitehtaassa työpalkka v. 1931 kohosi 39 %, mutta työn tuottavaisuus aleni 24 %. Tuloksena on palkkarahstojen jyrkkä ylittäminen; tämä ylittäminen on hyvin laajalle levinnyt.

Rahastojen ylittämisen selittää puolueen linjan vääristely työpalkalla, jotka vääristelyt ovat luonteeltaan mitä erilaisimpia.

Mainittuaan, että erikoisen huono on asioiden tila tässä suhteessa varusteluasiain kansankomissariaatin alaisessa teollisuudessa, jossa ei ole juuri minkäänlaista työpalkan säännöstelyä, — tov. Postyshev siirtyy kysymykseen itsevirtauksen poistamisesta työvoiman hankinnassa.

Joissakin paikoin on havaittavissa sellainen asian suhtautuminen, että työhön otetan kaikki, jotka tulevat tehtaan portille. Ja otetaan enemmän kuin tarvitaan. Niinpä useilla Donin alueen kaivoksilla, alhaalla kaivoksissa, jossa on hiilituotannon peruskohta, työvoimaa on 90,2 % suunnitelmasta, mutta maan päällä työskenteleviä työläisiä 105 %. "Punaisessa Sormovassa" oli 3530 työläistä liikaa, mutta kun työstä poissaolot käsittivät 14,7 %, otettiin yhä uusia ja uusia työläisiä.

Kaikki nämä kysymykset ovat ratkaistavanamme täydessä laajuudessaan. Täydessä laajuudessaan on ratkaistavanamme kysymys tov. Stalinin historiallisten ehtojen jokapäiväisestä käytännöllisestä juurruttamisesta.

Tov. Postyshev päättää puheenvuoronsa seuraavin sanoin: "Jos emme työskentele vain suuta pieksäen ja hallelujaa huutamalla tov. Stalinin kuuteen ehtoon nähden, vaan tulemme toteuttamaan näitä ehtoja käytännössä ja tulemme järjestelmällisesti tarkastamaan ja tutkimaan, miten näitä ehtoja noudatetaan, silloin me todella juurrutamme talouselimiemme työhön tämän bolshevistisen johdon uudes-

tijärjestämisen yhtenäisen, keskeisen taistelusuunnitelman ja turvaamme v, 1932 suunnitelman toteuttamisen 100 prosentilla." (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Tov. *Ljubimov* puhui kevyen teollisuuden kysymyksistä. V. 1931 täytti kevyt teollisuus suunnitelmasta 93 %. Perusrakennustyön suunnitelma (237 milj. rpl.) jäi vaille 10 %. V. 1932 kevyen teollisuuden tulee tuottaa tuotteita 9.900 milj. ruplan arvosta. On sanottava, että kevyen teollisuuden kalusto on kulunut, raaka-aineperusta on toistaiseksi riittämätön. Mutta tässäkin suhteessa vapaudumme yhä enemmän ulkomaisesta riippuvaisuudesta. V, 1928/29 tuotiin parkitsemisaineita 11 milj. ruplan arvosta, mutta v. 1931 tulimme toimeen omilla tuotteilla. Pumpulia tuotiin 40 milj. ruplan arvosta, mutta v. 1931 vain 2 milj. ruplan arvosta.

Kevyen teollisuuden suurimmat puutteellisuudet ovat: ratsionalisoimistoimenpiteiden heikko toteuttaminen, tavaroiden kelvoton laatu. Erikoisen huonosti työskentelee vaatetusteollisuus, jonka tuotannon laatu on hyvin huono. Määrää tavoitellessa ommellaan miten sattuu: toinen hiha pitempi ja toinen lyhempi, puvut ommellaan kääpiöitä varten, niin että aikamies niissä joutuu kävelemään housut "puolitangossa" jne.

Useat kevyen teollisuuden alat työskentelevät epätaloudellisesti, kuluttaen melkoisesti liikaa raakaaineita (varsinkin nahkateollisuus).

Me valmistamme paksua lasia sellaisiakin tarpeita varten, joissa se ei ole lainkaan välttämätöntä. Aina tähän saakka on säilynyt hullunkurinen järjestys: lasiteollisuuden tuotteet otetaan vastaan ei neliömetreissä, vaan painon mukaan, tonneissa, ja täten itse asiassa suositaan materiaalien liikakulutusta, niiden epätaloudellista käyttöä.

On kiinnitettävä erikoinen huomio n.s. kulttuuritavaroiden tuotantoon. Suuresti jää tarpeista jälkeen kirjapainotuotanto. On järjestettävä kaluston tuotanto sitä varten, sillä nykyään 28 % kirjapainokalustosta on 20 vuotta vanhempaa.

Kinematografian teknillinen perusta on vielä heikko. Elokuvakoneiden lukumäärä on v. 1932 kohotettava 70 tuhanteen.

Takapajulla on tähän asti ollut opetusvälineiden tuotanto. V. 1932 niiden tarve kohoaa 650 milj. ruplaan, mutta turvattu on vain 65 milj. tuotanto.

Kevyessä teollisuudessa, jonka tuotanto v. 1932 tulee käsittämään lähes 10 miljardia rpl., tulee kuluvana vuonna työskentelemään 1.106.000 henkilöä. Tämän suuren suunnitelman toteuttaminen pakottaa meidät työskentelemään paremmin ja nopeammin. Ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, että suunnitelmamme me täytämme täydellisesti.

Tov. *Lobov* (metsäteollisuuden kansankomissaari) puhui seuraavaan tapaan:

V. 1931 metsäteollisuus työskenteli huonommin kuin keskimäärin koko teollisuus. Tämä tulee selvästi ilmi, jos rinnastetaan tov. Ordshonikidsen esittämiä numeroita metsäteollisuuden työskentelyä osoittaviin tietoihin.

Sahapuun hakkuusuunnitelmasta toteutettiin v. 1931 — 69 %, ajosuunnitelmasta 58 %, halkojen hakkuusuunnitelmasta 78 % ja ajosuunnitelmasta 75 %, sahatavaran tuotantosuunnitelmasta toteutettiin 58 %. Suunnitelmaansa eivät toteuttaneet myöskään erikoisalat, joilla on ja joilla tulee olemaan mitä suurin merkitys (erikoisaloihin kuuluviksi lasken: huonekalu-

teollisuuden, standarttiasuinrakennusten tuotannon jne.). V. 1932 suunnitelman mukaan edellytetään tuotannon lisääntyvän 29 % edelliseen vuoteen verrattuna. Tämä suunnitelma ei tyydytä täydellisesti rakennusainetarvettamme. Toteuttaaksemme suunnitelman on meidän työskenneltävä kunnollisesti. Kaikki se, mitä tov. Ordshonikidse puhui koko taloutemme tehtävistä, koskee erikoisesti metsäteollisuutta,

Metsäteollisuutemme työskenteli viime vuonna huonosti ja heikosti se työskentelee nytkin. Jossain määrin ovat ajoon vaikuttaneet ilmastosuhteet. Muutamilla seuduilla on ajo jopa kokonaan lakannut. Ajoa varten valmistetuista jääteistä on 7.000 km sulanut. Leningradin ja Läntisellä alueella sekä Valko-Venäjällä ei metsissä ole lunta juuri ollenkaan. Ajoa on ollut pakko suorittaa jopa kärryillä. Nämä seikat ovat johtaneet ajon supistumiseen. Mutta näistä poikkeuksellisista ehdoista huolimattakaan ei viimevuotista ja tämänvuotistakaan metsänhakkuuta ja ajoa voida pitää tyydyttävänä.

Mitkä ovat sitten tärkeimmät syyt metsäteollisuuden heikkoon työskentelyyn? Nämä todelliset syyt on paljastettava sitä varten, että ne poistettaisiin. Mekanisointi ei ole metsäteollisuudessamme vielä järjestetty kunnollisesti. Tämä on ensimmäinen ja tärkein syy niin hakkuussa, ajossa kuin uitossakin ilmeneviin puutteellisuuksiin. Työtä tehdään etupäässä vanhoin metoodein. On vaikea löytää mekaaniset keinot puiden sahaukseen, kasaamiseen ja kuorimiseen. Meillä toimii metsissä nykyään n. 400 moottorisahaa, mutta näiden sahojen työskentely ei ole antanut sellaista tulosta, että voitaisiin rakentaa tehdas jonkin tyypin valmistamista varten. Eipä edes Amerikassa, Kanadassa taikka Ruotsissa ole päästy vielä mihinkään määrättyyn sahatyyppiin.

Tavallinen käsisaha ja kirves ovat nykyään tärkeimmät työvälineet. Me varustamme metsätyöläiset kirveillä, jotka eivät kelpaa metsänhakkuuseen. Leuhkakirves takertuu puuhun ja sitä on vaikea saada irti siitä. Jos se on huonosti karaistu, niin se vääntyy, mutta kovaksi karaistuna murtuu. Tällaisilla kirveillä (Slatoustin tehtaan tuotetta) olemme tähän saakka varustaneet kaatajat. Paitsi sitä, että sahamme ovat pehmeitä, on niiden hampaiden rakenne virheellinen. Karjalassa työskentelee kanadalaisia ja ruotsalaisia. Äskettäin eräät toverit matkustivat sinne ja tutkivat heidän työskentelyään. Osoittautui, että meikäläisten kaatajain työn tuottavaisuus oli v. 1931 IV neljänneksellä 2,6 m^3 henkilöä kohti, mutta omilla työvälineillään työskentelevät kanadalaiset tuottivat mainitulla neljänneksellä 7 ja nykyään 11 m^3 henkilöä kohti päivässä. Tämä johtuu siitä, että heidän sahojensa hampaiden ja kirveittensä rakenne on toisenlainen kuin meillä: joka toisen hampaan tarkoituksena on puun katkaiseminen ja joka toisen — sahanpurun poistaminen. Tämä helpoittaa sahaajan työtä. Tästä näkyy, että meidän on viipymättä muutettava kirveemme ja sahamme rakennetta sekä on ne valmistettava paremmasta metallista.

Työn tuottavaisuuden kohottamiseksi on myöskin työ järjestettävä paremmin. Tämä saavutetaan silloin kun meillä hyvien työkalujen ohella tulee olemaan vaikkapa vain instruktorit vakinaisista metsätyöläisistä. Tämä on nykypäivän tehtävä. Sitäpaitsi on yleensä asetettav kysymys vakinaisista metsätyöläiskaadereista, joita meillä nykyään ei ole juuri ollenkaan.

Samanaikaisesti tämän kanssa on mitä välttämättömintä asettaa paremmin työskentely työn sisäisen järjestelyn, prikaadimetodien parantamisen, vastuuttomuuden ja tasapalkkaisuuden poistamisen alalla jne.

Edelleen tov. Lobov asettaa kysymyksen puiden kasaamisen ja kuorimisen mekanisoinnista, kuorin- ja ratapölkkykoneiden valmistamisen järjestämisestä meillä. Ulkomailla on tämänlaatuisia kehitettyjä koneita. Niiden tuotanto on meillä järjestettävä, sillä niiden tuottavaisuus ylittää 8—10 kertaa käsityön. Sama mekanisoinnin tehtävä on puiden metsästä kuljettamisen alalla. Viime vuonna 90 % ajosta tapahtui alkeellisin vanhanaikaisin keinoin, vaikka meillä tällä alalla on olemassa määrättyjä saavutuksia. Viime vuonna tapahtui kuljetuksesta traktoreilla 1 %, puuratoja myöten 1 % ja jääteillä 7 %. Me voisimme turvata puiden kuljetuksen kaikilta luonnonoikuilta, jos meillä olisi riittävä määrä kiskoja, vaunuja, höyry- ja sähkövetureita. Lähitulevaisuudessa emme nähtävästi kuitenkaan voi odottaa saavamme riittävää määrää kapearaiteisten rautateiden kiskoja, vetureita ja vaunuja. Ryhtyen yhdessä raskaan teollisuuden kanssa tähän työhön, on meidän kuluvan sesongin aikana käytettävä mahdollisimman paljon jääteitä ja puuteitä, sillä yksinkertainenkin mekanisointi kohottaa työn tuottavaisuutta 5—7 kertaisesti. Ohjelman toteuttaminen riippuu näistä toimenpiteistä.

Jos hakkuu ja ajo muodostavat melkoisen osan puutavaran tuotantokustannuksista, on uiton ominaispainolla vielä suurempi merkitys. V. 1930 hinnoittelun mukaan kuutiometri puuta tulee maksamaan 8 rpl, 50 kop., josta uiton osalle tulee noin 3 rpl. Tämän takia lauttauksen, maihinnoston ja kuljetuksen mekanisoinnilla on mitä tärkein merkitys.

Perusrakennustyöhön tullaan kuluvana vuonna sijoittamaan 430 milj. rpl. 330 milj. rpl. asemesta v. 1931, mikä merkitsee 29 % lisäystä. Nämä varat eivät kuitenkaan riitä siihen, että voisimme rakentaa riittävän määrän sahoja ja ottaa käytäntöön riittävästi uusia metsäaloja, tehtävänämme on kuitenkin keskittää nämä melkoiset pääomasijoitukset uusien alojen käytäntöön ottamiseen, uusien sahojen rakentamiseen, haararatojen rakentamiseen, uitto- ja jokiteiden kunnostamiseen. Vasta aloitettaviin rakennustöihin tullaan tästä summasta käyttämään 30 milj. rpl. ja muu osa käytetään jo alettujen rakennustöiden jatkamiseen, asuinrakennustoimintaan, metsätalouden kunnostamiseen jne.

Suuria tehtäviä meillä on puukemian kehittämisen alalla.

Paperiteollisuudesta tov. Lobov huomauttaa, että suurimpana haittana sen riittämättömään kehittymiseen on se, että meillä ei ole paperikoneteollisuutta. Paperikoneita meillä ei ole milloinkaan valmistettu. Raskaan teollisuuden on lähimmässä tulevaisuudessa ryhdyttävä valmistamaan erilaisia paperiteollisuudessa tarvittavia koneita. Kaikki resurssit, etupäässä metsävarat, ovat olemassa. On päästävä tehtäviemme täyttämiseen niin metsäteollisuuden, puukemian kuin paperiteollisuudenkin aloilla.

Metsiä on säästettävä, järjestettävä työ uudella tavalla, puhdistettava hakkuupaikat, turvattava luonnollinen lisäkasvu valinta- ja pelstahakkauksen avulla jättämällä siemenpuut. On työskenneltävä niin, että metsäpalstalta otetaan kaikki, mikä on mahdollista, mutta käyttäen puuaineen oikein, hakkaamatta kaikkia puita haloiksi,

vaan eroittaen sahapuut, faneeripuut jne.

On käytettävä latvukset, oksat polttoaineena sekä sulfiittiselluloosan ja voimapaperin valmistukseen. Nykyään tätä puuttuu. Tähän saakka on sementin taarana käytetty puutynnöreitä samalla kuin ulkomailla käytetään laajasti paperisäkkejä. Niiden tuotanto on meilläkin jo pantu alulle ja lähitulevaisuudessa tulemme tuottaman paperia 30 milj. sementtisäkkiä varten. Raaka-aineena tällaisen paperin tuottamiseen ovat kaikki sahausjätteet ja yleensä puunjätteet, kuten oksat ja neulaset. On päästävä siihen, että kaikki puujätteet tulisivat mahdollisimman tarkoin käytetyiksi. Kaukaisten metsien puuaineesta meillä käytetään useinkin vain 20—30—50 %; sahataan tyvitukki ja kaikki muu mätänee metsään, vaikka sillä on suuri arvo.

Puutavaran ulosviennistä tov. Lobov mainitsee, että tällä alalla asetettuja tehtäviä ei ole suoritettu riittävän hyvin. Me viemme noin 65 % puutavarasta ulkomaille mekaanisen muokkauksen jäljeltä ja muun osan pyöreänä, samalla kun naapurimaamme Suomi, Ruotsi ja Norja menettelevät toisin. Ruotsista viedään melkein 50 % puuaineesta paperina ja puumassana ja melkein koko loppuosakin viedään ulkomaille jalostetussa muodossa. Norjasta viedään n. 80 % puuaineesta paperina ja puumassana. Me taas viemme 35 % puuaineesta suorastaan pyöreänä. Tämä on aivan epätarvoituksenmukaista, jalostamatonta vientiä!

Tov. Lobov huomauttaa, että hän tarkoituksella kiinnittää huomion metsäteollisuuden varjopuoliin, jotta metsäteollisuuden työntekijät ja kaikki puoluejärjestöt pitäisivät päämääränään joukkojen huomion kiinnittämistä metsäteollisuutta koskeviin kysymyksiin.

Kaikki nämä metsäteollisuudessa ilmenevät puutteellisuudet johtuvat siitä, että metsäteollisuudessa taloudellinen itsekannattavaisuus on järjestetty huonommin kuin millään muulla alalla. Ikävä kyllä, metsäteollisuudessa ei ole järjestetty taloudellista itsekannattavaisuutta, ei käydä taistelua tuotantokustannusten alentamiseksi, ei ole luettelointia eikä tilitystä. Me emme tiedä, mitkä olivat kannattavaisuustulokset v. 1930—1931.

Ei ole onnistuttu määräämään metsäteollisuuden liikkuvien varojen suuruutta, sillä ei ole vielä tilinpäätöstä vuodelta 1930. Pouluejärjestöjen on autettava metsäteollisuutta paikkakunnilla puolue- ja teknillisillä kaadereilla, jotta onnistuttaisiin järjestämään luettelointi ja tilinpito. Metsäteollisuuden tulee tuottaa voittoa.

Puolueemme KK:n ja Kansankomissaarien neuvoston päätöksellä, joka koskee Metsäteollisuuden kansankomissariaatin muodostamista, on luotu perusedellytykset suunnitelmiemme paremmalle täyttämiselle. Metsäteollisuuden työntekijäin tehtävänä on KK:n johdolla, puolue-, ammattiliitto- ja nuorisojärjestöjen aktiivisella tuella suorittaa tämä työ paremmin ja osoittaa olevansa puolueen antaman luottamuksen arvoinen. (Suosionosoituksia.)

(Selontekoa NKP(b):n XVII puoluekonferenssista tulemme jatkamaan lehtemme seuraavassa numerossa.)

Yhteenvedot teollisuudesta v. 1931 ja tehtävät v. 1932

Teesit tov. Ordshonikidsen NKP(b):n XVII puoluekonferensissa esittämään alustukseen.)

I. VUODEN 1931 YHTEENVEDOT

XVII puoluekonferenssi merkitsee tyydytyksellä, että neuvostoteollisuus edellisten vuosien poliittisiin ja taloudellisiin saavutuksiin nojautuen päätti vuoden 1931 uusin voitoin.

Koko sosialistisen teollisuuden tuotanto oli v. 1931 27 miljaardia ruplaa, kasvaen se 21 % vuoteen 1930 verraten. Korkeimman kansantalousneuvoston suunnitteleman teollisuuden tuotanto on arvioltaan 21,8 miljaardia ruplaa, ollen kasvu 20,5 % v. 1930 tuotantoon verraten, sen alaisena olevan raskaan teollisuuden tuotanto 11,8 miljaardia ruplaa, kasvaen 28 % edelliseen vuoteen verraten. Tällaista kasvua ei tunne yksikään kapitalistinen valtio parhaimpinakaan kapitalismin kukoistusvuosina.

Useat teollisuuden alat (nafta-teollisuus, sähkötekniikka, konerakennusteollisuus kokonaisuudessaan, kondittori- ja säilyketeollisuus) ovat toteuttaneet ja ylittäneetkin 5-vuotissuunnitelmatehtävänsä 2½—3 vuodessa.

Vuoden 1931 saavutuksilla on luotu takeet teollisuuden 5-vuotissuunnitelman toteuttamiselle 4 vuodessa.

Samaan aikaan v. 1931 oli kaikissa kapitalistisissa maissa mitä ankarimman ja kapitalismin historiassa ennen tuntemattoman kriisin jatkumisen ja syventymisen vuosi, mikä johti tuotannon äärimmäisimpään supistamiseen ja rakennusteollisuuden melkeinpä täydelliseen pysähtymiseen.

Työttömien lukumäärä Euroopassa ja Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa kohosi yli 25 miljoonan, työpalkat ovat jyrkästi laskeneet ja kymmenet miljoonat työtätekevät ovat joutuneet äärimmäiseen kurjuuteen, silloin kun Neuvostoliitossa on työttömyys kokonaan likvideerattu, tuotannossa ja rakennusteollisuudessa työskentelevien työläisten lukumäärä on v. 1931 aikana lisääntynyt 2 miljoonalla ja työpalkat kohonneet v. 1930 verraten 16 %:lla.

Sosialistisen taloussysteemin etevämmyys kapitalistiseen systeemiin verraten on vielä kerran loistavasti todistettu.

Rinnan teollisuuden yleisen kasvun kanssa tapahtuu v. 1931 laatuun nähden mitä syvällisimpiä laadullisia parannuksia teollisuudessa: puolueen, iskurien, taloutta järjestävien talousmiesten, parhaimpien insinööri-teknillisten työntekijäin ja koko työväenluokan voimain ponnistuksilla johdettiin uuden tekniikan ja uusien tuotantomuotojen omaksumista ja juurruttamista varsin laajassa mitassa.

Tuotantotekniikan omaksumisella Stalingradin traktoritehtaalla ja "Punaisella Putiloville", Harkovin traktoritehtaan käyntiin laskemisella ja menestyksellisellä kehittämisellä, koko konerakennusteollisuuden uudelleenjärjestämisellä, kombaineja valmistavien tehtaiden käyntiinlaskemisella ja kehittämisellä, Moskovan ja Nishnij-Novgorodin autotehtaiden käyntiin laskemisella — kaikella tällä on muodostettu valtava tuotannollinen perusta, joka takaa kansantalouden ja samalla myös maatalouden teknillisen edelleen varustamisen.

V. 1931 on ensikertaa pantu alulle ja alettu kehittää suurien koneiden ja varusteiden tuotantoa sähköteollisuutta, nafta-, hiili- ja mustanmetallurgian teollisuutta varten. On omaksuttu korkealaatuisten terästen tuotanto. On ensi kertaa otettu laajasti käytäntöön kaasu- ja sähköhitsaus. Kali-, typpi- ja fosforipitoisten lannoittimien tuotanto kehittyy. Samoin kehittyy myöskin keinotekoisten kuitujen tuotanto.

Maan sosialistista teollistuttamista kohti otettua linjaa vastaavasti jatkui v. 1931 myöskin huomattavasti lisääntyen pääomien edelleen sijoittaminen uuteen teolli-

seen rakennustyöhön. Korkeimman kansantalousneuvoston alaisen teollisuuden perusrakennustöihin on v. 1931 sijoitettu 7 miljaardia ruplaa, mikä ylittää edellisten kahden ja puolen vuoden sijoitukset yhteenlaskettuna, sekä muodostettu 3½ miljaardin suuruinen peruspääoma, mikä on yhtä paljon, kuin edellisinä kahden ja puolen vuoden aikana yhteensä.

Vuosi 1931 on näin ollen ratkaisevan etenemisen vuosi uuden peruspääoman käytäntöönottamisen alalla, mikä on tuloksena yhdeltä puolen rakennusteollisuuden nopeuttamisesta ja toiselta puolen useiden suurien, edellisinä vuosina aloitettujen rakennuskohteiden päättämisestä. V. 1931 ja tämän vuoden tammikuussa on laskettu käyntiin: Nishnij–Novgorodin autotehdas, Harkovin traktoritehdas, Moskovan autotehdas, Uralin konerakennustehtaan ensimmäinen vuoro, Saratovin kombainitehdas, Uralin kuparisulattimo, Hiipinän apatiitti, naftan johtoputket ja puhdistuslaitokset, myöskin neuvosto-insinöörien Shuhovin ja Kapelljysnikovin systeemin mukaan rakennettu naftan puhdistuslaitos. Melkein valmiita käyntiin laskettavaksi ovat: Magnitogorskin ja Kusnetskin tehtaiden ensimmäinen vuoro, Beresnjakovin tehtaan ensimmäinen vuoro, Nevskin ja Voskresenskin kemialliset tehtaat, kuulalaakeritehdas, kone- ja työkalutehtaat Moskovassa ja Nishnij-Novgorodissa. On avattu 79 hiilikaivosta, joiden yhteistuotanto on 28 miljoonaa tonnia kivihiiltä vuodessa, ja sähköasemia joiden yhteisvoimakkuus on 1 miljoonaa kilowattia vuodessa, s.o. lähes saman verran, kuin kahden edellisen vuoden aikana yhteensä (Shujevskin, Shterovskin, Kustnetskin, Magnitogorskin sähkötehtaat, Beresnjakovin lämpö- ja sähkökeskus ym). Sitäpaitsi Dnjeprin vesivoima-sähköaseman rakennustyöt, jolla sähköasemalla on yleismaailmallinen merkitys, ovat v. 1931 aikana edistyneet niin paljon, että se takaa sähköaseman rakennustöiden päättymisen ennen määräaikaa ja sen käyntiin laskemisen v. 1932 kesällä.

Nämä suuret kohteet ja valtavien uusien sähköasemien käyntiinlaskeminen saavat aikaan perusteellisia muutoksia kansantalouden teknilliseen perustaan ja muodostavat uusia mahdollisuuksia nopeammalle etenemiselle.

Magnitogorskin ja Kustnetskin metallurgisten tehtaiden sekä niiden yhteydessä koksi- ja kemiallisten kombinaattien rakennustöiden menestyksellinen kehittäminen sekä Kutsnetskin hiilialueen samanaikaisen kehittämisen yhteydessä sekä Uralin konerakennustehtaan ja Siperian vuoriteollisuuskonetehtaan rakentaminen muodostaa lujan perustan voimakkaalle hiili- ja metallurgiateollisuudelle Urali—Kusbashin kombinaatin muodossa, niinkuin edellytettiinkin jo XVI puoluekokouksessa.

Samanaikaisesti perusrakennustöiden ja tuotannon kehittämisen kanssa neuvostoteollisuus on muodostanut ennenkuulumattomissa määrissä ja muodostaa edelleenkin itselleen uusia työläis- ja teknillisiä kaadereita. 1,8 miljoonaa oppilasta Korkeimman kansantalousneuvoston opetusverkostossa, — siinä v. 1931 yhteenvedot kaaderien valmistustyön alalla. Kun v. 1931 kouluista pääsi 21 tuhatta nuorta insinööriä ja teknikkoa, niin v. 1932 tulee pääsemään 38 tuhatta ja v. 1933 — 85 tuhatta. Kun tehdaskouluista päästettiin v. 1931 yhteensä 51 tuhatta henkilöä, niin v. 1932 tullaan päästämään 350 tuhatta. Nämä nopeasti lisääntyvät uudet kaaderit terästyvät taistelussa uuden tekniikan omaksumisesta, ne muodostavat sosialistisen teollisuuden edelleenkehittämisen tärkeän ehdon.

Vuosi 1931 oli ratkaiseva vuosi myös tieteellis–tutkimuksellisten laitosten koko verkoston (Neuvostoliiton tieteellisestä akateemiasta alkaen aina eri alojen instituutteihin asti) kääntymiseen nähden palvelemaan sosialistisen rakennustyön tarpeita ja kiinteän yhteyden muodostumiseen nähden sen ja teollisuuden välille. Teollisuuden tieteellis-tutkimukselliset laitokset (instituutit ja niiden osastot tuotantopaikoissa) lisääntyivät viime vuoden aikana 141 aina 205 yksikköön, teollisuuden tieteellisten työntekijäin lukumäärä kohosi 6.000:sta 12½ tuhanteen ja niiden työläiskerros on huomattavasti kasvanut.

Tämän yhteydessä tulee merkitä joukko suuria tieteellis–teknillisiä saavutuksia, jotka realisoitiin teknillisen uudestijärjestämisen kulussa (formusulatukset, erikoiset teräslajit, kevyt metalli, saavutukset ilmailun alalla, useampikerrostumaiset valumassat, uudet rakennusmateriaalit, moottoritkaiset maatalouskoneet, uudet raaka-ainemuodot, useat parannukset teknologisissa prosesseissa, ym).

V. 1931 alettiin työn ja teollisuuden toiminnan uudelleenjärjestäminen tov. Stalinin esittämien ohjeiden pohjalla, joiden toteuttaminen on uudessa tilanteessa, teollisuuden edelleenmenestymisen ehto: työpalkkasysteemin uudelleen järjestäminen, taistelu tasapalkkajärjestelmää ja edesvastuuttomuutta vastaan, taistelu työvoiman vaihtumista vastaan, taistelu työvoiman järjestyneesti teollisuuteen vetämisen ja työläisten asunto-olojen ja elinehtojen edelleen parantamisen puolesta; taloudellisen itsekannattavaisuuden juurruttaminen ja lujittaminen, yhtymien pienentäminen niiden tuotantoon lähentämiseksi ja konkreettisen ohjauksen voimistuttamiseksi; proletaarisen tuotannollis-teknillisen intelligenssin valmistustyön edelleenkehittäminen ja suhteiden muuttuminen vanhan koulutuksen saaneihin insinööri-teknillisiin voimiin siten, että heihin kiinnitetään nyt suurempaa huomiota ja heistä paremmin huolehditaan, että heitä enemmän värvätään työhön ja heidän aloitteellisuuttaan palkitaan.

5-vuotissuunnitelman 3:s ratkaiseva vuosi päättyi näinollen yhteenvetoihin, jotka merkitsevät uuden voimakkaan teknillisen perustan muodostumista koko maan kansantaloudelle ja ennenkaikkea raskaan teollisuuden uudelleen järjestämiselle. Tämän perusteella on katsottava ratkaistuksi sosialistisen talouden peruspääoman probleemi, seikka, joka antaa mahdollisuuden rinnan raskaan teollisuuden laajan edelleenkehittämisen kanssa kehittää myöskin kevyttä ja ravintoaineteollisuutta, ja maatalouskoneteollisuuden, sähköteollisuuden ja kemiallisen teollisuuden avulla muodostaa uuden teknillisen perustan maatalouden uudestijärjestämistä ja mekanisoimista varten.

XVII puoluekonferenssi merkitsee, että XIV puoluekokouksen esilletuoma ja XV ja XVI puoluekokouksien edelleenkehittämä linja maamme päättävää sosialistista teollistuttamista kohti, sosialistisen talouden perustan rakentaminen ja sen päättäminen ja Neuvostoliiton taloudellisen itsenäisyyden turvaaminen toteutuvat suurella menestyksellä. Nämä menestykset ovat mahdollisia sen vuoksi, että leniniläisen keskuskomitean johdolla on jatkuvasti noudatettu puolueen päälinjaa, joka on musertanut vastavallankumouksellisen trotskismin ja oikeisto-opportunistit.

II. PÄÄPUUTTEELLISUUDET TEOLLISUUDEN TYÖSSÄ

Kaikista näistä suurenmoisista saavutuksista huolimatta on v:n 1931 vuosisuunnitelma jäänyt täyttämättä lukumäärällisiin ja laadullisiin osoittajiin nähden.

Perussyinä tähän ovat:

1) Liikennelaitoksen kehno toiminta v:n 1931 ensi vuosineljänneksellä, joka seikka on jarruttanut teollisuuden nopeaa kehitystä.

2) Suuret puutteellisuudet itse teollisuuden toiminnassa, ennen kaikkea, puutteellisuudet työn järjestämisessä (erikoisesti henkilöedesvastuuttomuus), työpalkan järjestelmässä (tasapalkkaisuus), tehtaan sisäisessä suunnittelussa ja teknillisessä johtamisessa, jotka syyt ovat johtaneet suunnitelman täyttämättäjättämiseen työn tuottavaisuuteen ja tuotantokustannusten alentamiseen nähden.

3) Johtavain talousjärjestöjen kankeus ja niiden tuotantolaitoksista irrallisuus sekä riittämättömän konkreettinen tuotantolaitoksien johto yhtymäin taholta.

4) Taloudellisen itsekannattavaisuuden riittämätön juurtuminen.

5) Täytäntöönpanon tarkistuksen riittämättömyys.

Konferenssi on sitä mieltä, että näiden peruspuutteellisuuksien likvidoimiseksi on keskitettävä puolueen ja työväenluokan voimat, jotta voitaisiin luoda takeet

v. 1932 suunnitelman täyttämiselle ja jotta voitaisiin vielä enemmän kuin v. 1931 käyttää hyväksi sosialistisen talousjärjestelmän teollisuudelle tarjoamia mahdollisuuksia.

III. V. 1932 SUUNNITELMA JA SEN PERUSTEHTÄVÄT

Koko teollisuuden kokonaistuotanto on suunnitelman mukaan määritelty v. 1932 — 37½ miljardiksi ruplaksi (36,8 % kasvu v:teen 1931 verrattuna) ja tuotantokustannuksien alentaminen 7 %:ksi. Työläisten luku kasvaa koko teollisuudessa (mukaanluettuna rakennustyöläisetkin) 1.200.000 hengellä. Työn tuottavaisuus kasvaa 22 %. Perusrakennustöiden laajuus, joka on suorassa riippuvaisuudessa tuotannon lukumäärällisten ja laadullisten osoittajain täyttämiseen, on koko teollisuudessa yhdessä viimeisten lisäsummien kanssa 12 miljardia rpl., mukaanluettuna raskaan teollisuuden osuus — 9,2 miljardia rpl.

Koko kansantalouden suunnitelman keskeisenä tehtävänä v. 1932 on tuotanto- ja rakennusohjelman täyttäminen mustan metallurgian, kivihiilen ja koneiden rakentamisen aloilla.

1. Tämän yhteydessä teollisuussuunnitelman **ensimmäisenä perustehtävänä** on mustan metallurgian jälellejääneisyyden ehdoton poistaminen, valuraudan tuotannon kohottaminen v. 1932 9 milj. tonniin, teräksen 9,5 milj. ja valssiraudan 6,7 milj. tonniin ja erikoisteräksien tuoton kohottaminen 660 tuh. tonniin. Mustan metallurgian rakennus- ja tuotanto-ohjelma voidaan toteuttaa ainoastaan oikein kayttämällä hyväksi tuotantomahdollisuuksia, aineellisia varastoja, työläisten, teknillisten ja taloudellisten kaaderien tarmoa, tietoja ja taitoa, ja ennenkaikkea käyttämällä hyväksi mustan metallurgian mahdollisuuksia.

Konferenssi alleviivaa, että metallurgian eräänä tärkeimpänä teknillisenä tehtävänä v. 1932 on sulatusuunien säännöllisen panostamisen turvaaminen. Tämän tehtävän täyttämisen metallurgian taholta määrää suoranaisesti kivihiili-, koksi- ja rautamalmiteollisuus. Hiili- ja koksiteollisuuden on v 1932 saavutettava metallurgisiin tehtaisiin lähetettävän hiilen ja koksin laadun parantaminen. Jokainen liikaprosentti tuhkaa ja rikkiä hiilessä ja koksissa huonontaa sulatusuunien työtä, kuormittaa rautatieliikenteen työn ja aiheuttaa hyvin suuria tappioita kansantaloudelle.

Konferenssi kiinnittää huomiota tulenkestäväin aineksien teollisuuden ratkaisevan parantamisen välttämättömyyteen. V. 1932 tulenkestäväin aineksien teollisuuden on saavutettava ei ainoastaan täysin täytettävä sille annettu ohjelma, vaan myöskin tuotettava sellaisia tulenkestäviä aineksia, jotka ovat yhtä hyviä kuin parhaimmat ulkomaiset laadut. Tämä koskee sekä tulenkestäväin aineksien erikoisia valmistustehtaita että myös metallurgisten tehtaiden tulenkestäviä työosastoja.

Konferenssi erikoisesti kiinnittää rautatieliikenteen työntekijäin huomiota erittäin joustavan työn välttämättömyyteen metallurgian varustamisessa sekä perusraaka-aineilla (rautamalmi, koksi ja fluoriitti) että myös apuaineksilla (magnesiitti, tulenkestävät aineet ja raaka-aine tulenkestäviä aineksia valmistavia tehtaita varten). Rautatieliikenteen on tehtävä täysin mahdolliseksi v. 1932 sellaisten rautamalmi- ja koksivarastojen luominen, jotka takaavat metallurgisten tehtaiden keskeytymättömän työn. Erittäinkin on välttämätöntä lyhimmässä mahdollisessa ajassa puhdistaa Krivoirogin malmipaikka äärettömistä rautamalmivarastoista, jotka sinne ovat keräätyneet, ja on ne kuljetettava tehtaisiin.

2. **Toisena** teollisuussuunnitelman täyttämisen **perusehtona** v. 1932 on **kivihiilen louhimisen** suurentaminen 90 milj. tonniin ja **koksin polttamisen** lisääminen 13,4 milj. tonniin. Tämän ohjelman toteuttamiselle on luotava takeet seuraavalla perustalla:

a) On edelleen kehitettävä koneellistuttamista ja aikaansaatava keskeytymätön liike hankinnassa, lastauksessa ja kuljetuksessa.

b) On kiirehdittävä kaivoskäytävien murtamista, sovelluttaen käytäntöön koneellistuttamista ja uusia työntekotapoja.

c) On päättävästi parannettava työläisten asunto- kulttuuri- ja elinoloja luomalla vakinaiset kaaderit ja tällä perusteella täydellisesti hävitettävä sesonkilaisuus.

Kaukaa kuljetetun polttoaineen käyttämisen ratkaisevasti supistamiseksi konferenssi esittää kansankomissarien neuvostolle, raskaan teollisuuden kk:lle ja paikallisille puoluejärjestöille että ne kiinnittäisivät erikoista huomiota paikallisten polttoainevarastojen käytön kehittämiseen (**Moskovan luona oleva kerrostuma,** Tsheremhovo, Kaukaisen Idän kivihiilikentät, Ferganin hiilet, ruskohiilet Ukrainassa ja Uralilla, **Borovitshskin hiili,** turve ja liuskekivet).

Autojen ja traktorien luvun nopea kasvu vaatii jatkuvaa naftan hankinnan ja jalostamisen kehittämistä, jatkuvaa naftateollisuuden uudestijärjestelyä, siirtymistä syvään poraukseen, tutkimustöiden lisäämistä uusilla alueilla ja v:n 1932 tuotantosuunnitelman ehdotonta täyttämistä.

3. Teollisuussuunnitelman **kolmantena perustehtävänä** on Neuvostoliiton **konerakennusteollisuuden** jatkuva kehittäminen, jotta voitaisiin taata perusrakennustöiden kansantaloussuunitelman toteuttaminen neuvostotuotannon valmistamilla välineillä, minkä ohessa veturien ja vaunujen rakentamisohjelma, mustan metallurgian ja kivihiiliteollisuuden koneiston tuottamisohjelma on asetettava ensiluokkaisten iskutehtäväin luokkaan.

Tätä silmälläpitäen on kaikin tavoin joudutettava Uralskin ja Kramatorskin konerakennustehtaiden, Siperian vuoriteollisuustehtaan, Luganskin veturitehtaan ja Nishne-Tagilskin vaunutehtaan rakennustöiden loppuun suoritusta ja niiden käyntiinpanoa.

Maan teollistuttamisen edistyminen, maatalouden uudestijärjestely, uusien kaupunkien ja uusien teollisuuskeskuksien kasvu, Neuvostoliiton työtätekeväin aineellisen ja sivistyksellisen tason kohoaminen asettavat uusia, yhä korkeampia vaatimuksia niiden kansantalouden haarojen kehittämiselle, jotka palvelevat maataloutta, kaupunkeja ja väestön kultuuri- ja elinvaatimuksia. Sen vuoksi raskaan teollisuuden kk:n on turvattava v. 1932 niiden konerakennusalojen kehitys, jotka palvelevat maatalouden kaikkien alojen tarpeita, kevyttä teollisuutta, saha- ja paperiteollisuutta, ravintoaineteollisuutta, kunnallista rakennustyötä ja niiden laitoksien rakennustyötä, jotka tyydyttävät väestön kulttuuri- ja elinvaatimuksia.

On välttämätöntä asettaa v:n 1932 tärkeimmäksi tehtäväksi kaikkein uusimpain teknologisten metodien juurruttaminen konerakennusteollisuuden kaikille aloille, jotta mitä täydellisimmin käytettäisiin koneistoa, alennettaisiin raaka-aineen kulunkia yksikkötuotteessa, ja jotta kohotettaisiin tuotannon laatua.

Metallin säästämistä silmälläpitäen on välttämätöntä kehittää laajasti työtä konerakenteiden uudestaan tarkastamiseksi siinä tarkoituksessa, että niitä yksinkertaistutettaisiin, liikanaisten työtapojen supistamiseksi, valulaitoksien ja pajojen jätteiden vähentämiseksi, niitattujen laitteiden vaihtamiseksi hitsattuihin, raakkitavaran hävittämiseksi, sivutuotteiden hyväksikäyttämiseksi, jotta täten voitaisiin tuottaa koneiden rakentamiselle määritellyn metallimäärän rajoissa suurin lukumäärä koneita.

Konerakennusteollisuuden keskeytymättömästi metallilla varustamiseksi on käännettävä erikoinen **huomio pienen metallurgian** (koneita rakentavain tehtaiden metallurgia) mitä suurimpaan lujittamiseen ja kehittämiseen, ja se on asetettava yhtäläisiin olosuhteisiin raskaan metallurgian kanssa tulenkestävillä aineksilla ja muilla raaka-aineilla varusteluun nähden.

Kansantaloussuunitelman perustehtäväin erittäinkin raskaan teollisuuden johtavain alojen joudutetun kehityksen tehtäväin turvaaminen vaatii liikevoimaperustan jatkuvaa laajentamista. Sähköistämisohjelmassa v:ksi 1932 suunnitellaan otettavaksi käytäntöön uusia mahtavia sähkökoneita Liiton suurissa sähköasemissa suunnilleen 1,5 milj. kilowattitunnin edestä, mikä on yhtä paljon kuin Valtakunnan sähköyhtymän (Goelro) koko ohjelma semmoisenaan. V:n 1932 sähköistämissuunnitelman luonteenomaisena erikoisuutena on vesisähkövoiman asemain vahvuuden jyrkkä nou-

su ja höyryvoiman sähköasemain mitä voimakkain kehitys (noin 0,5 milj kilowattia vesisähkövoiman asemilla ja 16 höyryvoiman sähköaseman rakentaminen, jotka antavat 800.000 kilowattia, tuottaen v. 1932 noin 300.000 kilowattia höyryllä saatua sähkövoimaa). Tämä ohjelma on hinnalla millä hyvänsä täytettävä.

Siten v:n 1932 rakennustyön ohjelman täyttäminen tulee turvaamaan uuden, vielä huomattavamman murroksen sähkövarustelussa. Tämän tehtävän täyttäminen asettaa kysymyksen sähköteknillisen suurteollisuuden kehityksen jouduttamisesta, turbiini- ja kattilatuotannosta, erittäinkin, soveltuvan varustelun ja koneiston tuotannosta agregaattien tuottoa varten komplektittain.

Värimetallurgiaan ja kemiaan nähden, joiden suunnitelman täyttäminen määrää useiden kansantalouden haarojen työn, konferenssi kiinnittää puoluejärjestöjen, työläisten, talousmiesten, insinöörien ja teknikkojen huomiota välttämättömyyteen saada rakenteilla olevia tuotantolaitoksia tuotannon palvelukseen mahdollisimman paljon ja mitä pikemmin saada järjestykseen tuotantoprosessi sekä toimivissa että myös äsken käyntiin pannuissa tuotantolaitoksissa. Vastainen kehitys värimetallurgian ja kemiallisen teollisuuden lajoissa mittamäärissä vaatii konerakennusteollisuuden vastaavain alain kaikinpuolista kehittämistä, erikoiskoneiden ja erikoislaitteiden, joita tähän asti on tuotu ulkomailta, tuotantoa.

IV. TUOTANNON JÄRKIPERÄINEN JÄRJESTÄMINEN ON SUUNNITELMAN TOTEUTTAMISEN TÄRKEIN EHTO

Hallituksen asettaman tehtävän — lisätä tuotteita koko teollisuudessa 36 pros. ja suorittaa perusrakennustöitä yhteensä 12 miljardin ruplan arvosta (raskaan teollisuuden alalla 9,2 miljardin ruplan arvosta) — vaatii puolueen, työväenluokan, insinööriteknillisten voimien ja talousmiesten taholta **suuria voimain ponnistuksia.**

Toimivien tehtaiden työhön ja tuotannon järjestämiseen niissä tulee kiinnittää erikoista huomiota, sillä tuotantosuunnitelman toteuttaminen niiden taholta on perusrakennustöiden menestyksellisen suorittamisen välttämätön ehto. V. 1932 lasketaan käyntiin kymmeniä ja satoja uusia tahi perusteellisesti uudelleenjärjestettyjä tuotantolaitoksia, jotka on varustettu maailman uusimman tekniikan mukaisesti ja jotka ovat teknillisesti varsin voimakkaita. Tuotantolaitosten voimakkuuden täydellinen omaksuminen mitä lyhimmässä ajassa johtavien kaaderien oikea valinta ja oikea asettelu, tuotantolaitosten jokaisen koneen, verstaan, agregaatin työn oikein järjestäminen ja tämän pohjalla niin uusien kuin myöskin vanhojen tuotantolaitosten työn tuottavaisuuden kohottaminen, — tässä teollisuuden ratkaiseva tehtävä v. 1932.

XVII puoluekonferenssi pitää välttämättömänä:

a) poistaa edesvastuuttomuuden: asettaa jokaiseen verstaaseen, jokaiselle koneelle, jokaiselle agregaatille, jokaiselle työpaikalle vakituisesti siinä työskentelevät ja työstään vastuussa olevat työntekijät;

b) poistaa työpalkkojen yhtätasaisuuden, joka tekee huonon työn samanarvoiseksi hyvän työn kanssa;

c) nostaa mestarin ja prikatiiri-instruktorin osaa etualalle, sillä he ovat työprosessien välittömiä järjestäjiä. Sitä varten tulee hyvin tarkasti valikoida mestarit ja prikatiirit, taata heille parempi aineellinen asema ja välttämätön taloudellinen auktoriteetti työosastossa ja tuotantolaitoksessa;

d) insinööriteknilliselle henkilökunnalle, niin vanhan koulutuksen saaneille kuin myöskin uudelle sukupolvelle osoittaa mahdollisen suurta huomiota ja huolenpitoa, taata teknikoille ja insinööreille vastaava edesvastuulisen johtajan asema heille uskotusta työstä ja palkita heidän alotteellisuuttaan uusien tuotantoalojen järjestämisessä, järkiperäistyttämistoimenpiteiden suorittamisessa ja tutkimisessa aineiden säästäväisyyden ja tuotteiden laadun pa-

rantamisen alalla, tuotannon järjestämisen parantamisessa yms;

e) tuotantolaitokseen ja sen jokaiseen aggregaattiin ulotetun konkreettisen ohjauksen turvaamisen, annetun tehtävän huolellisen tarkastamisen ja toteuttamisen turvaamisen sekä tuotannon teknillisen, taloudellisen ja finanssipuolen omaksumisen talouselimien johtajien taholta.

f) taloudellisen itsekannattavaisuuden ja työsopimuksen noudattamiskurin edelleen lujittamisen.

XVII puoluekonferenssi hyväksyy NKP (b):n KK:n päätöksen kevyen ja metsäteollisuuden knsankomisariaattien muodostamisesta ja Korkeimman kansantalousneuvoston muuttamisesta raskaan teollisuuden kansankomisariaatiksi.

V. PERUSRAKENNUSTÖIDEN PARANTAMINEN

Konferenssi katsoo, että v. 1932 perusrakennustyösuunnitelman toteuttamiseksi ja uusien tuotantolaitosten mahdollisen suurissa määrin käyntiin panemiseksi vuoden kuluessa on välttämätöntä:

a) aine- ja finanssivarojen sekä ihmisvoimien keskittäminen rakennustyön tärkeimmillä kohteilla, jotka voidaan liittää tuotantoon v. 1932 kuluessa joko osittain tai kokonaisuudessaan;

b) sesonkiluontoisuuden poistaminen rakennusteollisuudessa ja rakennusteollisuuden siirtäminen kauttaaltaan koko rakennusteollisuuden rintamalla ympäri vuotiseksi, ottamalla siinä kaikin puolin huomioon suurempien rakennusjärjestöjen ja vakituisten rakennusteollisuuden kasvavien kaaderien v. 1931 saama työkokemus;

c) rakennusalueiden ja apulaitoksien valmistaminen ja itse rakennustöiden suorittamissuunnitelman huolellinen käsitteleminen;

d) mekanismin mahdollisimman laaja käytäntöön juurruttaminen ja täydellinen hyväksikäyttäminen;

e) paikallisten rakennusaineiden kaikinpuolisen käytäntöönoton juurruttaminen ja kehittäminen;

f) metallin käytön vaihtamista puun ja rautabetongin käyttöön tarkoittavien töiden päättävä jatkaminen;

g) standartti- ja eri osista kokoonlaitettavien talojen rakennustapaan päättävä edelleen siirtyminen käytännössä hyviksi tunnustettujen rakennustyyppien käytäntöön juurruttamisen pohjalle;

h) jatkuvasti kohoavaan urakkapalkkasysteemiin päättävä siirtyminen ja taistelu työvoiman vaihtumista vastaan.

Oikealla valmistautumisella uusien tehtaiden käyntiin laskemiseen on, kuten viime vuoden kokemus osoittaa, erikoinen merkitys näiden uusien tehtaiden voimakkuuden nopeasti ja täydelleen käyttämiseen nähden. Sitä varten on välttämätöntä:

a) insinööriteknillisten kaaderien, instruktoorien, prikatiirien ja työvoiman aikanaan valmistaminen uusia tehtaita varten;

b) viereisten tuotantoalojen ja varusteluperustan aikanaan valmistaminen ja

c) työosastojen ja tehtaiden eri aloihin perehtyminen ja tuotantovarusteiden paikoilleen aseteltaessa, odottamatta tehtaan käyntiin laskemista kokonaisuudessaan.

Erikoista huomiota tulee v. 1932 kiinnittää uusien tehtaiden asunto- ja kulttuuri- sekä elinolojen järjestämiseen, käyttämällä sitä varten kaikin puolin hyväkseen paikallisia rakennusaineita ja ottamalla mahdollisimman laajalti käytäntöön standartityyppisten ja osista kokoonlaitettavien talojen rakennustyömuodot.

VI. TYÖN MEKANISOINTI JA LAADULLISTEN OSOITTIMIEN PARANTAMINEN

XVII puoluekonferenssi kiinnittää kaikkien puoluejärjestöjen ja itsensä teollisuuden huomion suurta työtä vaativien ja raskaiden töiden perinpohjin mekanisoinnin välttämättömyyteen niin tuotannossa kuin rakennusalallakin, erittäinkin sellaisilla aloilla kuin kivihiili-, vuorimalmi-, metsätyö- ja metalliteollisuudessa sekä kuljetuslaitoksessa ja lastaus- ja lossaustöissä.

Mekanisoinnin laaja toteuttaminen on aivan välttämätön niin tuotanto- ja rakennussuunnitelmien täyttämiseksi, jotka suunnitelmat vaativat suurten lastimäärien kuljettamista, kuin myöskin käsityön korvaamiseksi raskaissa ja vaarallisissa töissä.

Konferenssi pitää välttämättömänä, että jo v. 1932 suunnitelmassa otettaisiin huomioon lueteltujen teollisuusalojen varustelu koneistolla ja rautatie- ja autoliikennevälineillä.

Teollisuuden kaiken vastaisen kehityksen perustaksi on asetettava työn tuottavaisuuden nopea kohottaminen, joka työn tuottavaisuus tulee täysin mahdolliseksi toteuttaa uusien koneiden käytäntöön oton johdosta. Erikoisen kärkevä välttämättömyys kuluvana vuonna on mobilisoida kaikki teollisuuden sisäiset varat ja kaikki piilevät mahdollisuudet teknillisen uudestirakentamisen suunnattomien tehtävien perustalla; vaaditaan poikkeuksellista huomion kiinnittämistä laadullisiin osoittimiin, niin taloudellisiin (tuotantokustannukset, työn tuottavaisuus jne) kuin teknillisiinkin, jotka muodostavat niiden aineellisen perustan (koneen ja agregaattien tehon täydellinen käyttö, sulattojen käytön kyllin suuret koeffisientit, teknillisten prosessien vastaavat nopeudet jne).

Tuotannon järkiperäistyttäminen ja standartisoiminen, ankara säästäväisyys materiaalien käytössä, erittäinkin puuttuvien materiaalien käytössä, metallin säästö, uusien teknologisten prosessien täydellinen omaksuminen, ankara taistelu tuhlausta vastaan, tuotteiden laadun turvaaminen, erittäinkin metallurgiassa alkaen malmin laadusta aina valmiin tuotteen laatuun asti, — kaikki tämä on laadullisten osoittimien parantumisen ja teollisuuden sisäisen kasaantumisen kasvun välttämättömänä edellytyksenä. Nämä tehtävät sanelevat tekniikan edelleen omaksumistehtävät tieteellisten tutkimuslaitosten ja teollisuuden yhä kiinteämmän yhteistoiminnan pohjalla ja erittäinkin tehdaslaboratorioiden ja niiden järjestöjen päättävän voimistuttamisen pohjalla uusilla suurilla rakennusaloilla.

Tieteellisten tutkimuslaitosten huomio on erikoisen terävästi kohdistettava tehtäviin, jotka v. 1932 suunnitelma tuo esille. Teknillisen aktiivin ja talousmiesten huomio on koko voimalla terotettava teknillisen johtamisen tehtäviin. Vain näillä ehdoilla voidaan voitokkaasti ratkaista tehtävät, jotka v. 1932 suunnitelma tuo esille.

VII. KAADERIT JA TUOTANNOLLISTEKNILLINEN PROPAGANDA

Kansantalouden teknillisen uudestiaseistamisen bolshevistiset tempot vaativat ammattitaitoisen työn suunnatonta lisääntymistä ja teollisuuden teknillisten kaaderien nopeaa kasvua. Nämä ennenkuulumattomat tempot ja uusien teknologisten prosessien omaksumisen välttämättömyys laajojen työläiskerrosten ja insinööriteknillisten työntekijäin taholta ja erittäinkin uusien suunnattomien työläisjoukkojen taholta tekevät välttämättömäksi — paitsi kaaderien suunnitelmallista valmistusta vakituisen opiskelun koko systeemissä — tuotannollisteknillisen propagandan laajan kehittämisen. Pannen merkille tämän asian merkityksen aliarvioinnin talousmiesten ja ammattiliittojen taholta konferenssi pitää välttämättömänä turvata riittävä aineellinen perusta v. 1932 suunnitelman realisoimiseksi tuotannollisteknillisen propagandan alalla erikoisesti teknillisten kirjojen kääntämisen ja julkaisemisen alalla kaikkia teollisuuden aloja varten.

Sosialistisen teollisuuden suunnatonta kehitystä määrällisesti ja laadullisesti vastaavien kaaderien valmistaminen on v. 1932 suunnitelman toteuttamisen välttämätön ehto. Se koskee niin keski- kuin korkeintakin henkilökuntaa, sekä myöskin tieteellisen tutkimustyön kaaderoja. On välttämätöntä saada aikaan näiden kaaderien ammattitaidon kohoaminen turvaamalla vakituisen opiskelun koko systeemissä sen laadullisen puolen. Korkeimman insinööriteknillisen henkilökunnan tulee olla maailman nykyaikaisen tekniikan tasolla tuntien meidän taloutemme omalaatuiset olosuhteet. Teoreettista opiskelua teknillisissä korkeakouluissa tulee

seurata käytännöllisen kokemuksen tuotantolaitoksissa, ja hallinnollisiin tehtäviin nostamisen tulee sääntöjen mukaan edellyttää valmistavaa käytännöllisessä työssä olon aikaa.

Konferenssi kiinnittää erikoista huomiota laajan tieteellisteknillisen yhteiskunnallisuuden kehittämisen välttämättömyyteen tuotantolaitosten työläisaktiivista (iskurit, keksijät, järkiperäistyttäjät) tieteellisteknillisiin yhdistyksiin saakka. Ainoastaan tämän yhteiskunnallisuuden kasvattamisen kautta sosialistisen kilpailun, laajan kokemuksen vaihdon jne kasvun yhteydessä voidaan jouduttaa sosialistisen teollisuuden teknillisten kaaderien joukkokasvun prosessia, työvänluokan teknilliskulttuurista valmennusta ja insinöörispesialistien valmennusta, jotka todella kykenevät vastuunalaiseen johtoon, johtamaan uusimman tekniikan mukaan, sellainen on tehtävä.

* * *

V. 1932 suunnitelma vaatii täyttyäkseen puolueen ja työväenluokan kaikkien voimien mobilisointia ja sosialistisen kilpailun ja iskuruuden, näiden suunnitelmien puolesta käytävän taisteun tärkeimpien vipusimien, edelleen kehittämistä.

Vastasuunnitelman, iskuruuden ja sosialistisen kilpailun perustunnuksena v. 1932 tulee jokaisessa laitoksessa olla tunnus:

Määrätyillä aineellisilla välineillä on, noudattaen suurta säästäväisyyttä, käyttäen tuotantomahdollisuuksia hyväksi parhaimmalla tavalla, mobilisoiden voimat ja käytännössä johtaen työt parhaimmiten, annettava maalle enemmän ja laadullisesti parempia tuotteita.

XVII puoluekonferenssi lausuu lujan vakaumuksensa siitä, että työväenluokka, talousmiehet, insinööriteknilliset työntekijät leniniläistä puoluetta seuraten, sen keskuskomitean johdolla tulevat täyttämään v. 1932 suurten töiden suunnitelman ja siten päättävät ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa.

Kansantalouden suunnitelmasta v:ksi 1932

(Jatk. ed. numeroon)

Teollisuuden *perusrakennustyön* alalla me etenemme vielä nopeammin viisivuotissuunnitelman tehtävien täyttämisessä,

Teollisuuden *perusrakennustyö* oli merkitty koko viideksi vuodeksi 13,5 miljardin ruplan suuruiseksi määräksi. Kuluneiden kolmen vuoden aikana pääomasijoituksien määrä huomioidussa teollisuuden alojen (epätäydellisessä *) piirissä käsittää 12,3 miljardia ruplaa. Tämä merkitsee, että jo ensimäisten kolmen vuoden aikana perusrakennustöiden summa käsitti määrän, joka lähenee viisivuotissuunnitelman edellyttämien kaikkien pääomasijoituksien summaa. Neljän vuoden aikana perusrakennustöiden summa huomioidun (epätäydellisen) teollisuuspiirin alalla käsittää 20,3 miljardia ruplaa. Näin ollen kasvavien pääomasijoitusten epätäydellisenkin luetteloinnin vallitessa koko viisivuotissuunnitelma täytetään 4 vuodessa 150 %:lla. Mutta jos huomioimme ensimäisten kolmen vuoden aikana pääomasijoituksien koko *) summan, nimittäin 16 miljardia ruplaa ja lisänä siihen v. 1932 suoritettavan perusrakennustyön koko summan, nimittäin 10,7 miljardia ruplaa, niin

*) Kts. edellistä alaviittaa (teollisuustuotannosta).

*) Kts. ensimmäistä alaviittaa teollisuustuotannosta.

4 vuoden aikana teollisuuteen suoritettujen pääomasijoituksien yhteenlaskettu summa käsittää 26,7 miljardia ruplaa. Tämä merkitsee, että pääomasijoituksien alalla viisivuotissuunnitelma täytetään neljässä vuodessa kaksinkertaisesti. Tässä on lopullisen voittomme tae sosialismin suuremmoisen tulevaisuuden tae.

Tämän kanssa kannattaa asettaa vastakkaisin se tosiasia, että v. 1913 tsaristisen Venäjän koko teollisuuden peruspääoma käsitti kaiken kaikkiaan 4.460 milj. rpl. Huomioiden tämän vertailun ehdollisuudenkin (ruplissa) ei voi olla tunnustamatta, että nykyhetken perusrakennustyön tempot eivät missään suhteessa ole verrattavissa pääomasijoituksien kasvuun sodan edellisenä aikana.

Kansantalouden koko yhteistetyn sektorin alalla pääomasijoitukset koko 5 vuoden aikana edellytettiin viisivuotissuunnitelmassa 47 miljardiksi ruplaksi. Kansantalouden pääomasijoituksien alalla, ottaen lukuun v. 1932 suunnitelman, sijoituksien summa neljän vuoden aikana tulee käsittämään yli 54 miljardia ruplaa **).

Näin ollen kansantalouteen sijoitettavien pääomasijoituksien määrän alalla on ylitettävä viisivuotissuunnitelma 16 %:lla.

Vastaavasti viisivuotissuunnitelman perustehtävien kanssa v. 1932 suunnitelma keskittää voimia teollisuuden tärkeimmille aloille — mustan metallurgian, polttoaineen (erikoisesti kivihiilen), konerakennustyön ja ensi vuorossa rautateiden konerakennustyön alalle.

Alan *metallurgiasta.* Tällä alalla meillä on kuluvan vuoden aikana tuotantosuunnitelman huomattava repeämä. Tämä tilanne vaikuttaa myös v. 1932 suunnitelmaan, joka poikkeuksellisesta kasvustaan huolimatta ei johda viisivuotissuunnitelman täydelliseen toteuttamiseen.

Mustan metallurgian tuotantosuunnitelma kohotetaan 5 milj. tonnista v. 1931 — 9 miljoonaan tonniin ensi vuonna. Tämä vaatii tiukkaa huomion kiinnittämistä metallurgisiin tehtaisiin. Samalla kuluneen vuoden kokemus osoitti, ja juuri metallurgian alalla erikoisen terävästi, toimiviin tehtaisiin kiinnitettävän huomion puutteellisuuden. Sekä suhteessa kaadereilla varustamiseen että erikoisesti suhteessa teknilliseen varustelun nähden sai useasti sijansa uusien rakennustöiden suurenneltujen tilauksien tyydyttäminen toimivien tehtaiden kustannuksella. Tähän ei saa missään tapauksessa mukautua.

Tuotannon kohottaminen metallurgisissa tehtaissa on suunniteltu sellaisessa laajuudessa, että ainoastaan koko puolueen voimain ponnistuksella voidaan täyttää tämä tehtävä. Ja nämä tehtävät on, ei ainoastaan täytettävä, vaan pyrittävä niiden ylittämiseenkin.

Metallurgian perusrakennustyön alalla v. 1932 on myös laadittu suuri suunnitelma. Pääomasijoitukset metallurgiaan käsittävät melkein 2 miljardia ruplaa. Ei koskaan eikä ainoaankaan teollisuuden alaan ole sijoitettu näin suuria varoja yhden vuoden aikana. Me merkitsimme laskettavaksi käyntiin tänä vuonna 24 uutta sulatusuunia. Tämä on riittävän valtava tehtävä. Me ajattelimme, että näiden uusien sulatusuunien käyntiin laskeminen peittää metallurgian supistumisen muissa valtioissa. Mutta osottautui, että niiden kanssa et kilpailekaan. V. 1931 aikana yksistään Yhdysvalloissa sammutettiin (tammi—syyskuun aikana)

**) Tässäkin on viitattava luetteloinnin melkoiseen vajanaisuuteen, josta jo aikaisemmin mainittiin.

29 sulatusuunia, Ranskassa — 24, Englannissa — 21, ja Saksassa — 14 sulatusuunia. Ei hyvän elämän takia sammuteta kymmeniä sulatusuuneja kapitalistisissa valtioissa. Mutta sen sijaan Neuvostoliiton on hinnalla millä tahansa turvattava ensi vuonna 24 uuden sulatusuunin käyntiin paneminen (*suosionosoituksia*).

Kivihiilen tuotantosuunnitelma v. 1932 käsittää 90 milj. tonnia. Tällä alalla pidetään silmällä kivihiilen tuotannon maksimaalista voimistumista Donin ja Kusnetskin kivihiilialueilla sekä muilla alueilla, joista erikoisen merkityksen omaavat Uraali ja Moskovan lähellä oleva kivihiilialue. Viimemainitun on mitä lyhyimmässä ajassa muodostuttava Moskovan ja sen alueen pääasialliseksi ainaperustaksi.

Polttoainekysymyksiin (kivihiili, nafta, ym.) piti kuluneena vuonna kiinnittää erikoisen suurta huomiota. Donin alueen kivihiilen tuotantoa seurattiin kaikissa tehtaissa ja Neuvostoliiton kaikilla kulmilla. Kivihiilen tuotannon koneellistuttaminen oli asetettu suurten taloustehtävien luokkaan. Ja siitä huolimatta etenemisemme tällä alalla ei ole läheskään riittävä. Niinpä 1/3 louhimakoneista Donin alueella ovat toimettomina. Työn tuottavaisuus kasvaa sallimattoman hitaasti. Näin ollen tekniikan omaksumisessa asia on epätyydyttävä.

Äskettäin sanomalehdessä "Sa Industrialisatsiju" julaistiin tänä vuonna paljon Donin alueella työskennelleen tov. J. Kossiorin artikkeli. Tov. Kossior oikeudenmukaisesti kiinnittää huomiota elinolokysymyksiin ja työn järjestämiseen, osoittaen, että koneellistuttaminen, joka "on asetettava huomion keskiöksi", ei saa osakseen vastaavaa huomiota ei kaivoksissa eikä niiden taholta, jotka varustavat kaivosta (teknillinen varustaminen jne.). Hän edelleen merkitsee, että kuljetuksen koneellistuttaminen jää jälelle kivihiilen louhinnan koneellistuttamisesta. Sen sijaan koneellistuttamisen laajentaminen voisi, hänen mielestä, supistaa työläisten lukumäärän Donin alueen kivihiiliteollisuudessa 50.000 tai jopa 100,000 v. 1932 lopulla suunnitelman edellyttämiin 400.000 verrattuna. Silloin tietysti työläisten elinehtojen parantamistehtävä Donin alueella toteutuisi tuloksellisemmin, mutta ilman edelleen parantumista tällä alalla sekä myös työn järjestämisessä (vastuuttomuuden ja tasasuhtaisuuden likvidoiminen) ei voida turvata merkityn tuotantosuunnitelman toteuttamista.

Kuluneen vuoden aikana Donin alueella on kohonnut muutamia huomattavia työntekijöitä hiilituotannon koneellistuttamisen alalla. Näiden toverien nimet ovat tulleet tunnetuksi kaikkialla maassa. Toverit Jepifantsevin, Kartashevin, Kosourovin. Libhardtin ja Filimonovin, rinnan toisten sosialistisen teollisuuden työntekijäin, jotka ovat palkitut Leninin kunniamerkillä, kanssa Donin alueen työläiset toivat esiin koneellistuttamisen toteuttamisen alkuunpanijoina. Näitä työntekijöitä ja niitä jotka tulevaisuudessa tulevat vedetyksi esiin, on kaikin keinoin kannatettava uusien metoodien toteuttamisessa, jotka helpoittavat työläisten työtä ja joudutavat kivihiilen alalla tuotantosuunnitelman täyttämistä,

Koneellistuttamiskysymyksellä on mitä aktuaalisin merkitys teollisuuden muihinkin aloihin, maatalouteen ja liikenteeseen nähden. Mutta on tunnustettava, että etenemisemme tällä alalla lukuisissa tapauksissa käy sallimattoman hitaasti. Koneellistuttamisen saavu-

tukset puutavarateollisuudessa, turvetöissä, lastaustöissä jne. on arvioitava todellisista saavutuksista käsityövoiman vaihdon, työntuottavaisuuden kasvun ja tuotannollisten suunnitelmien täyttämisen alalla.

Metallurgian, polttoaineteollisuuden laajentaminen, rautatieliikenteen tarpeiden tyydyttäminen jne. vaativat edelleen konerakennusteollisuutemme joudutettua kasvua.

Neuvostoliiton *konerakennusteollisuus* viisivuotissuunnitelman ensimäisten kolmen vuoden aikana saavutti suuria voittoja. Ei yksikään teollisuusala ole edennyt niin pitkälle kuin konerakennusteollisuus. Riittää kun osoittaa konerakennusteollisuuden sellaisiin aloihin, kuten traktorien, turbiinigeneraattorien ja turbiinien, valssauskoneiden, louhimakoneiden, laivojen dieselien, voimakkaiden radioasemien, porauskoneiden ym. tuotantoon voidaksemme alleviivata saavutuksemme tällä alalla. Nämä saavutukset heijastavat Neuvostoliiton työväenluokan tärkeimpiä saavutuksia tekniikan omaksumisessa.

Tässä yhteydessä erittäin valaiseva on Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaiden esimerkki.

Kuten tunnettua Stalingradin traktoritehtaan ensimäisten kuukausien aikana vaivalla saatiin järjestettyä asiat kuntoon. Tarvittiin Korkeimman Kansantalousneuvoston uusiutuvia asiaan tarttumisia. Stalingradin traktoritehtaalle antoi apua koko puolue. Loppujen lopuksi asiat järjestettiin kuntoon ja viimeisten muutamien kuukausien aikana Stalingradin traktoritehtaalla järjestettiin vankka yli 100—110 traktorin tuotanto päivässä, Stalingradin tehtaan kokemus suurin piirtein joutui Harkovin traktoritehtaan käytettäväksi. Viimemainittu oli ei vain rakennettu erittäin lyhyessä määräajassa — 15 kuukaudessa, vaan se näytti esimerkkiä traktorirakennustyön tekniikan todella tuloksellisessa omaksumisessa. Vasta *kuudennella kuukaudella* Stalingradin traktoritehdas tuotti 356 traktoria. Jo *toisen kuukauden* aikana Harkovin traktoritehtaalla tuotettiin 386 traktoria. Tämä on todisteena siitä, että Stalingradin tehtaan opetukset eivät menneet hukkaan, että traktorirakennustekniikan omaksuminen käy tuloksellisesti.

Taistelulla *tekniikan omaksumiseksi* on äärettömän suuri merkitys koko viisivuotissuunnitelman täyttämisellä. Todellisista tällä alalla saavutuksista paljon riippuu koko sosialistinen rakennustyö.

Viime aikoihin saakka me olemme olleet tällä alalla suuresti riippuvaiset ulkomaista. Useasti tämä riippuvaisuus antoi itsensä tuntea taloudellisen työn toisarvoisillakin aloilla. Mutta viimeisten vuosien aikana tilanne on silminnähtävästi muuttunut. Lukuisilla tärkeillä tuotantoaloilla me nyt olemme täydellisesti vapautuneet teknillisestä riippuvaisuudesta kapitalistisiin maihin nähden. Traktorien ja valssauskoneiden tuotannon esimerkit selvästi osoittivat, kuinka tuloksellisesti me aloimme edetä tekniikan valtaamisessa. Tällä hetkellä on meillä erikoisen välttämätöntä lajiteräksien tuotannon tekniikan omaksuminen. Kaikki seikat puhuvat siitä, että tässä asiassa ei ole teollisuudellamme olemassa minkäänlaisia esteitä.

Viisivuotissuunnitelman kolme vuotta eivät ole kuluneet turhaan. On välttämätöntä, että tekniikan omaksumisessa vuosi 1932 olisi edelleen suurena askeleena eteen-

päin koko työssämme ja nuorisomme opiskelussa.

Olin pakoitettu seikkaperäisesti pysähtymään viisivuotissuunnitelman täyttämiseen neljässä vuodessa teollisuuden alalla. Tämä johtuu siitä, että kansantaloudessa teollisuudelle kuuluu johtava osuus. Kansantalouden kaikki alat kasvussaan nojautuvat teollisuuden työhön, metallin ja polttoaineen tuotantoon, teollisuuden tuottamiin koneisiin ja työkaluihin.

2. MAATALOUDEN VIISIVUOTISSUUNNITELMA.

Koko *maatalouden* uudestijärjestäminen olisi mahdotonta ilman sen teknillisen perustan uudestijärjestämistä, ilman maataloustuotannon turvaamista traktoreilla, kombainereilla, kylvö- ja korjuukoneilla. Ja tässä suhteessa viisivuotissuunnitelman kolmen vuoden aikana me suoritimme todellisen mullistuksen itse maatalouskonetuotannossa. Vanhojen koneiden tuotannosta, jotka koneet olivat sovellutetut yksityistalouden puitteisiin, maatalouskonetuotanto otti päättävän askeleen eteenpäin ja tämän lisäksi kohosi niin korkealle asteelle, joka ylittää minkä tahansa kapitalistisen maan vastaavan keskitason. V. 1932 maatalouden tulee saada yli miljoonan hevosvoimaa (ehdollista) uusista traktoreista, jotka kokonaisuudessaan tuotetaan omissa traktoritehtaissa ("Punainen Putilovilainen", Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat). Tämän lisäksi on tuotettava maatalouskoneita 900 milj. ruplan arvosta, samalla kuin me tarvitsemme pääasiassa erikoisesti korjuukoneita viljakasveja, puuvillaa, sokerijuurikasta, pellavaa, perunoita jne. varten.

Maatalouden uudestijärjestämisessä tämän lisäksi kuuluu erikoinen johtava sija *kone- ja traktoriasemille*. Kuluneiden viisivuotissuunnitelman kolmen vuoden aikana kone- ja traktoriasemat tulivat laajalti tunnetuksi ja kollektiivitalouksille mitä tarpeellisimmiksi järjestöiksi.

Vasta vuoden 1929 keskivaiheessa tov. Markevitshin alote Ukrainassa Shevtsenkon nimelle omistetussa neuvostotaloudessa alkoi nopeasti levitä toisiin piireihin ja koko Liittoa käsittävän Traktorikeskuksen muodostamisen tuloksena meillä oli viisivuotissuunnitelman kolmannen vuoden lopulla 1.400 kone- ja traktoriasemaa. V. 1932 on merkitty järjestettäväksi 1.700 uutta kone- ja traktoriasemaa. Näin ollen neljännen vuoden lopulla meillä tulee olemaan 3.100 kone- ja traktoriasemaa. Piirien lukumäärän ollessa Neuvostoliitossa 2.500 näiden 3.100 kone- ja traktoriaseman tulee meille turvata Neuvostoliiton melkein kaikissa piireissä kollektiivitalouksien perusmaa-alojen osallistuttaminen kone- ja traktoriasemien toimintapiiriin.

Kone- ja traktoriasemien äärettömän suuri etevämmyys, asemien, jotka omaavat vankan teknillisen perustan paikkakunnilla ja jotka toimivat yhtenäisen suunnitelman mukaan ja Liittoa käsittävän keskuksensa yleisen johdon alaisena, on tullut näkyviin useissa yhteyksissä. Huolimatta lukuisista puutteellisuuksista esittävät kone- ja traktoriasemat käytännössä johtavaa osuutta maataloustuotannon kohottamisessa. Kone- ja traktoriasemien edessä on vielä tärkeimmät tehtävät osallistumisessaan sosialismin rakennustyöhön.

Kone- ja traktoriasemien kokemus alkaa levitä talouden uusille aloille.

Niinpä kuluneen vuoden aikana on jo muodostettu 200 heinänkor-

juun koneasemaa. Näiden muodostamisen äärettömän suuri myönteinen merkitys on jo todistettu. Kone- ja traktoriasemien kokemuksien nojalla on tunnustettu välttämättömäksi järjestää puutavaratuotannon koneasemia metsätyömaita varten. Lähiaikoina ryhdymme moottori-kalastusasemien järjestämiskysymyksiin huomion Rinnan näiden talousalojen kaikkien erikoisuuksien kanssa on kone- ja traktoriasemien kokemus viljan viljelystaloudessa laajalti hyväksikäytettävä tietysti huomioiden piirien ja tuotantoalojen erikoisuudet.

Valtiojärjestöjen yhteys kooperatiivi- ja kollektiivitalouksien järjestöjen kanssa kone-ja traktoriasemien kautta ja tämän pohjalla sekä määrättyjen tarkotusperiä varten kone- ja traktoriasemien tyyppisten erikoisten järjestöjen muodostaminen omaavat ensiluokkaisen merkityksen silmälläpitäen pikkutalouksien joukkosiirron jouduttamista ja lujittamista suuren sosialistisen talouden raiteille.

Lopuksi, hyviä tuloksia antoi valtion kannatuksella muodostettujen suurten kollektiivisten maitotavaratalouksien kokemus. Tämä työ vaatii jatkuvaa kannatusta ja rinnan tämän kanssa aktiivisempaa suhtautumista tähän työhön kollektiivitalouksien taholta.

Miten toteutetaan tunnusta "viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa" maatalouden alalla? On tunnettua, että suhteessa maatalouden *kollektivisointiin* me jo aikoja sitten olemme harpanneet viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden tehtävän ohi. Viisivuotissuunnitelman mukaan viidentenä vuotena olisi pitänyt kollektivisoida 20 % talonpoikaistalouksista. Meillä jo viisivuotissuunnitelman kolmannen vuoden lopussa on yli 60 % talouksista kollektivisoitunut. Näin ollen koko viisivuotissuunnitelman tehtävä tuli ylitetyksi sen toteuttamisen kolmantena vuotena yli kolmenkertaisesti. Ratkaisevissa viljanviljelyspiireissä kollektivisointi on pääpiirteissään päätetty. Ei ole olemassa minkäänlaisia epäilyksiä siitä, että vuosi 1932 tulee *olemaan kollektivisoinnin* pääpiirteisen *päättämisen vuotena koko Neuvostoliitossa.*

Vastaavasti tämän kanssa puolueemme Keskuskomitea osoitti kollektiivitalouksien organisatooris-taloudelliseen lujittamistyöhön, artteleissa ja kommuunoissa työnjärjestämiskysymyksiin huomion kiinnittämisen välttämättömyyden. Ei saa unhoittaa sitä, että kollektivisoinnin poikkeuksellisen nopea kasvu samalla merkitsee, että uudet miljoonat kollektivistit monessa suhteessa eivät ole vielä voineet poistaa pikkuomistajien tapoja ja katsantokantoja. Tämän vuoksi sosialistinen kasvatustyö kollektiivitalouksien joukoissa ja ennenkaikkea valtioon nähden olevien velvollisuuksien, varsinkin tavaratuotteiden luovuttamisen, *ensivuoroisen* täyttämisen turvaaminen kollektivitalouksien taholta on maaseudulla olevien bolshevikkien keskiötehtävä.

Neuvostotalouksien rakennustyössä me myös ylitimme koko viisivuotissuunitelman edellyttämän tehtävän. Viljanviljelys- ja karjanhoitoneuvostotalouksien samoinkuin lukuisten teknillisten viljelyksien neuvostotalouksien verkosto laajentui poikkeuksellisen nopeasti. Tämän lisäksi neuvostotaloudet näyttelivät äärettömän suurta osuutta maassamme suoritetussa koko kollektivisoimistyössä suuren sosialistisen maatalouden ensimäisinä järjestäjinä. Yhtä suurella päättäväisyydellä on ryhdytty likvidoimaan niitä monia epäkohtia jotka erikoisen

selvästi tulivat viimeaikoina paljastetuksi. Viljayhtymän ja Sokeritrustin neuvostotalouksissa. Samalla on annettava päättävä isku opportunistiselle horjunnalle neuvostotalouksien tukemiskysymyksessä.

Ja edelleen, miten täytetään viisivuotissuunnitelmaa *kylvöalojen* laajentamisen alalla? Viisivuotissuunnitelman tehtävä 141 milj. ha saavuttamiseksi viisivuotiskauden loppuun mennessä on menestyksellä suoritettu ensimäisten kolmen vuoden aikana. Kylvöalamme on jo kohonnut 137,5 miljoonaan ha:iin. V. 1932 suunnitelmassa nousee tämä luku jo 141 milj. hehtaariin, s.o. täydelleen turvaa viisivuotissuunnitelman tehtävän täyttämisen neljässä vuodessa.

Jyväviljojen alalla viisivuotissuunnitelman asettama tehtävä ei v. 1932 tule vielä täysin suoritetuksi (noin 95 %).

Tästä huolimatta on *viljaprobleemi* kollektiivitalouksien rakennustyön voittojen tuloksena maassamme jo pääpiirteissään *ratkaistu*. Toiselta puolen viisivuotiskauden neljäntenä vuotena tulee teknillisten viljelyskasvien kylvöalan laajentaminen jo huomattavasti ylitetyksi siitä mitä edellytti viisivuotissuunnitelma (133 %). Ja tämä merkitsee, että *raaka-aineperustan* luomisessa *teollisuuttamme* varten tulemme me jo viisivuotissuunnitelman neljäntenä vuotena tekemään paljon enemmän kuin mitä koko viisivuotissuunnitelma edellytti. Tähän on lisättävä se, että toimintamme painopiste ei olekaan enää kylvöalojen laajentamisessa, vaan taistelussa sadon puolesta, satoisuuden kohottamisen puolesta ja sadonkorjuun järjestämisen puolesta.

Jos viljaprobleemin olemme pääpiirteissään ratkaisseet ja jos samalla teknillisten viljelysten alalla on päästy myöskin jo suuriin saavutuksiin ja yhä nopeammin kuljemme eteenpäin vuosi vuodelta, niin verrattain takapajuisena talousalana on vielä *karjanhoitotalous*. Karjatalouden kohottamiseksi on keskitettävä erikoisponnistuksemme. Mikäli tämä on kiinteässä yhteydessä lujan rehuperustan luomisen kanssa ja mikäli on tehtävänämme teknillisten viljelyskasvien viljelyksen laajentaminen, sikäli viljatuotannon laajentaminen SSSR:ssä jää koko toimintamme mitä aktuaalisimmaksi kysymykseksi.

Sanomme enemmänkin. Tänä vuotena monissa tärkeimmissä maatalouspiireissä meitä kohdannut *kuivuus* nimittäin Keskisellä- ja Alisella Volgalla, Uralilla, Kasakstanissa ja Länsi-Siperiassa muistuttavat meille taistelun välttämättömyydestä kuivuutta vastaan. Jos 10 vuotta takaperin, kun kato johti suoranaiseen nälänhätään miljoonia talonpoikia eteläisillä ja itäisillä alueilla, emme vielä kyenneet laajaan taisteluun tätä onnettomuutta vastaan, niin nyt on koittanut aika bolshevistisesti asettaa neuvostovallan päiväjärjestykseen tämä tehtävä.

Ja lopuksi *perustöistä* maatalouden alalla. Perustöiden määrä maataloudessa tulee tänä vuonna kohoamaan 4360 miljoonaan rpl. ja vastaava summa viime vuotena oli 3.600 milj. rpl. Tämä suunnitelma turvaa pääomasijoitusten sellaisen kasvun maatalouden alalla, että viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa tulemme me vastaavat suunnitelmatehtävät jo huomattavasti *ylittämään* (156 %).

Kaikesta sanotusta käy selville että niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla Neuvostoliiton proletariaatti ei vain täytä, mutta myöskin ylittää viisivuotissuunnitelman asettamat tehtävät, että v. 1932 kansantaloussuun-

nitelma on viisivuotissuunnitelman täyttämisen ruumiillistuma ei viidessä, vaan neljässä vuodessa.

3. *Liikenteen viisivuotissuunnitelma.*

Viisivuotissuunnitelman täyttäminen *liikenteen* alalla jää meillä jonkunverran jälkeen. Tässä on viisivuotissuunnitelman kolmena vuotena jäänyt useita tehtäviä osittain täyttämättä.

Kuluneena vuotena koko puolue taisteli liikennelaitoksissa paljastettujen suurten epäkohtien poistamiseksi ja varsinkin epäkohtien poistamiseksi työn järjestelyn alalla — vastuuttomuus vetureitten ja vaunujen käytössä, tasasuhteisuus työpalkkasysteemissä jne. Tämän lisäksi on välttämätöntä teknillisen perustan huomattava lujittaminen sekä huomattavien töitten suorittaminen koko liikennelaitoksemme ja erikoisesti rautatieliikenteen uudestirakentamisen alalla.

V. 1932 on suunniteltu paljon laajempien uudestirakentamistehtävien suorittaminen. Sen ohella, että alkaneena vuotena aletaan ottaa käytäntöön isoja uusimallisia vetureita, uusia vaunuja, sähkövetureita ja automaattisia kytkemislaitteita, suuresta merkityksestä liikennelaitoksessa tulevat olemaan monet n.s. "pienet" toimenpiteet, joista riippuu rautatieliikenteen pikainen paraneminen monilla tärkeimmillä osilla.

Perusrakennustöihin rautatie-, vesi-, maantie- ja ilmailuliikenteessä v. 1932 luovutetaan 3.330 milj. rpl. Tällöin rautateitten rakennustöissä huomio keskitetään Moskovan—Donin alueen välisten ratalinjojen kehittämiseen, Donin alueelta johtavien teiden ja samoin linjalla Moskova—Magnitogorsk—Kusnetsk.

4. *Työvoiman ja työtätekevien elinolojen viisivuotissuunnitelma*

Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen aineellisen ja kulttuurisen aseman parantamisessa tulemme *neljässä vuodessa* pääsemään paljon suurempiin saavutuksiin kuin mitä *koko viisivuotissuunnitelma* edellytti.

Ennen kaikkea teen lyhyesti selkoa kansantaloudessa työskentelevien työläisten ja toimitsijain lukumäärän yleisestä kasvusta.

Viisivuotissuunnitelma edellytti *työläisten ja toimitsijain* lukumäärän kohoavaksi viisivuotissuunnitelman viidentenä vuotena 15.8 miljoonaksi. Jo kuluneen vuoden lopulla oli meillä työläisiä ja toimitsijoita 3 milj. henkilöä enemmän eli 18,7 milj. henkilöä. Vuoden 1932 kontrollinumerot edellyttävät tämän lukumäärän jatkuvan kasvun — 21 miljoonaan henkilöön saakka, joten viisivuotissuunnitelma tulee tällä alalle täytetyksi neljässä vuodessa 133 %:lla.

Teollisuuteen oli viisivuotissisuunnitelmassa määritelty saatavaksi tämän suunnitelman viimeisenä vuotena 4 milj. työläistä, mutta kolmannen vuoden loppuun mennessä oli vastaava luku jo 5,4 miljoonaa. Viisivuotissuunnitelman neljäntenä vuotena tämä luku nousee 6,2 miljoonaan, joten välittömien teollisuuskaadereitten alalla täytämme me viisivuotissuunnitelman 152 %:lla.

Tämä merkitsee, että Neuvostoliiton vankin yhteiskunnallinen perusta — työväenluokka — kasvaa nopeasti, vuosi vuodelta kohottaen työväenluokan ominaispainoa koko maamme elämässä.

Työläisten ja toimitsijain elinehtojen paranemisen luonnehtimiseksi Neuvostoliitossa on viitattava kolmeen seikkaan: työpalkkaan, yhteiskunnalliseen vakuutukseen

sekä työpäivän pituuteen tuotantolaitoksissa. Kaikkien näiden osottimien alalla olemme viisivuotissuunnitelman asettamat tehtävät huomattavasti ylittäneet.

Viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle oli koko *työpalkkafondiksi* määritelty 15,7 miljaardia ruplaa. Tosiasiassa on jo kuluneena vuotena tämä fondi kohonnut 21,1 miljaardiin. Vuoden 1932 suunnitelman mukaan tulee työpalkkarahasto kohoamaan 26,8 miljaardiin ruplaan. Täten siis työpalkkafondin viisivuotissuunnitelman tehtävät tulevat neljässä vuodessa täytetyksi 171 %:lla. Nämä luvut puhuvat itse puolestaan.

Yhteiskunnallisen vakuutuksen budjettiin oli viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle merkitty 1.950 miljoonaa ruplaa. Tosiasia on, että kuluneena vuotena se kohosi 2.500 miljoonaan ruplaan, joten viisivuotissuunnitelman kolmantena vuotena me jo huomattavasti ylitimme viisivuotissuunnitelman yhteiskunnallisen vakuutuksen alalla. V. 1932 yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetti kohoaa 3.490 miljoonaan ruplaan eli viisivuotissuunnitelman neljäntenä vuotena jo melkein *kaksi kertaa* enemmän kuin oli suunniteltu viidennelle vuodelle.

Viisivuotissuunnitelma edellytti, että 7-tuntinen työpäivä otetaan käytäntöön vasta tämän suunnitelman viimeisenä vuotena. Tässäkin olemme kulkeneet paljon nopeammin ja jo neljännen vuoden aikana tulee 7-tuntinen työpäivä käytäntöönotetuksi koko teollisuudessa.

Ja lopuksi *asunto-oloista* ja *kunnallisesta taloudesta.*

Kuluneena vuotena alkoi tällä alalla jo ratkaiseva eteenpäin meno, ennenkaikkea Neuvostoliiton punaisessa pääkaupungissa Moskovassa. Kuten tunnettua, tullaan paitsi Moskovaa alkaneena vuotena suorittamaan suuria asuinrakennus- ja kunnallistaloudellisia töitä Leningradissa ja monilla muilla teollisuusalueilla.

Ei ole epäilystä, että työtätekevien elinolojen parantamisessa tutuvalla murroksella olemaan mitä lee tällä kunnallistaloudessa tapahsuurin merkitys. Meidän tehtävänämme on tämän työohjelman täyttämisen turvaaminen ja muokattava maaperää koko asunto- ja kunnallistoiminnan laajalle kehitykselle Neuvostoliitossa.

Ei ole tarvis todistella, että työtätekevien talonpoikien aineellisen hyvinvoinnin kasvu *maaseudulla* kulkee nyt ennen näkemättömällä vauhdilla. Maatalouden kollektivisoinnin ja kulakiston luokkana likvidoiminen avasivat köyhille ja keskivarakkaille talonpoikaisjoukoille aivan uudet mahdollisuudet, jotka ensikertaa maailman historiassa johtavat työtätekevien perusjoukot ylös kurjuudesta ja maaseutuelämän takapajuisuudesta. Samalla alkaa kaupungin ja maaseudun välisen vastakohdan hävittämisen toteuttaminen.

5. YLEISISTÄ YHTEENVEDOISTA JA VIISIVUOTISSUUNNITELMAN VIHOLLISISTA.

Taloudellisen nousun tuloksena voimme todeta koko Neuvostoliiton *kansallistulojen* nopean kasvun.

Perinpohjaista eroavaisuutta sosialismia rakentavan maan ja koko kapitalistisen maailman välillä alleviivaa se tosiasia, että kansallistulojen räikeän laskun ohella kapitalistisissa maissa, kriisin yhteydessä on Neuvostoliitossa havaittava kansallistulojen valtava kasvu, joka on jo viisivuotissuunnitelman neljäntenä vuotena saavutettava 100 % siitä tasosta, joka oli

määritelty tämän suunnitelman viimeiselle vuodelle, nimittäin SSSR:n kansallistulot v. 1932 kohoavat yli 49 miljaardin ruplan. Tämä merkitsee, että sosialistisen sektorin ominaispaino kansallistuloissa ylittää 90 %, kun viisivuotissuunnitelma oli sen määritellyt vain 71 %:ksi.

On sanottava vielä muutama sana *valtionbudjetista.* SSSR:n Tp. KK:n intunnossa kuullaan erikoisselostus tästä kysymyksestä, joten minä voin selostuksessani rajoittua vain hyvin vähään.

Viisivuotissuunnitelma edellytti, että SSSR:n valtiobudjettien yleissumma kaikkien 5 v:n aikana tulee olemaan 53,8 miljaardia ruplaa. Tosiasiassa on jo viisivuotissuunnitelman kolmena vuotena tämä summa kohonnut yli 48 miljaardin ruplan. Jos tähän lisäämme valtiobudjetin v. 1932 eli 27,4 miljaardia rpl. ynnä 3,1 miljaardia ruplaa liikennelaitoksesta saatavia varoja (jotka viisivuotissuunnitelma oli niinikään sisällyttänyt valtiobudjettiin), niin valtiobudjetin suhteen tulemme 4-vuodessa täyttämään viisivuotissuunnitelman 146 %:lla (78,6 miljaardia rupl. 4 vuodessa, kun viidelle vuodelle yhteensä oli määritelty 58,8 miljaardia rpl.)

Tällaisia ovat riidattomat tosiasiat. Ei ole sellaista voimaa, joka voisi pyyhkäistä sosialismin historiasta ja kansainvälisen proletariaatin historiasta nämä tosiasiat.

On kumminkin olemassa kautskyjä, jotka ajattelevat päinvastoin. Viimevuonna Kautsky värkkäsi kokonaisen kirjasen, jonka otsikkona on "Bolshevismi umpikujassa". Nytkin hän jatkaa tämän "teoksensa" "sankarillista" puolustamista.

Riittää, kun esitetään pari otetta tämän Kautskyn viimeisistä kirjoituksista, ettei kauemmin kulutettaisi siihen aikaa. Kas näin esim. kirjoittaa hän viisivuotissuunnitelmastamme:

"Viisivuotissuunnitelman menestys ensialussa merkitsee vain Venäjän tuotannollisten aineellisten voimien huomattavaa paranemista, suunnilleen siihen tapaan kuin ratsionalisointi kapitalistisessa maailmassa viimeisen vuosikymmenen aikana."

Täytyy olla kokolailla rohkea verratessaan "SSSR:n viisivuotissuunnitelman menestystä" kapitalististen tuotantolaitosten orjuuttavaan rationalisointiin. Mutta Kautsky ei pysähdy tähän. Hän kirjoittaa:

"Venäjän proletariaatti, alkaen vuodesta 1918, painuu yhä syvemmälle siltä huipulta, jonne se pääsi. Se ei lähene sosialismia, vaan yhä enemmän loittonee siitä."

Suurempaan hävyttömyyteen ei puheissaan voi mennä!

Kautskyn esimerkistä näkyy, että teoriakysymysten käsittely ja varsinkin vanhuuden päivinä ei takaa joutumasta tylsämielisyyteen ja poliittiseen matalamielisyyteen. Eipä turhaan tunnettu amerikalainen kirjailija Upton Sinclair kirjoittanut Kautskyn kirjasen "Bolshevismi umpikujassa" — johdosta seuraavaa: "Minä nimitän tämän kirjan alentavaksi koko Saksan sosialistiselle liikkeelle ja uhkaksi sosialistiselle liikkeelle koko maailmassa".

Mutta Kautsky tankkaa vain omiaan ja toistaa vastavallankumouksellisia hyökkäilyjä, joita suorittavat Neuvostoliitosta karkoitetut menshevikit. Nämä viimeksimainitut eivät puolestaan vastavallankumouksellisessa viisaudessaan kulje enää sen pitemmälle kuin nimittävät sosialistista raken-

nustyötä maassamme...valtiokapitalismiksi.

Hyväpä kumminkin on kapitalismi, vaikkapa valtiokapitalismikin, mutta ilman kapitalisteja! Tuskinpa ainutkaan kapitalisti, puhumattakaan työläisistä, uskoo, että jossain maassa voi menestyä valtiokapitalismi, jolloin porvaristo ja tilanomistajat yhdessä menshevikkien kanssa ovat maanpaossa. Menshevikit eivät kumminkaan häpeä puhua valtiokapitalismista SSSR:ssä, jossa on sosialistisen kilpailun valtava kasvu työväenluokan miljoonaisissa joukoissa, jossa miljoonat talonpoikaistaloudet kollektivisoituvat ja jossa toteutetaan kulakiston luokkana likvidoimista. Eiköhän olekin SSSR:n valtiokapitalismista parhaana osoituksena se, että Neuvostovalta on ottanut tehtaissa käytäntöön 7-tuntisen työpäivän? Tässä ei ole näistä asioista puhuttava. SSSR:n vihamielisen ja voimattoman parjaamisen torjumiseksi, vaan eräistä muista syistä.

Jos näitä kysymyksiä on kosketeltavakin ja pantava merkille Kautskyn vastavallankumouksellisia hyökkäilyjä, niin vaan sen takia, että nämä herrat täyttävät Neuvostovallan vihollisten tilausta, kaikkien työväenluokan vihollisten tilausta. Tämän tilauksen sisältönä on sosialismin asian parjaaminen, ulkomaisten työläisten luottamuksen heikentäminen Neuvostotasavaltojen Liittoa kohtaan. *Kaikkea tätä imperialistinen porvaristo tarvitsee sitä varten, että valmistettaisiin maaperää SSSR:n vastaiselle hyökkäykselle sotainterventiolle sosialistista tasavaltaa vastaan.*

Että asia on todellakin näin, voidaan tulla vakuutetuiksi vaikkapa taaskin Kautskyn mainitun kirjasen "Bolshevismi umpikujassa" perusteella. Tässä läpikuultavan kutsun interventioon esittää Kautsky seuraavin sanoin:

"Demokratian (lue: porvarillisen vastavallankumouksen. V. M.) voitto Venäjällä ei ainoastaan avaa maailman teollisuudelle venäläisiä markkinoita, mutta se tulee suuressa määrin edistämään näiden markkinoiden nopeata laajenemista... Täten tulee asetetuksi alku sille prosessille, joka loppujen lopuksi johtaa kauhean kriisin voittamiseen, joka nykyään rasittaa kaikkia nykyajan teollisuusmaita... Sääli kyllä, että nämä markkinat ovat vailla minkäänlaista merkitystä siihen saakka, kuin bolshevismi on vallassa."

Tämän Kautskyn lausunnon tarkoitus on aivan selvä. Kautsky on valmis voimiensa rippeet käyttämään Neuvostovallan kukistamiseksi, että ulkomainen pääoma voisi maassamme "vapaasti" käyttää uusia markkinoita ja asettaa työtätekevät ikeensä alle.

Mutta ahertakootpa herrat kautskyt ja sen kaltaiset imperialismin palvelijat miten tahansa, ei sitä milloinkaan tule tapahtumaan.

Elämä ja tosiasiat puhuvat puolestamme. Nämä tosiasiat ovat kapitalismia vastaan ja samalla sosialismin eduksi. Yhä suuremmalla tarmolla bolshevikit yhdessä kaikkien työtätekevien kanssa tulevat toteuttamaan viisivuotissuunnitelmaansa, tulevat rakentamaan sosialismia.

Asiamme voittoon viemiseksi tarvitaan myöskin järkähtämätöntä *taistelua opportunismia vastaan,* minkälaisiin pukimiin se yrittäisikään pukeutua. Vastaukseksi opportunistiselle horjunnalle ja epäilyksille vuoden 1932 taloussuunnitelman reaalisuudesta, on meidän voimistettava koko työtämme ja järjestettävä se niin, että itse käytännössä taataan viisivuotis-

suunnitelman täyttäminen neljässä vuodessa. Ohjeenamme tässä tulamme pitämään sitä, mitä tov. Stalin on sanonut taloudellisten tehtäviemme täyttämismahdollisuudesta, tehtävien, jotka puolue on hyväksynyt. Minä vain kertaan nämä sanat:

"Tuotantosuunnitelmiemme reaalisuus — se on meissä, miljoonissa työtätekevissä jotka luovat uutta elämää. Ohjelmiemme reaalisuus on elävissä ihmisissä, meissä kanssanne, työtahdossamme, valmiudessamme tekemään työtä uudella tavalla, päättäväisyydessämme suunnitelmien täyttämiseen. Onko meissä tällainen päättäväisyys? On. Siis meidän tuotantosuunnitelmamme voidaan toteuttaa ja se on toteutettava."

Nämä sanat oli lausuttu v. 1931 tuotantosuunnitelmien johdosta. Vieläkin suuremmalla syyllä voidaan ne lausua vuoden 1932 ohjelmasta, jonka erikoinen poliittinen merkitys on korostettu sillä, että tämä ohjelma on viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa päättämisen ohjelma.

Meillä ovat kaikki perusedellytykset tämän sunnitelman täyttämistä varten. Onko meillä, työväenluokalla ja sen johtajilla, päättäväisyyttä tämän suursuunnitelman täyttämiseksi? On. *Meissä on päättäväisyyttä sen suorittamiseksi ja me sen suoritamme.* (Suosionosoituksia.)

III NYKYHETKEN TEHTÄVÄT

Mitä on tehtävä, että toteuttaisimme v. 1932 suunnitelman, että täyttäisimme viisivuotissuunnitelman 4 vuodessa?

Tähän voidaan vastata lyhyesti — *on kohotettava työn tuottavaisuutta tehtaissamme, kaivoksissa, rautateillä, neuvosto- ja kollektiivitalouksissa.* Lenin monasti teroitti sitä, että työntuottavaisuus on loppujen lopuksi ratkaisevana seikkana uuden yhteiskunnallisen järjestyksen voiton saavuttamiseksi.

Tästä on nykyään erikoisesti huomautettava, sillä kuluneen vuoden lopputulokset ovat tässä suhteessa epäsuotuisat.

V. 1931 työn tuottavaisuus teollisuudessa kohosi vain 6,6 %. Tämä on kerrassaan riittämätöntä ja jää suuresti jälkeen hyväksytystä ohjelmasta. Seurauksena on, että useissa tapauksissa emme ole saaneet tuotantohintoja alennetuiksi, vaan päinvastoin ovat ne kohonneet tuotannossa ja rakennustöissä. Tätä tilannetta ei voida sietää, V. 1932 on alettava todellinen taistelu työn tuottavaisuuden puolesta teollisuudessamme, maataloudessamme ja liikenteen alalla. Tämä sitäkin enemmän, että me teemme kaikki, että vältettäisiin viime vuotisia virheitä ja epäkohtia liikennelaitoksessa, virheitä, jotka melkoisessa määrässä ehkäisivät teollisuuden saavutuksia. Kaikki tämä vaatii laajamittaista taistelua useita mitä suurimpia epäkohtia vastaan työn järjestämisen ja ohjauksen alalla.

TÄMÄN YHTEYDESSÄ ON KIINNITETTÄVÄ HUOMIOTA SEURAAVIIN NYKYHETKEN PERUSTEHTÄVIIN:

a) työn järjestelykysymyksiin teollisuudessa, neuvostotalouksissa ja liikennelaitoksissa;

b) työn järjestelykysymyksiin kollektiivitalouksissa;

c) tavaravaihdon kehittämiseen;

d) itsekannattavaisuuteen siirtymiseen ja

e) täytäntöönpanon tarkistukseen.

A. TYÖN JÄRJESTELYKYSYMYKSET.

Nämä kysymykset oli puolueen taholta jo kuluneena vuotena ase-

tettu täydessä kärkevyydessään ja cvat edelleenkin talouselintemme toiminnan peruskysymyksiä. Näihin ennen kaikkea kuuluu taistelu vastuuttomuutta vastaan koneiden ja eri koneistojen käytössä, taistelu tasasuhtaisuutta vastaan työpalkkojen alalla sekä myöskin siirtyminen itsevirtauksesta työvoiman järjestettyyn värväykseen. Erittäin räikeinä vastuuttomuuden vahingolliset seuraukset tulivat näkyviin rautatieliikenteessä. Vastuuttomuuden likvidoiminen veturien kuljetuksen ja käytön alalla vaikutti heti kohta myönteisesti koko kulkulaitosasiain kansankomissariaatin veturitalouteen. vastuuttomuuden likvidoinnin jälkeen aleni käyttökelvottomien veturien lukumäärä, pieneni huomattavasti veturien matkalla särkymisten luku, veturien lähettäminen junia varten muuttui säännöllisemmäksi jne. Veturien kiinnittäminen määrätyille kuljettajaprikaadeille ja kuljettajan vastuun järjestäminen vetureitten käyttöön ja hoitoon nähden ei ole vielä kaikkialla riittävästi toteutettu. Tämä on kaikkialla lopullisesti suoritettava. Ei vain kulkulaitosasiain kansankomissariaatissa, vaan muissakin talouselimissä vastuuttomuutta koneiden ja kaluston käyttöön ja määrättyjen tuotannollisten tehtävien täyttämiseen nähden tavataan vielä melkein joka askeleella. Vastuuttomuus on erikoisesti lisääntynyt siellä, missä viime vuotena väärin suoritettiin siirtyminen keskeytymättömään työviikkoon. Tämä on kaikki tunnettua ja sentakia onkin taistelu vastuuttomuuden poistamiseksi muuttunut nyt paljon helpommaksi. On vain todenteolla ryhdyttävä tehtyjä päätöksiä toteuttamaan.

Toiselta puolen on taloustoimintamme suurena epäkohtana tasasuhtaisuus työläisten ja teknillisen henkilökunnan työpalkoissa. Pikkuporvarillisten ainesten painostus on tässä kohdassa aina ollut ja on edelleenkin sangen voimakas. Se johtaa ammattitaitoisten kaaderitten, joita meillä on niin vähän, mielenkiinnon höltymiseen tuotantomme menestykseen. Tämän takia taistelu tasajaon poistamiseksi sekä urakkatyösysteemin käytäntöönottamiseksi työn maksussa on tärkeimpiä tämän päivän tehtäviä. Ilman tasajaon likvidoimista ja täten korkeamman työpalkan turvaamista ammattitaitoisille työläisille ja teknillisille työntekijöille sekä ilman vastaavaa erikoistamista tärkeimpien teollisuusalojen taloudellisessa rakennustyössä ei voida kohottaa työn järjestelyn asiaa tuotantolaitoksissamme, ei voida poistaa työläiskaaderien vaihtuvaisuutta, ei voida riittävästi kohottaa työn tuottavaisuutta teollsiuudessa ja muilla talousaloilla.

Senpä takia työn järjestelykysymykset ja ennen kaikkea taistelu vastuuttomuuden ja tasajaon poistamiseksi on pidettävä teollisuuslaitostemme, sosialistisen maatalouden, karjanhoidon ja liikennelaitoksen toiminnassa keskeisinä kysymyksinä.

Miten kaukana me olemme vielä oikeasta työn järjestelystä eräissä tuotantolaitoksissamme, voidaan nähdä vaikkapa muutamista esimerkeistä sokeriteollisuuden alalta. Sokeritrustin puheenjohtaja, tov. Odintsov, käytyään muutamissa sokeritehtaissa teki seuraavat johtopäätökset:

"Sokeritehtaita ei oltu jaettu verstaisiin. Tuotantoprosessin eräissä renkaissa tilitystä pidettiin käytetyn raaka-aineen — sokerijuurikkaan määrän mukaan."

Sokeritehtaissa "ei oltu järjestetty tuotetun sokerin luettelointia edes tuotantoprosessin lopussa."

Sokeritehtaissa "ei oltu vastaavasti arvioitu eri osastojen työtä, ei oltu järjestetty vastuuta tuotteiden määrän kohottamiseksi ja työläisiä ei voitu mobilisoida tuotannon laajentamiseen."

"Tehtaalla ei ollut konkreettisia sokerijuurikkaan hankintasuunnitelmia eikä asetettu määräaikoja, milloin raaka-aine on tehtaisiin tuotava."

Voitaisiin jatkaa erikoistutkimuksien sokeriteollisuudessa toteamien nurinkurisuuksien kuvausta, mutta esitetytkin tosiseikat riittävät. On myöskin tunnettua, että tarvittiin ryhtymistä ratkaiseviin toimenpiteisiin, aina työnjohtajien eroittamisiin asti, että saatiin parannetuksi asiat sokeriteollisuudessa ja likvidoiduksi epäkohdat töiden järjestelyssä sokeritehtaissa. Ei tarvitse epäilläkään, että epäkohtien päättävän paljastamisen jälkeen asiat nopeasti paranevat koko sokeriteollisuudessa.

Ilman tasajaon ja vastuuttomuuden likvidoimista, ilman koko töiden järjestelyn parantamista tuotantolaitoksissamme, ei voida todenteolla taistella v. 1932 perustehtävän täyttämisen puolesta — viisivuotissuunnitelma 4 vuodessa päättämisen. puolesta.

B. TYÖN JÄRJESTELYKYSYMYSTEN KOLLEKTIIVITALOUKSISSA ON OLTAVA ERIKOISTILALLA

Puolueen ohjeet vastuuttomuuden ja tasasuhtaisuuden likvidoimisesta on täälläkin sovellutettava käytäntöön. Kollektiivitalouksissa on kumminkin omat erikoisuutensa, joita ei ole teollisuuslaitoksissa ja esim. neuvostotalouksissa. Neuvostojen viime edustajakokouksessa korostettiin epäkohtia kollektiivitalouksien työssä ja sanottiin:

— "Tärkeimpiä ja vaarallisimpia epäkohtia kollektiivitalouksien työssä v. 1930 oli ensinnäkin se, että kollektiivitalouksien tulos jaettiin ei jäsenten työn määrän ja laadun mukaan, vaan henkilöluvun mukaan ja toiseksi taitamaton ja huono töiden järjestely, varsinkin sadon korjuussa".

Kuluneena vuotena olemme epäilemättä päässeet visseihin tuloksiin näiden epäkohtien poistamisessa kollektiivitalouksien rakennustyössä. Kollektiivitalouksien rakennustyö kulkee kuitenkin eteenpäin niin nopeilla askeleilla ja niin nopeasti kasvaa uusia tuhansia kollektiivitalouksia, että neuvostojen edustajakokouksen osottamat epäkohdat ovat nykyäänkin vielä useissa tapauksissa suurimpana esteenä työn tuottavaisuuden kohottamisessa kollektiivitalouksissa ja myöskin sadonkorjuun parantamisessa.

Kuluneen vuoden kokemusten pohjalla, jolloin kollektiivitaloudet joutuivat jo ehdottomaan enemmistöön maataloudessa, on tarkistettava, miten käytännössä toteutettiin neuvostojen VI edustajakokouksen ohjeita tulojen jaosta kollektivistin työn määrän ja laadun mukaan sekä on lujitettava kollektivistien aineellista kiintoisuutta tuotannon tuloksiin sekä samalla lujitettava kollektiivitalouksia sosialistisina suurtalouksina.

Mutta tärkein johtopäätös on ilman muutakin selvä. Ilman työn järjestämisen parantamista tai t.s. ilman kollektiivitalouksien vastaavaa organisatooris-taloudellista lujittamista ei voida luoda takeita kollektiivitalouksien kasvamisesta maatalouden sosialistisina muotoina ja niiden eteen asetettujen tehtävien toteutumisesta viisivuotissuunnitelman täyttämisestä neljässä vuodessa.

C. TAVARAVAIHDON LAAJENTAMINEN

Työläisten varustelun parantamiskysymykset tänä vuonna olivat neuvostohallituksen perustehtävien joukossa.

Näissä kysymyksissä teki työtä koko puolue. Eittämättömästi määrätty parannus tänä vuonna on saavutettu. Eräiden tavaroiden hintojen kohoaminen ei vähääkään vaikuttanut tavaravaihtoon, päinvastoin tavaravaihto huomattavasti kohosi. Mutta saavutettuihin tuloksiin ei mitenkään voida rajoittua.

V. 1932 joukkokulutuksen tavaroiden määrä kasvaa huomattavasti. Kun huomioimme kuluneen vuoden vähittäiskaupan hinnat, kasvaa tämä määrä 27,2 miljaardista ruplasta 35,5 miljaardiin ruplaan, t.s. sosialistisen sektorin vähittäiskauppavaihto kasvaa 30 %:lla.

Kuluneen vuoden aikana maataloustuotteiden hankinnat huomattavasti kasvoivat verrattuna viime vuoden vastaavaan aikaan. Huolimatta lukuisissa peruspiireissä olleesta kuivuudesta viljanhankinnat tänä vuonna ovat määrältään suuremmat kuin viime vuonna. Puuvillan hankinnan riittämättömistä tempoista huolimatta tämän vuoden puuvillanhankinnat määrältään ovat suuremmat kuin viime vuonna. Perunan ja munien sekä mahorkan hankinnat tänä vuonna ylittivät viime vuoden vastaavat hankinnat 20—50:llä %:lla. Lihan, voin, auringonkukan- ja pellavasiementen hankinnat ylittivät v. 1930 vastaavat hankinnat 50—100:lla %:lla. Lintujen, hampun ja pellavakuidun sekä tupakan hankinta ylittää yli 100:lla %:lla vastaavat numerot edellisenä vuonna. Ainoastaan sokerijuurikkaan hankinta on pienempi v. 1930 suoritettua hankintaa. Näin ollen maataloustuotteiden, elintarpeiden y.m. tavaroiden varastot kasvoivat huomattavasti kuluneen vuoden aikana. Välttämättä on edelleenkin taisteltava maataloustuotteiden alalla hyväksyttyjen hankintasuunnitelmien toteuttamisen puolesta.

Joukkokulutuksen tuotteita tuottavan teollisuuden laajentamiseksi ryhdytään v. 1932 uusiin rakennustöihin, jolloin pääpaino kiinnitetään rakennustöiden laajentamiseen keskuksesta kaukana olevissa piireissä, Niinpä *Keski-Aasiassa* on päätetty ryhtyä uuden mahtavan tekstiilikombinaatin rakentamiseen silmälläpitäen Keski-Aasian ja Siperian väestön kankailla varustamisen parantamista. On merkitty suuri sokeritehtaiden rakennustyöohjelma, samalla kuin näiden tehtaiden suurin osa tulee rakennettavaksi *Kasakstaniin* ja *Kaukaiseen Itään.*

V. 1931 hyväksytty lihakombinaattien ja säilyketehtaiden rakennustyöohjelma v. 1932 tulee edelleen laajennetuksi.

Tämä kaikki puhuu neuvostohallituksen huomion voimistumisesta työläisten ja koko työtätekevän joukon varustelun parantamiseen. Ensiluokkaisen merkityksen on saanut kysymys kauppaverkoston laajentamisesta, *uusien kauppojen* rakentamisesta. Viimeisten vuosien aikana supistunut yksityiskauppa ei tullut läheskään korvatuksi kooperatiivien ja valtion kaupoilla. Tämän vuoksi kuluneen vuoden aikana huomattavasti laajentui kauppaverkosto Tsentrosojusin osalla, samoin myös valtiokaupan ja Tuotantokooperatiivin osalla. V. 1932 kauppojen laajentaminen saa vieläkin suuremman merkityksen. Vähintäin 10.000:n kaupan järjestäminen, niistä vähintäin 5.000:n Tsentrosojusin ja myös

5.000:n varusteluasiain kansankomissaariaatin osalla, ja tämän lisäksi kauppaverkoston laajentaminen talousasioita hoitavien kansankomissariaattien taholta on ehdottomasti välttämätöntä.

Ilman valtion ja kooperatiivin tavaravaihdon laajentamista ja neuvostokaupan kaikinpuolista kehittämistä rinnan neuvostovallan hintapolitiikan vastaavan turvaamisen kanssa, ei voida asianmukaisella tavalla kohottaa varusteluasiaa, joka on edessäolevien tehtävien ja ennen kaikkea viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen tärkein edellytys.

D. TALOUDELLISEN ITSEKANNATTAVAISUUDEN TOTEUTTAMINEN

Taloudellisen itsekannattavaisuuden juurruttamisessa kuluneen vuoden aikana on otettu suuri askel eteenpäin. Koska taloudellisen itsekannattavaisuuden toteuttaminen huomattavalta osalta määrää meidän kasaantumistemme kasvun ja koska useilla aloilla taloudellisen itsekannattavaisuuden toteuttamisen alalla on tilanne vielä epäsuotuisa, on itsekannattavaisuuden lujittamistehtävä vielä edessämme kaikessa terävyydessään. V. 1930 luottoreformiin tehdyt korjaukset antoivat mahdollisuuden taloudellisen itsekannattavaisuuden lujittamiselle, taloudettomuuden hävittämiselle ja teollisuuden sisäisten varojen mobilisoinnin voimistamiselle.

Mutta erikoinen merkitys tulee olemaan sopimussuhteiden käytäntöön otolla. Taloudellisten suunnitelmiemme vakiinnuttamisen kannalta ja varmojen keskinäisten suhteiden pohjalla talousjärjestöjen kesken samoinkuin itsekannattavaisuuden lujittamisenkin kannalta tuotantolaitoksissamme ja talousjärjestöissämme tulee *sopimuksilla* olemaan tärkeä sija tämän vuoden työssämme.

On tunnettua, etteivät itsekannattavaisuusperiatteemme ole vähääkään ristiriidassa taloutemme suunnitelmallisuuden kanssa. Päinvastoin taloudellinen itsekannattavaisuus meillä läheisesti liittyy ja vieläpä on alistettukin kansantaloudelliselle suunnitelmalle. Toiselta puolen on itsekannattavaisuuden juurruttaminen välttämätöntä juuri sen takia, että vastuun kehittämisellä ja alotteisuuden edistämisellä tuotantolaitoksissa ja talouselimissä luotaisiin takeet taloussuunnitelman täyttämiselle. Sopimussuhteiden järjestelmä on parhaana keinona taloussuunnitelman ja taloudellisen itsekannattavaisuuden periaatteiden yhdistämisessä ja tämän takia on asiaan kiinnitettävä erikoista huomiota kaikkien talousjärjestöjen taholta.

Taloudellisen itsekannattavaisuuden toteuttamisessa on koko paljon vääristelyjä. Toiselta puolen on formaalista byrokraattista suhtautumista itsekannattavaisuuden toteuttamiseen, joka käytännössä, tämänlainen suhtautuminen, on puolueen politiikan kieltämistä taloudellisessa rakennustyössä. Toiselta puolen on avoimesti porvarillisia itsekannattavaisuusperiaatteen vääristelytapauksia. Tässä suhteessa on luonteenomaista suoranaisen tavaravaihdon järjestäminen talousjärjestöjen kesken, joka johtaa suunnitelman rikkomiseen ja heijastaa porvarillisia pyrkimyksiä talouskoneistossa (tavaramäärien valtiolta salaaminen, tuhlaavaisuus niiden käytössä j.n.e.), johon puolue viittasi sokeritrustin työtä koskevissa päätöksissään.

Kaikki tämä puhuu taloudellisen itsekannattavaisuuden juurruttamisen ehdottomasta välttämättömyydestä. Ilman itsekannattavaisuuden lujaa toteuttamista ei voida reali-

soida teollisuuslaitosten sisäistä kasaantumista, ei voida kunnolla taistella taloudettomuutta vastaan eikä siis voida turvata edessä olevan vuoden jättiläissuunnitelmaa — viisivuotissuunnitelman päättämistä neljässä vuodessa.

E. JA LOPUKSI TÄYTÄNTÖÖNPANON TARKISTUKSESTA.

Lenin aikoinaan piti valtiokoneiston parantamista erittäin tärkeänä. Sen jälkeen on valtiokoneistomme epäilemättä parantunut. Siinä on huomattavasti kasvanut neuvostovallalle uskollisten työntekijäin lukumäärä ja huomattavasti on kasvanut myöskin kommunistien lukumäärä. Mutta kumminkin rakennustyömme nopeasti kasvaessa valtio- ja erikoisesti talouskoneistomme jatkuvasti laajenee ja niissä useasti näyttelevät vielä huomattavaa osaa työväenluokalle vieraat ainekset, jotka eivät ole oikein eläytyneet sosialistiseen rakennustyöhön.

Tämän takia Leninin ohjeet kommunistien tehtävistä valtiokoneiston suhteen on pidettävä nykyhetken tärkeimpien tehtävien joukossa. Lenin aikanaan puhui:

"On päästävä siihen, että kommunistit hallitsevat koneistoa, johon heidät on asetettu, eikä saa olla niin, kuten vielä usein tapahtuu, että koneisto hallitsee heitä".

Samana vuotena, 1922, osoitti Lenin myöskin seuraavaa:

"On tarkistettava ihmisiä ja asian todellista täytäntöönpanoa — tässä ja vain tässä on koko työmme ja politiikkamme ydin. Tämä ei ole muutaman kuukauden eikä yhden vuoden asia, vaan monien vuosien asia".

Näin puhui Lenin 9 vuotta takaperin.

Miten on asianlaita tänä päivänä? Miten ovat asiat talouskoneistossamme ja valtioelimissä kokonaisuudessaan tällä hetkellä?

Tähän kysymykseen vastaan tov. Andrejevin sanoilla, joka, tutkittuaan Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin koneiston työtä, antoi siitä lausunnon.

Tov. Andrejev kirjoittaa Kulkulaitosasiain kansankomissariaatista:

"Koneistoja muodostettiin itsevirtauksen mukaisesti. Organisationista tarkkuutta koneiston muodostamisessa sekä tarkkaa tehtävien ja velvollisuuksien jakoa eri laitosten ja vastuunalaisten täytäntöönpanijain väliltä puuttuu. Suoritetusta neuvostojen puhdistuksesta huolimatta on koneistoon uudelleen tunkeutunut kelpaamattomia aineksia". Ja edelleen:

"Koneiston työn tilitystä kokonaisuudessaan ja eri vastuunalaisten toimitsijain työnluettelointia täydellisesti puuttui. Samoin puuttui työn kontrolli ja kulkulaitosasiain kansankomissariaatin keskushallintojen työn täytäntöönpanon tarkistus". Ja vielä edempänä:

"Koneiston kasvu ilman kontrollia johti siihen, että kulkulaitosasiain kansankomissariaatissa ei suoritettu tarkkaa tilinpitoa keskushallintojen lukumäärästä, ei toimitsijakunnan suuruudesta eikä todella työskentelevien työntekijäin lukumäärästä. Tarkat tiedot saatiin vasta Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin työntekijäjoukon supistamistyön kuluessa".

Tov. Andrejev ei tietenkään rajoittunut näiden tosiasioiden toteamiseen, vaan hän ryhtyi koneiston korjaamiseen.

Kun koko Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin koneistoon lokakuun 1 päivänä kuului 6,954 työntekijää, mutta suunnitelmien mukaan on 7,960 palkkayksikköä, mikä ilmeisesti ei ole asian edun mukainen, supisti Kansankomissariaatti 2.204 työntekijää ja 3.195

palkkayksikköä. Nykyään suoritetaan muitakin toimenpiteitä Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin koneiston parantamiseksi.

On kumminkin selvää, että kulkulaitosasiain kansankomissariaatissa paljastetut tosiasiat eivät ole opetuksena vain liikennelaitoksille, mutta myöskin muille talousjärjestöille.

On todellakin aika tehdä loppu itsevirtauksesta ja huolimattomuudesta asioiden järjestelyyn nähden laitoksissamme. On tehtävä loppu yliolkaisesta suhtautumisesta hallintokoneistojen parantamistyöhön. Niin yliolkaisella suhtautumisella kuin myöskin pikkuporvarillisella aliarvioimisella valtiokoneiston osuuteen nähden ei voi olla mitään yhteistä työväenluokan etujen ja kommunistijohtajien velvollisuuksien täyttämisen kanssa neuvosto- ja talouselimissä.

Asioiden parantamiseksi taloudellisissa hallintoelimissä on meillä muodostunut nyt paljoa suotuisammat olosuhteet. Tämä voidaan helposti todistaa.

Intelligenssin ja erikoisesti insinööri-teknillisten kaadereiden keskuudessa on määrättyjen horjuntojen ja äskettäisten vastavallankumouksellisten esiintymisten jälkeen tapahtunut huomattava käänne neuvostovallan puoleen. Sosialistisen rakennustyön menestyksillä teollisuudessa ja maataloudessa on tässä ollut ratkaiseva osuus.

Tämä on, sanoaksemme, toinen puoli asiasta.

Toinen puoli on taas siinä, että proletaaristen spesialistikaadereiden valmistus on myöskin melkoisesti edistynyt. Tämä voidaan osoittaa yksinkertaisilla ja vakuuttavilla numeroilla.

TÄLLAISET OVAT TOSIASIAT

Viisivuotissuunnitelman alussa, v. 1928, opiskeli kaikissa teknillisissä korkeakouluissamme 87.000 henkilöä. Nykyään opiskelee teknillisissä korkeakouluissamme jo 273.000 ylioppilasta, s.o. kolme kertaa enemmän kuin kolme vuotta sitten. Vuoden 1932 kuluessa nousee oppilasmäärä näissä kouluissa 380.000:een.

Samanlainen kuva on myöskin teknikumeissa. V. 1928 oli teknikumeissamme 149.000 oppilasta. Nykyään niissä on 511.000 eli 3 ja puoli kertaa enemmän kuin kolme vuotta takaperin. Tämän vuoden loppuun mennessä tulee teknikumeissamme opiskelemaan 725.000 oppilasta.

Näiden numeroiden yhteydessä on mainittava keskuudessamme aikanaan olleista erimielisyyksistä teknillisiä korkeakouluja ja teknikumeja koskevassa kysymyksessä. Eräät toverit 3—3½ vuotta takaperin pitivät riidanalaisena ei vain kysymystä teknillisten korkeakoulujen ja teknikumien siirtämisestä vastaaville taloudellisille kansankomissariaateille, vaan myös päättävästi vastustivat vaikkapa muutamienkin korkeakoulujen ja teknikumien siirtämistä näille kansankomissariaateille vaikkapa kokeilutarkoituksissa. Puolue päättävästi torjui nämä mielialat. Nyt on näkyvissä, että tehty päätös oli aivan paikallaan ja tehty aikanaan. Kuka voi kieltää, että jos silloin näitä päätöksiä ei olisi tehty, niin sosialistisessa rakennustyössä tarvittavien kaadereiden kasvatuksessa olisimme nyt aivan surkeassa tilassa.

Kaadereiden valmistuksen nopeassa kasvussa on tietenkin myöskin melkoisesti epäkohtia. On vakavasti ryhdyttävä tarkastamaan kaadereiden kasvatustyötä, tämän asian järjestelyä ja miten tässä asiassa saadaan taatuksi työn kunnollinen ohjaus. Toiselta puolen kumminkin on varmaa, että aikoi-

naan aloitettujen toimenpiteiden johdosta ovat kaaderit suuresti kasvaneet ja ovat läpäisseet jo suuret opiskelukurssit sekä luovat ennenkuulumattomat madollisuudet koko talousjärjestöjemme ja valtiokoneiston toiminnan parantamiselle. Tarvitaan vain sitä, että talouselintemme johtajat tosibolshevistisesti ryhtyisivät koneistojen työn parantamiseen, työntekijäin valintaan ja niiden järkiperäiseen sijoitteluun sekä tärkeintä on, että saataisiin aikaan täytäntöönpanon todellinen tarkastus.

Täytäntöönpanon *tarkastuksen* puute on nykyoloissa suurimpana epäkohtana talouselintemme ja koko hallintokoneiston työssä yleensä. Tässä me vielä suuresti onnumme kaikilla rintamilla. Siksi me toivomme, että Neuvostojen toimeenpaneva Keskuskomitea hyväksyy Kansankomissaarien neuvoston luonnoksessa formuleeratun ehdotuksen täytäntöönpanon tarkastuksesta. Siinä sanotaan seuraavaa:

“Kaikkien neuvosto- ja talouselinten (Korkein kansantalousneuvosto, varusteluasiain, kulkulaitosasiain, maa-asain kansankomissariaaatit, taloudelliset yhtymät y.m.) huomion keskiöksi on asetettava puolueen ja hallituksen sekä näiden elinten omien päätösten *täytäntöönpanon tarkastus*. Neuvosto- ja talouselinten käytännöllinen työ on siirrettävä dekreetti- ja direktiivimäisiltä raiteilta täytäntöönpanon systemaattisen tarkastuksen raiteille, on siirryttävä ylempien elinten antamien tehtävien täytäntöönpanon tarkastukseen”.

Kaikkien elintemme käytännöllisen työn siirtäminen “dekreettien, direktiivien ja käskyjen raiteilta alemmille elimille annettujen tehtävien systemaattiseen tarkastukseen” on suoritettava johdonmukaisesti, bolshevistisesti. Täytäntöönpanon tarkastukseen on ryhdyttävä itsensä taloudellisten ja neuvostoelinten johtajien. Tätä tehtävää ei saa siirtää toisille.

Ja enemmänkin, juuri täytäntöönpanon tarkastuksen kulussa tulee todellisesti kasvamaankin taloudellinen kokemuksemme, muokkautumaan todellinen taloudellinen ohjaus, tulee elävässä toiminnassa taatuksi puolueemme politiikan toteuttaminen. Kansantaloussuunnitelmamme antaa poliittisen suuntauksen koko sosialistiselle rakennustyölle. Tämän poliittisen suuntauksen sovelluttamisen elämään määrää ennenkaikkea se, millä tempolla tulemme omaksumaan tuotannollisen tekniikan ja hallintotekniikan mukaanluettuna myöskin työnjärjestelykysymykset. Tämän taas huomattavalta osalta määrää se, miten voimakkaasti kohoaa täytäntöönpanon tarkastus.

Täytäntöönpanon tarkastuksen kunnostaminen ja *konkreettisen ohjauksen* turvaaminen ovat tosiasiassa saman asian kaksi eri puolta. Tämän johdosta on viimeaikoina suoritettu määrättyä organisatiorista uudestijärjestelyä taloudellisella alalla, esim. on suoritettu taloudellisten yhtymien jaottelua.

Sosialistisen rakennustyön vauhdikkaasti kasvaessa viime vuosina ja neuvostovallan tehtävien edelleen jättiläismäisesti laajetessa tulevana vuonna tulee näillä organisationisilla kysymyksillä ja varsinkin täytäntöönpanon tarkastuksella olemaan mitä suurin merkitys,

Siirtämättä kaikkien neuvosto- ja talouselinten työtä uusille raiteille, turvaamatta täytäntöönpanon tarkastusta ja konkreettista ohjausta, ei voida käydä tuloksellista taistelua kansantaloussuunnitelmamme päätehtävän täyttämisen puolesta — viisivuotisen päättämiseksi neljässä vuodessa.

Tällaiset ovat nykyhetken perustehtävät, joiden ratkaisuun on puolueemme johdolla keskitettävä mahdollisimman paljon voimia.

IV KANSAINVÄLISESTÄ TILANTEESTA JA TAISTELUSTA RAUHAN PUOLESTA

Minun tehtävääni ei kuulu kaikkien Neuvostoliiton kansainväliseen tilanteeseen kuuluvien kysymysten esittäminen. Rajoittaudun ainoastaan siihen, millä on aktuaalisin merkitys nykyhetkellä.

Neuvostoliiton suhteissa kokonaisuudessaan kapitalististen maiden kanssa ei ole kuluneen vuoden aikana tapahtunut minkäänlaisia muutoksia.

Niiden valtioiden kanssa, joiden kanssa Neuvostoliitolla oli ennen normaaliset tai ystävälliset suhteet, meillä tälläkin hetkellä ovat täydellisesti nämä suhteet säilyneet. Neuvostoliitto tekee kaikkensa näiden suhteiden edelleen lujittamiseksi neuvostopolitiikan vahvasti muodostuneiden periaatteiden pohjalla. Niiden valtioiden kanssa, joiden kanssa olevia suhteita emme ole pitäneet riittävän tyydyttävinä, neuvostohallitus on pyrkinyt keskinäissuhteiden parantumisen turvaamiseen. Ja tämä myös kokonaisuudessaan vastaa neuvostohallituksen peräänantamattomasti toteuttaman politiikan vaatimuksia.

Vastaavasti tämän politiikan, *yleisen rauhan* johdonmukaisen puolustuspolitiikan kanssa Neuvostoliitto ryhtyi neuvotteluihin Puolan kanssa hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamiseksi. Nämä neuvottelut vielä jatkuvat. Me pyrimme siihen, että neuvottelut päättyisivät tuloksellisesti. Joka tapauksessa kaikki, mikä on Neuvostoliitolle mahdollista, on tehty ja tehdään tähän nähden.

Viimeaikoina on meille tehty ehdotuksia hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamisesta Rumanian, Suomen ja Viron taholta. Me olemme sitä mieltä, että hyökkäämättömyyssopimuksen solmiaminen näiden, samoin kuin muiden ja erikoisesti Neuvostoliiton rajamaiden kanssa kokonaisuudessaan vastaa neuvostohallituksen rauhanpolitiikkaa ja yleisen rauhan turvaamisen etuja. Kuten ennen, niin nytkin me pyrimme asettamaan kysymyksen näiden hyökkäämättömyyssopimuksien solmiamisen käytännöllisen toteutumisen raiteille. Kaikki, mikä tähän nähden on Neuvostoliiton määrättävissä, neuvostohallituksen taholta toteutetaan.

Meidän nykyisen ulkopoliittisen tilanteemme tärkeimpänä kysymyksenä ovat luonnollisesti tapahtumat kaukaisessa idässä — *Mandshurian tapahtumat.*

Tosiasiat todistavat sen, että näiden tapahtumain laajuus ei ainoastaan supistu, vaan niillä on selvä yhä suuremman laajentumisen tendenssi.

On tunnettua, että kansainliitto yritti sekaantua Mandshuriassa tapahtuviin sotatoimiin, mutta tämä sekaantuminen ei vähääkään vaikuttanut Mandshurian nykyisen miehityksen poistamiseen ja sotatoimien lakkauttamiseen. Tämän sekaantumisen tulokset ovat aivan päinvastaiset.

Kansainliitto yritti kaksi kertaa esiintyä jonkinlaisilla konkreettisilla ehdotuksilla Mandshurian miehityksen johdosta. Me tiedämme, mihin tämä on johtanut.

Tapahtumien alussa kansainliitto merkitsi eräänlaisen määräajan, nim. lokakuun 14 päivän, johon eräissä piireissä yhdistettiin illusioni jonkinlaisen parempaan päin tapahtuvan käänteen mahdollisuudesta, t.s. sotatoimintojen supista-

misesta Mandshuriassa. Mutta mitään tällaista ei tapahtunut.

Uuden ja erittäin kauan kestäneen toisen käsittelyn jälkeen äskettäin Kansainliitto paukautti päätöksen tieteellisen-tutkimuskomitean lähettämisestä Mandshuriaan viiden valtion nimessä, t.s. se todisti täydellisen haluttomuutensa ja voimattomuutensa vähääkään estää sotatoimintojen edelleen laajentumista Mandshuriassa. Tämä Kansainliiton toinen päätös on sen ensimäisen päätöksen suoranaista pilkkaamista, mutta olemukseltaan se siunaa sotilaallisen miehityksen ja sotatoimien edelleen laajentumisen Mandshuriassa.

Tämä kaikki pakoittaa meitä voimistamaan valppautemme kaukaisen idän tapahtumiin nähden. Me emme voi unohtaa, että rajamme kulkevat Mandshurian linjaa myöten. Me emme epäile sitä, että kaukaisen idän sankarimme tulevat olemaan tilanteen tasolla ja tarkkoja suhteessa neuvostorajaan Kaukaisessa idässä (*Jatkuvia suosionosoituksia*).

Neuvostoliiton työläiset ja maaseudun työtätekevät joukot puuhailevat sisäisissä asioissaan, he ovat talouden kohottamisen ja elämänsä parantamisen tehtävissä. Mutta kansainväliset tapahtumat vaativat meiltä voimistettua valppautta. Ja me uudelleen alleviivaamme meidän perusperiaatteemme: emme tahdo vaaksaakaan vierasta maata, mutta emme omastakaan tuumaakaan anna. (Suosionosoituksia).

Lähenee aseistariisumiskomitean koollekutsuminen. Tämän komitean koollekutsumisen määräajan — helmikuun 2 päivän v. 1932 — ympärillä imperialististen hallituksien taholta käy ei suinkaan pieni poliittinen peli hallituksien, joiden eduilla ei ole mitään yhteistä aseistariisumisasian kanssa. Tehdään koollekutsumisen määräajan lykkäys- ja koko aseistariisumiskomitean poistamiskysymyksiä.

Imperalististen hallitsevien voimien taholta tehdään kaikki — aseistariisumiskomitean muuttamiseksi komediaksi, joka ei laisinkaan muodosta minkäänlaisia vaikeuksia herroille imperialisteille jatkuvan aseistautumisen alalla. Tehdään kaikki sitä varten, ettei aseistariisumiskomitea toimisi omien välittömien tehtäviensä ratkaisemiseksi ja ei missään tapauksessa häiritseisi aseistautumisen kasvua, varsinkin voimakkaimmissa imperialistisissa valtioissa. Viimemainitut näkevät tähän osallistumisensa merkityksen ainoastaan siinä, että, peittäytyen aseistariisumiskomiteaan osallistumisensa taakse, jättävät itselleen vapaat kädet aseistuksensa suurentamiseksi ja sotilaspoliittisten blokkien muodostamiseksi uusia imperialistisia sotia varten.

Loppujen lopuksi imperialististen valtioiden ehdotukset ovat erittäin suuresti toisensa laisia; niiden ehdotuksien ajatus on: ei aseistariisuutuminen, vaan toiminnan vapaus aseistuksen edelleen kasvussa.

On ainoastaan yksi todelliseen aseistariisuutumiseen tähtäävä ehdotus. Sen on tehnyt Neuvostoliitto. Tämä ehdotus sisältää kaikkien maiden täydellisen todellisen aseistariisuutumisen. Neuvostoliitto on edelleenkin sitä mieltä, että tämä on ainoa ehdotus, joka vastaa aseistariisuutumisen ja yleisen rauhan etuja. Miniminä Neuvostoliitto ehdotti lähivuosien kuluessa suoritettavaksi aseistariisuutuminen ainakin puolella. Mutta tämänkin ehdotuksen imperialistiset valtiot hylkäävät. Tästä huolimatta neuvostohallitus jää siihen mielipiteeseen, että on olemassa ainoastaan yksi aseistariisuutumisen

ohjelma, joka samanaikaisesti on rauhan ohjelmana — tämä on Neuvostoliiton ehdottama täydellisen aseistariisumisen ohjelma, (Suosionosoituksia).

Rinnan aseistariisumiskomitean koollekutsumisen ympärillä olevan hälinän kanssa lisääntyy sellaisten tunnusmerkkien lukumäärä, jotka ovat todisteena yleiselle rauhalle kasvavasta vaarasta.

Mitä syvin talouskriisi kärjistää yhä voimakkaammin imperialististen valtioiden välillä olevia ristiriitoja ja huonontaa sisätilannetta luokkaristiriitojen kärjistymisen johdosta. Protektionismin ja yliprotektionismin kaikkien sekä kaikenlaisten ilmenemismuotojen toteuttamisen yhteydessä taloudellinen taistelu on jo muuttunut todelliseksi taloudelliseksi sodaksi eri kapitalististen valtioiden välillä. Vielä askel — toinen ja taistelu markkinoista muuttuu imperialistisiksi sodiksi. Uusien imperialististen sotaseikkailujen vaara kasvaa.

Neuvostoliiton erikoisesti on otettava huomioon imperialistien hyökkäyksen vaara. Me olemme varmoista lähteistä tietoisia, että tällä hetkellä eräissä diplomaattisissa kabineteissa erittäin aktiivisesti käsitellään kysymystä hyökkäyksestä Neuvostoliittoa vastaan. Ei saa unohtaa sitä, että lukuisat menneisyydessä olleiden Neuvostoliittoa vastaan tähdättyjen sotainterventioiden järjestäjät vielä elävät ja toimivat tällä hetkellä yhdessä toisten, yhdessä uusien imperialismin edustajien kanssa hyökkäyksen valmistamisessa työläisten tasavaltaa vastaan.

Mandshurian tapahtumien yhteydessä on paljastettu meidän ja ulkomaalaisten, mukaanluettuna porvarillisten, sanomalehtien taholta jo lukuisia provokatioyrityksiä vetää Neuvostoliitto sotaan. Sodan sytyttäjät imperialistien leiristä tulevat huolehtimaan vielä useamman kerran provokatiosta Neuvostoliiton vetämiseksi sotaan ja sotilaallisen hyökkäyksen järjestämiseksi valtiotamme vastaan. Edelleenkin meidän on oltava valmiina näihin provokationeihin.

Tähän kaikkeen me vastaamme rauhanpolitiikan johdonmukaisella noudattamisella. Tähän me vastaamme valppautemme voimistamisella. Me vastaamme tähän sosialistisen rakennustyön kasvulla ja ennenkaikkea sillä, että me olemme ottaneet tehtäväksemme viisivuotissuunnitelman päättämisen v. 1932.

Maassamme voimakkaasti pulppuaa luomistyö, käy jättiläismäinen rakennustyö, voittoisasti toteutuu sosialismin rakentaminen. Tässä me näemme ei ainoastaan meidän sisäisten, vaan myös kansainvälistenkin asemiemme lujittumisen. Kansantalouden suunnitelman voittoisalla toteuttamisella, viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa päättämisellä, sosialismin asian puolesta koko rintamalla laajennetulla taistelulla vastaamme luokkavihollisillemme. Tehtävämme on yleisen rauhan ja kansainvälisen sosialismin asian lujittaminen, työväenluokan voiton turvaaminen. (Jatkuvia suosionosoituksia).

Interventio Mandshuriaa vastaan ja uuden neuvostovastaisen sodan valmistelu

AIKAKAUSLEHDESSÄ *Kommunistinen internationale* (n:o 33—34 v. 1931) on julkaistu yllämainitulla otsikolla varustettu seuraava artikkeli:

Kominternin TPK:n XI täysistunto totesi, että sotilaallisen intervention uhkasta Neuvostoliittoa vastaan nyt, Neuvostoliitossa sosialismi voittaa ja taloudellinen kriisi kärjistyessä kapitalistimaissa, on tullut välitön vaara koko maailman proletariaatille.

Useat Kominternin sektsioista eivät ole riittävästi arvioineet tätä vaaran todellisuutta. Vieläpä silloinkaan, kun japanilaiset tykit jyskivät aivan Neuvostoliiton naapuruudessa, monet toverit eivät ole ymmärtäneet japanilaisten Mandshuriaan tekemän rosvoretken ja suuren neuvostovastaisen sodan valmistelun yhteyttä. Tämä velvoittaa meitä vielä kerran keskittämään tähän polttavaan kysymykseen kaikkien kompuolueiden ja koko kansainvälisen proletariaatin huomion.

Kansalaissodan päätyttyä ja NEP:iin siirryttäessä SNTL:ssa kansainvälinen porvaristo ei kiirehtinyt interventiota, vaikkeikaan se sitä unohtanut. Se luotti siihen, että neuvostovalta rauhallisesti kasvaa kapitalismiin. Kun tämä haave pirstoutui, imperialistiset vallat ottivat suoran kurssin interventioon ja Neuvostoliiton sisällä olevain vastavallankumouksellisten voimain aktivisoimiseen. "Teollisuuspuolue"-juttu, kondratjeviläinen kulakkiryhmä, mensheviikkien Neuvostoliiton toimisto ja muut tosiseikat ovat todistuskappaleina imperialististen valtojen, etupäässä Ranskan, yrityksistä murskata sosialistinen rakennustyö sisältäkäsin, järjestää tuholaisuutta ja kapinaa Neuvostoliitossa ja organisoida interventio Neuvostoliiton naapurimaiden verraten pienillä voimilla, joita rahastavat, muonittavat ja ohjaavat imperialistiset vallat, ennenkaikkea Ranska.

Läntisten rajamaiden interventio, tämä "pieni sota", tulisi paljoa halvemmaksi imperialistisille valloille, vähentäisi epäonnistumisen mahdollisuuksia, olisi vailla niitä vaikeuksia, joita tuottaisi laaja interventio, joka vaatisi laajan neuvostovastaisten imperialististen maiden ryhmittymän luomista. Mutta Neuvostoliiton taloudellisen rakennustyön saavutukset, jotka, sisäisten voimasuhteiden kannalta katsoen, takaavat lopullisesti "kuka — kenet" kysymyksen ratkaisun, so sosialismin voitto, tuholaisjärjestöjen murskaaminen, kapitalisti- ja siirtomaiden kansojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvu ovat tehneet tämän suunnitelman mahdottomaksi toteuttaa. Imperialistien oli pakko todeta, että kapitalismin palauttaminen Neuvostoliitossa on sisäisten vastavallankumouksellisten voimien ja aikaisemmin suunnitellun intervention avulla mahdotonta. Heidän oli pakko siirtää vv 1930—31 suunniteltu interventio ja alkaa laajan intervention perusteellinen valmistelu.

Tämän tosiseikan merkityksen monet aliarvioivat. Useat eivät ymmärtäneet, että maailman taloudellisen pulan syventyminen ja finanssiromahdusten vaara monissa maissa, huolimatta tästä seu-

ranneiden imperialististen ristiriitojen kärjistymisestä, ei viivästytä, vaan päinvastoin kiirehtii suuren neuvostovastaisen sodan valmistelua ja imperialististen maiden ryhmittymistä. Kapitalistiset maat koettivat pasifismin sumuverhon varjolla estää näkymästä siirtymistä entisistä interventiosuunnitelmista maailman imperialistisen sodan valmisteluun sosialismia rakentavaa maata vastaan. Valmistaen tätä sotaa Ranska aloitti Neuvostoliiton kanssa neuvottelut hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamisesta sekä uudisti kauppaneuvottelut. Ranskan imperialismi tarvitsi tätä naamiota voidakseen salata laajoilta joukoilta neuvostovastaisen sodan valmistelun laajemmalla perustalla. Tätä laajaa interventiota Ranska ei voinut yksinään valmistaa, se ei kyennyt myöskään yksinään johtamaan laajennettua neuvostovastaista rintamaa, niinkuin se aikaisemmin oli johtanut reunavaltioiden taistelua Neuvostoliittoa vastaan. Ranskan imperialismin oli melko helppo luoda vihollisrengas Neuvostoliiton ympärille vasallivalloistaan — Puolasta, Rumaniasta ym. Nämä maat tekivät Ranskan aloitteesta sotaliiton. Ranskalaisten lainojen avulla ne saattoivat mielettömällä vauhdilla aseistautua, rakentaa neuvostorajoille ulottuvia strategisia rautateitä, sotasatamia. Nämä valtiot aivan avoimesti tunnustivat aseistautumisensa tarkoituksen, ne avoimesti esittivät etteivät voi aseistariisuutua, vaan päinvastoin pitivät aseitustaan riittämättömänä, koska naapuruudessa on Neuvostoliitto (Rumanian memorandum Kansainliitolle). Ranskan aloitteesta on äskettäin annettu Puolan ja Rumanian armeijat Pilsudskin komennukseen; on kutsuttu koolle SNTL:n rajavartioiden pääesikuntien neuvotteluja. Ranska on muodostanut tulevaa neuvostovastaista sotaa varten sota-arsenaalin Tshekko-Slovakiaan.

Näiden maiden valmentaminen interventioon oli Ranskalle verratten helppo tehtävä, koska ne olivat sidottuja siihen Versaillesin ryöstösysteemin kautta.

Neuvostovastaisen rintaman laajentuminen asetti Ranskan ratkaistavaksi paljon vaikeamman tehtävän: vetää imperialistien ryhmittymään voitetut Euroopan valtiot, minkä ohella Ranska tahtoi saavuttaa päämääränsä säilyttaen voimassa kokonaisuudessaan Versaillesin ryöstösopimuksen, Saint Germainen ja Trianonin rauhansopimukset. Ranskan imperialismi koettaa järjestelmällisesti vetää voitetut valtiot neuvostovastaiseen imperialistiseen ryhmittymäänsä käyttäen hyväkseen Saksan, Itävallan ja Unkarin vaikeata taloudellista ja finanssiasemaa. Lavalle ja Briand ovat tavattoman etevästi käyttäneet hyväkseen näiden maiden finanssivaikeuksia. Vastaukseksi yritykseen luoda Itävallan—Saksan tulliliitto, Ranska sai aikaan romahduksen wieniläisessä pankissa *Kreditanstaldt,* joka kontrolloi 80 % Itävallan tuotannosta, sekä pakoitti Itävallan kieltäytymään liitosta. Alistaakseen Saksan, Ranskan imperialismi käyttää hyväkseen tämän ulkomaisten lainojen tarvetta ja velvollisuutta suorittaa reparatiomaksuja. Ranska tietää hyvin, ettei Saksa kykene maksamaan Youngin suunnitelman edellyttämää reparationimaksua ja että Saksa voi saada lainaa rahamarkkinain nykyisillään ollessa vain Pariisista. Tätä tilannetta Ranska käyttää täydelleen hyväkseen. Se vaatii Saksan täydellistä taloudellista ja poliittista alistumista, kontrollioikeutta raskaaseen ja varsinkin sotatarveteollisuuteen nähden. Mitä

Ranskan finanssikapitalismi ei saavuttanut Ruhrin miehityksen aikana, sen se tahtoo nyt saavuttaa finanssimahtinsa avulla. Tätä keinoa käyttäen, tahtovat Ranskan johtavat finanssipiirit luoda mahdollisuuden vetää Saksa neuvostovastaiseen blokkiin jota m.m. todistaa lainan anto nimenomaisella ehdolla kieltäytyä Neuvostoliiton importin kreditoimisesta. Muutamat piirit, jouduttaakseen Saksan vetämistä interventiorintamaan suostuvat jopa lähentymään hitleriläisiäkin. Nämä taas vuorostaan jouduttaakseen Saksan fasistisoimista, ovat valmiit myymään viimeisetkin rippeet maan kansallisesta itsenäisyydestä, jonka puolesta taistelemisen he ovat demagogisesti ottaneet lippuihinsa.

Itä-Euroopassa Ranskan imperialismi yrittää myöskin laajentaa vaikutustaan järjestämällä kiinteää yhteyttä voitettujen Tonavan maiden ja Pikku-Ententen vasallimaiden välillä. Mutta yrittäessään luoda yhtenäistä neuvostovastaista rintamaa omalla johdollaan Euroopan mantereelle Ranska ei tahdo eikä voikaan kieltäytyä säilyttämästä Versaillesin rauhansopimusta, joka on sen mahdin ja voiman perusta. Vaikka tämä seikka helpottaakin Ranskaa voittamaan uusia asemia, niin se samalla vaikeuttaa päämaalin saavuttamista, täydellisen ja ehdottoman Euroopan hegemonian saavuttamista.

Italian ja Amerikan imperialismi käyttää taistelussaan Ranskan ehdotonta hegemoniaa vastaan hyväkseen ristiriitoja, jotka Versaillesin rauhansopimus on Euroopassa luonut. Italia on viime vuoden keväästä asti ollut puolustusasemissa Ranskaan nähden. Se kadotti huomattavasti vaikutustaan Unkarissa, Wienissä lujittui Ranskan vaikutusvalta sen kustannuksella. Nyt Italia pelkää, että tiiviin yhteyden syntyminen Pariisin ja Berliinin välillä täydellisesti eristää sen. Jos Ranskan imperialismi saa hankituksi itselleen Saksassa lujan aseman, on myöskin Italian pakko antautua pariisilaisten valtaherrojen armoille. Tämä taas edellyttäisi kieltäytymistä Tunisista, vaatimuksista Vähään Aasiaan ja vaikutuksesta Balkaniin, so suurvalta-aseman kadottamista. Tämän tähden Italia pyrkii vastustamaan Ranskan yleiseurooppalaisen hegemonian toteuttamista. Siksi Englannin heikonnuttua Italia orientoituu Amerikkaan, jonka edut peruskysymyksissä eroavat Ranskan pyrkimyksistä. Se kävi selville Hooverin suunnitelman johdosta käydyn keskustelun aikana ja Lavallen kohdatessa Hooverin Washingtonissa. Kansainvälisen politiikan tärkeimmissä kysymyksissä, kysymyksessä Versaillesin ja Trianonin sopimuksista, aseistariisumiskysymyksessä, ei päästy minkäänlaiseen yksimielisyyteen. Amerikka, esiintymättä Versaillesin sopimusta vastaan, koska Ranska on sen paras liittolainen valmisteilla olevassa sodassa SNTL:ää vastaan, kuitenkin yrittää lujittaa vaikutustaan voitetuissa maissa, mikä on mahdollista vain Ranskan kustannuksella.

Washingtonissa kävivät myös ilmi peruserimielisyydet reparatiomaksuja ja liittojenvälisiä lainoja koskevissa kysymyksissä. Nämä ristiriidat voimistuvat vielä enemmän Ranskan yrittäessä päästä kontrolloimaan Saksan tuotantoa, johon Amerikka on sijoittanut huomattavia pääomia.

Imperialistien välinen ristiriita on yhä enemmän kärjistynyt Englannin konservatiivien voiton jälkeen, sen jälkeen kun Englannissa otettiin käytäntöön suojelustullijärjestelmä, joka on vaikeuttanut useiden maiden vientiä. Protekt-

sionismin käytäntöön ottaminen on muutamissa Euroopan valtioissa nyt jo johtanut suojelustullimaksujen kohoamiseen, tuonnin supistumiseen ja samanaikaisesti voimakkaaseen taisteluun markkinapaikoista.

Mutta kaikkien näiden ristiriitojen kärjistyminen ei yhtään heikennä eikä tule heikentämään imperialististen petojen raivokasta kamppailua Neuvostoliittoa vastaan. Kapitalistit yrittävät päästä pulasta Neuvostoliiton kustannuksella. Suuren, Neuvostoliitto-vastaisen sodan valmisteluun osallistuu Ranskan ohella myös Amerikka yhä aktiivisemmin. Viimemainittu on myös todennut, että viisivuotissuunnitelman saavutukset, SNTL:n puolustuskyvyn lujittaminen ja kapitalististen ja siirtomaiden vallankumousliikkeiden voimakas kasvu asettavat uudella tavalla kysymyksen interventiosta. Tämä on erikoisesti kiihdyttänyt Yhdysvaltain vihamielisyyttä Neuvostoliittoa kohtaan. Tämä vihamielisyys kuvastui räikeästi Fichin komitean muodostamisessa, komitean, joka loi perustan taistelulle ns "neuvostodumpingia" vastaan. Kapitalistimaiden pulan syveneminen ja voitokas sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa pakoittaa imperialistiset vallat ristiriidoistaan huolimatta tiivistämään kaikki vanhan järjestelmän voimat rakenteilla olevaa uutta maailmaa vastaan. Tätä todistaa Amerikan aktivisoitumisen ohella myöskin Kansainliiton neuvostovastaisen toiminnan uusi aktivisoituminen. Kansainliiton Neuvostoliitolle vihamielinen asenne kävi räikeästi ilmi taloudellisten komiteain työssä, jossa eri imperialististen valtojen erimielisyydet tasaantuivat aina silloin, kun tuli kysymykseen Neuvostoliiton eduille vastakkaisen ehdotuksen hyväksyminen. Kansainliitto näyttelee huomattavaa osaa taloudellisen ja luottoblokin valmistelussa, Neuvostoliiton vientiä häiritseväin toimenpiteiden suunnittelussa sekä kapitalistimaiden laajan neuvostovastaisen rintaman luomisen naamioimisessa. Tämän suuren Neuvostoliitto-vastaisen sodan valmistelu on Japanin aloitettua sotilaallisen intervention Mandshuriassa siirtynyt uuteen kärkevään vaiheeseen.

Jo silloin, kun imperialistit valmistivat "pientä sotaa" lounaisilla rajoilla, yrittivät he samanaikaisesti hätyyttää pistimin idästä. V. 1929 tehty yritys provosoida Neuvostoliitto sotaan epäonnistui, kun puna-armeija antoi valloittajille idässä tuhoisan iskun ja kun neuvostovalta, lujaa ja johdonmukaista rauhanpolitiikkaansa noudattaen, valloittajat lyötyään viipymättä poisti sotajoukkonsa, vaatimatta mitään hyvitystä itä-Kiinan rautatietä vastaan kohdistetusta rosvohyökkäyksestä, rajoittuen aikaisemmin Kiinan kanssa tehtyjen tasa-arvoisten sopimusten uudistamiseen.

Neuvostoliitto teki tyhjäksi intervention idästä, samoin kuin se vuotta myöhemmin teki tyhjäksi intervention lännestä. Mutta kysymys interventiosta ja Neuvostoliitto-vastaisen "suuren sodan" sytyttämisestä juuri idästä on jälleen terävänä ja uusissa puitteissa asettunut imperialistien eteen. Näin senvuoksi, että samanaikaisesti SNTL:n viisivuotissuunnitelman kanssa myöskin Kiinan vallankumous on saavuttanut hyvin suuria voittoja. Se, että Kiinan punainen armeija on kolme kertaa voittoisasti torjunut imperialistien kaikin tavoin avustaman Tshan-kaishin hyökkäyksen, että neuvostot etelä-Kiinassa ovat voimistuneet ja laajentaneet alueitaan ja että guo-

mindanilaiset kenraalit ovat osoittautuneet voimattomiksi Kiinan vallankumouksen edessä, se osoittaa imperialisteille, että guomindanilainen vastavallankumous ei enää ole luotettava eristävä rajamuuri Neuvostoliiton ja Neuvosto-Kiinan välillä. Se on osoittanut välttämättömäksi, että sitä Kiinan aluetta, joka eroittaa Neuvostoliiton ja Neuvosto-Kiinan, ei enää voida jättää imperialismin voimattomien kiinalaisten vasallien haltuun vaan että se on miehitettävä hampaisiin saakka aseistetuilla imperialistisilla joukoilla ja miehitettävä mahdollisimman pian.

Juuri tämä tilanne maailman talouspulan kärjistymisen ohella salli Japanin ryhtyä toteuttamaan jo kauan hautomaansa imperialistista laajentamissuunnitelmaansa. Juuri tämä tilanne antoi sille mahdollisuuden toisten suurvaltojen suostumuksella aloittaa sotaretken Mandshuriaa vastaan, alistaakseen itä-Kiinan rautatien alaisekseen, luodakseen kaukaisessa idässä alueellisen sotilaallisen tukikohdan Neuvostoliittoa vastaan, valloittaakseen Neuvostoliiton kanssa yhteydessä olevan Mongolian kansantasavallan, iskeäkseen kiilan Neuvostoliiton ja Neuvosto-Kiinan välille ja alkaakseen Neuvostoliiton intervention ja Kiinan jaon.

Mandshuriaan tunkeutuessaan Japani ei tietysti esiinny yksinomaan Ranskan, Englannin ja Amerikan imperialismin valtuutettuna; se ei ole yksinomaan kaikkien imperialistien valmisteleman vastavallankumouksellisen sodan alotteentekijänä. Se seuraa ennenkaikkea omia imperialistisia tarkoitusperiään, jotka määrätyssä suhteessa törmäävät vastakkain toisten imperialistipetojen intressien kanssa. Tämä käy selville jo siitä, että japanilaiset sotajoukot tunkeutuvat myös etelään, Kiinan Englannin ja Yhdysvaltain vaikutusalueille. Japanin imperialismi sallii itselleen tämän sille annettujen valtuuksien "laajennetun tulkinnan," koska se luottaa siihen, että Englannin ja Amerikan talouspula sisäisine vaikeuksineen pakoittaa nämä maat hyväksymään tuon "tulkinnan". Tässä Japanin imperialismi erehtyy. Joka tapauksessa on kuitenkin selvää, että Mandshurian valtaus, itä-Kiinan rautatien valtaussuunnitelma ja voimakkaan neuvostovastaisen sotilaallisen tukikohdan luomisyritys kaukaiseen itään on Neuvostoliitto-vastaisen imperialistisen sopimuksen ja salaliiton seuraus. Kansainliiton esiintyminen on selvänä todisteena tällaisen imperialistisen salaliiton olemassaolosta.

Sodan ryöstö- ja imperialistinen luonne esiintyy harvoin niin selvästi kuin Japanin tunkeutuessa Mandshuriaan. Vain imperialistiset rosvot ja niiden sosialifasistiset lakeijat saattoivat toisin tulkita Japanin intervention. Japanin imperialismi hyökkäsi Mandshuriaan mitättömän, valheellisen tekosyyn nojalla, pommitti kaupunkeja, tappoi rauhallisia asukkaita ja valloitti vieraita alueita. Mutta ainoa yritys, missä Tshan-kai-shin taholta ilmeni Kiinan itsenäisyyden "puolustus", oli — rukoilevien sähkösanomien lähetys Kansainliitolle, Ja miten Kansainliitto sitten reageerasi näihin rukouksiin? Se osoittautui "kykenemättömäksi" ratkaisemaan selkkausta. Porvarillinen ja sosialifasistinen lehdistö yrittää antaa Kansainliitosta tällaisen kuvan, koettaen salata sen todellisen osuuden. Tämän lehdistön manööverit ovat yhtä halpamaisia kuin sen aikaisemmatkin ylistyspuheet Kansainliiton "rauhaatuovasta" toiminnasta. Mandshurian tapahtumien jälkeen tämä lehdistö ei voi enää

esittää Kansainliittoa entisessä valossaan. Siksi se, "arvostellessaan" sen "heikkoutta", yrittää salata, että Kansainliitto varsin aktiivisesti tukee Japanin Mandshuriaan tekemää ryöstöretkeä. Kysymys ei ole siitä, että Kansainliitto "heikkoudessaan" ei "häirinnyt" Japania vaan siitä, että tämä imperialistirosvojen kansainvälinen järjestö alusta alkaen kannatti Mandshurian valtausta, luodakseen Kiinan jakoon ja Neuvostoliitto-vastaisen sodan alkamiseen tarvittavat edellytykset. Kansainliiton kulissien takana imperialistiset vallat lakkaamatta hieroivat kauppaa yksimielisyyden saavuttamiseksi eurooppalaisten ja amerikkalaisten rosvojen välillä.

Kaikkien voimakkaimmin tuki Mandshurian miehitystä Ranska, työntäen Japania neuvostovastaisen provokation tielle. Ranskan sanomalehdistö levittää huhuja Neuvostoliittoa uhkaavasta finanssirohmahduksesta, vaatii luottosaarron järjestämistä ja ryhtyy jälleen käyttämään sotaista kieltä. Samaan aikaan, kun Briand Kansainliiton istunnossa koetti turvata Japanille toimintavapauden, ranskalainen lehdistö julkaisi valheellisen tiedoituksen, että Neuvostoliitto muka aseistaa Kiinan kenraaleja. Pariisilainen lehdistö aloitti avoimen sotaprovokation. *Liberte* vaatii, että "Siperian arot muodostettaisiin taistelutantereeksi, missä bolshevismi tuhoutuisi".

Ranskan porvarillisen lehdistön sotaprovokatiota kannattavat häpeämättömällä tavalla sosialifasistit. Vanderwelde julistaa, että Mandshuria ei ole kenenkään maa ja että II internationalen Japanin sektio täydellisesti hyväksyy intervention. Kaikkein räikeimpänä tämä kannatus ilmenee Renaudelin *Vie socialiste* lehdessä julkaisemassa artikkelissa. "Aasialainen Venäjä", kirjoittaa hän "on tukehduttanut pienen Grusian ja haaveilee nyt sieppaavansa osan Mandshuriasta." Tämä artikkeli osoittaa, minkälaisiin halpamaisuuksiin pääoman sosialifasistiset lakeijat pystyvät. Porvariston tilauksesta nämä agentit tahtovat esittää lujaa rauhanpolitiikkaa noudattavan Neuvostoliiton syypääksi tulevaan sotaan.

Sosialifasistien neuvostovastainen kampailu voimistui erikoisesti sen jälkeen, kun Amerikan asenne Mandshurian kysymyksessä kävi selville. Amerikan ja Japanin imperialistiset pyyteet Tyynellä merellä törmäävät jyrkästi vastakkain. Näiden kahden suurvallan välillä käydään jatkuvasti kamppailua Tyynen meren rantojen markkinapaikkojen valtaamisesta. Molemmat valtiot valmistautuvat kuumeisesti riidanalaisten kysymysten aseelliseen ratkaisuun. Mutta näistä seikoista huolimatta Amerikkakin kannattaa Japanin interventiota, sikäli kuin on kysymys Mandshurian valtaamisesta. Se kannattaa sitä näissä puitteissa useastakin syystä.

Ensiksi: Amerikka yrittää provosoida Neuvostoliiton ja Japanin välille sotilaallisen selkkauksen itä-Kiinan rautatiekysymyksen yhteydessä, voidakseen estää viisivuotissuunnitelman toteuttamisen ja pakoittaakseen Neuvostoliiton suureen sotaan. Tämä on perusmotiivi.

Toiseksi: Japani olettaa, että suoranaisesti osallistumatta Japanin-Neuvostoliiton välisen sodan *ensimäiseen vaiheeseen* se saattaa keinotella sotakonjuktuureilla ja Japanin sotahankinnoilla samoin kuin se keinotteli maailman imperialistisen sodan ensimmäisessä vaiheessa, ja siten selviytyä talouspulasta. Newyorkilainen sanomalehti *Worlet telegram* julistaakin peitte-

lemättömästi: "Sota edistää huomattavasti kaupankäyntiä... Jos Venäjä edes osaksikaan tulisi vedetyksi sotaan, niin sen olisi pakko luopua viisivuotissuunnitelmastaan, joka erikoisesti huolestuttaa Yhdysvaltoja." Nämä sanat tavattomasti muistuttavat sitä, miten New-Yorkin pörssi joulukuussa v. 1916 reageerasi huhuihin maailmansodan loppumisesta, new-yorkilainen lehti *Daily telegraph* kirjoitti jouluk. 23 p. 1916: "Viime viikolla levinneet huhut rauhasta saivat aikaan hätääntyneen mielialan ja useiden pörssipaperien nopean laskun New-Yorkin pörssissä. Huomattavasti laskivat vehnän hinnat. Kaikki puhuvat *onnettomuuksista, jotka tulevat seuraamaan rauhan solmiamista*".

Kolmanneksi: Yhdysvallat mahdollisesti laskevat, että Japanin-Yhdysvaltain sota, päättyköönpä se Japanille miten hyvänsä, heikentää sitä ja siten helpoittaa Yhdysvaltoja tilien selvittämisessä sen kanssa. Se seikka, että Yhdysvallat siirtää sotilaallisia meritukikohtiansa Panaman kanavalta pohjoiseen, osittain Alaskaan, osoittaa, että se suunnittelee voivansa suotuisana hetkenä tunkeutua Neuvostoliiton Kaukaisen Idän piireihin ja sieltä päin hyökätä Japania vastaan.

Mutta tämä kaikki on vielä kaukaisen tulevaisuuden tauluna, ja sitä paitsi, on Kaukaisen idän isäntä — Neuvostoliitto — jätetty laskuista pois. Toistaiseksi kaikki suuret imperialistipedot ennenkaikkea kohdistavat huomionsa Japanin intervention muuttamiseen suuren neuvostovastaisen sodan alkusoitoksi.

Tästä huolimatta jo nyt Yhdysvaltain ja Japanin ristiriidat kärjistyvät, sikäli kuin Japani laajentaa valtauksiaan, tunkeutuen Englannin ja Yhdysvaltain vaikutusalueille. Amerikka on tähän jo reageerannut käyttämällä hyväkseen japanilaisvastaista boikoteerausliikettä Kiinassa, siten voimistuttaakseen omaa vientiään Kiinaan sekä syrjäyttääkseen Japanin kiinalaisilta markkinoilta. Samanaikaisesti se pumppaa Japanista kultaa, täten yhä enemmän kärjistäen talouspulaa Japanissa. Samoin Englanti käyttää hyväkseen japanilaisvastaista boikottia. Mutta kaikki tämä ei silti tee kaikkien näiden imperialistipetojen neuvostovastaista yhteisrintamaa olemattomaksi.

Kaikki kommunistiset puolueet eivät ole riittävästi arvioinneet niitä tehtäviä, jotka tämän vaaran todellisuus asettaa niiden suoritettavaksi. Muutamat puolueet eivät huomanneet Japanin armeijan Mandshuriaan tekemän hyökkäyksen neuvostovastaista, provokatoorista luonnetta; osoittaessaan Mandshurian sodan yhteydessä työtätekeville eri imperialististen ryhmien väliset ristiriidat ne jättivät varjoon perusristiriidan, ristiriidan kapitalistisen ja sosialistisen maailman välillä.

Kommunististen puolueiden on tämä virhe viipymättä korjattava. Niiden on luotava laajennettu yhteisrintama alhaalta päin imperialististen valtain laajennettua neuvostovastaista rintamaa ja Kiinan jakamista vastaan. Kommunististen puolueiden on Mandshurian selkkauksen konkreettista esimerkkiä hyväkseen käyttäen paljastettava Kansainliiton imperialistinen rosvoluonne sekä sosialifasismin halpamainen neuvostovastainen provokatoorinen osuus. Työtätekeville joukoille on selitettävä, että neuvostovastaisen sotilaallisen intervention valmistus tapahtuu nyt laajalla rintamalla ja että sitä jo

toteutetaan aluksi Kiinan-vastaisen sotilaallisen intervention metodia käyttäen. Tämän vuoksi on kaikkien kapitalisti- ja siirtomaiden riistettyjen ja sorrettujen oltava vartiopaikallaan.

Punaisen ammatillisen internationalen VIII täysi-istunto

PUNAISEN ammatillisen internationalen (PAI:n) Moskovassa joulukuussa 1931 kokoontuneen VII täysi-istunnon tehtävänä oli tarkastaa PAI:n osastojen työtä ja toimintaa PAI:n V kongressin jälkeisenä aikana ja viitoittaa vallankumouksellisen ammatilliseen liikkeen edessä olevat tehtävät.

Analysoidessaan nykyistä asemaa täysi-istunto totesi, että PAI:n elokuussa 1930 olleen V kongressin päätökset ovat osoittautuneet oikeiksi. Kapitalismin maailmantalouspula on syventynyt, laajentunut ja kärjistynyt. Se ulottuu yli koko kapitalistisen maailman, se käsittää kaikki teollisuusalat ja maatalouden, lukuunottamatta sotatarveteollisuutta, joka työskentelee täydellä höyryllä imperialistien sotavarustelujen hyväksi. Vuodesta 1929 on koko kapitalistisen maailman teollisuustuotanto laskenut 30 %. Tärkeimmissä kapitalistisissa maissa on tuotannon supistaminen mainitusta vuodesta lähtien ollut seuraava: Yhdysvalloissa 34 %, Saksassa 37 %, Englannissa 30 %, Puolassa 32 %, Ranskassa 15 % j.n,e.. Pulan seurauksena on työttömyys saavuttanut aivan suunnattoman laajuuden. Kun marraskuussa 1930 oli 26 milj. työtöntä, nousi niiden lukumäärä marraskuussa 1931 aina 40 miljoonaan. Tämän lisäksi kärsivät osatyöttömyydestä kymmenet miljoonat työläiset. Miljoonat talonpojat ovat sortuneet ja sortuvat konnuiltaan.

Talouspulan suunnaton kärjistyminen on viimeisinä kuukausina johtanut yli koko kapitalistisen maailman ulottuvaan finanssipulaan. Useat kapitalistiset maat, niiden joukossa Englanti, maailman pankkiiri, ovat siirtyneet inflationin tielle. Rahan arvon aleneminen, hintain nousu, inflationi, se merkitsee työläisten reali-palkan alentamista, se merkitsee piensäästäjien säästöjen riistämistä. Inflationin avulla kapitalistit kiristävät yhä edelleen työtätekevien joukkojen elinehtoja.

Kaikissa kapitalistisissa maissa on porvariston hyökkäys työväenjoukkojen elinehtoja vastaan niiden 15 kuukauden aikana, jotka ovat kuluneet PAI:n V kongressista, käynyt yhä häikäilemättömämmäksi. Kaikkia keinoja käyttäen porvaristo vyöryttää pulan seuraukset työväenjoukkojen kannettavaksi. Kahtena viimeisenä vuotena on työpalkkoja alennettu Saksassa 25 %, Yhdysvalloissa 30 %, Englannissa 20 %, Japanissa 35 %, Ranskassa 10—12 %, Suomessa (fasistikokouksen jälkeen) aina 60 % saakka j.n.e. Työttömyyden kustannukset siirtää porvaristo kaikissa maissa työväenjoukkojen harteille, käyttäen siinä mitä erilaisimpia menettelytapoja ja keinoja (Hooverin Krümper-järjestelmä: vuoroviikottainen työ, työttömien joukko-orjatyö j.n,e.) Niissä maissa, joissa on olemassa jonkinlainen työttömyysvakuutus, pienennetään jatkuvasti työttömyysavus-

tusta ja koroitetaan työläisten maksettavia vakuutusmaksuja.

Kaikissa kapitalistissa maissa käy porvaristo mitä häikäilemättömintä hyökkäystä työväenluokan kaikkia alkeellisimpiakin oikeuksia vastaan. Kaikkialla nostaa fasistinen taantumus päätään. Niissä maissa, joissa fasistista diktatuuria ei vielä ole, porvaristo valmistautuu siirtymään "demokratiaan" verhotusta diktatuuristaan avoimeen fasistiseen diktatuuriin.

Tällainen on kuva kapitalistisesta maailmasta. Aivan toisenlaisen kuvan antaa maapallon sosialistinen kuudennes, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto. Sosialismin rakennustyö edistyy myrskyisellä vauhdilla. Kun koko kapitalistisen maailman teollisuustuotanto on kahtena pulavuotena alentunut 30 %, Neuvostoliiton teollisuustuotanto on vuonna 1930 noussut 25 % ja vuonna 1931 30 %. Talonpoikaistosta on 63 % järjestäytynyt kollektiivitalouksiin. Lujalla kädellä Neuvostoliiton työväenluokka likvidoi kapitalistiset ainekset kaupungeissa ja maalla ja vie maata mitä laajimpaan proletaariseen demokratiaan. Neuvostoliiton työläisten ja työtätekevien talonpoikien aineellinen ja henkinen hyvinvointi kasvaa päivä päivältä. Vuoteen 1929 verraten ovat työläisten palkat kohonneet keskimäärin 20 %. Sosialistisessa rakennustyössä, työläisten aineellisen ja henkisen hyvinvoinnin kohottamisessa ovat Neuvostoliiton mahtavat ammatilliset järjestöt suorittaneet ja suorittavat menestyksellistä ja mitä tärkeintä työtä.

Näin on kaksi maailmaa, kaksi talousjärjestelmää, kapitalistinen ja sosialistinen, vastakkain. Neuvostoliiton työväenluokka näyttää koko maailman työväenluokalle käytännössä sosialistisen talousjärjestelmän koko etevämmyyden.

Kapitalismin talouspulan terävöityminen kärjistää kapitalististen maiden välisiä ristiriitoja äärimmilleen. Tullisota, taistelu markkina-alueista, raaka-ainelähteistä, kullasta, kiihtyy. Imperialististen sotien ja ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan suunnatun ryöstösodan, interventionin, vaara on V kongressin jälkeen tullut yhä läheisemmäksi. Avajaisistunnossa Japanin delegation alotteesta hyväksytyssä kaikkien maiden työtätekeville osoitetussa julistuksessa täysi-istunto toteaa:

"Japanin imperialistien sotilasinterventio Kiinassa merkitsee *uuden maailmansodan suoranaista vaaraa* ja Kiinan lopullista jakamista."

"Japani imperialismin sotaa Kiinan kansaa vastaan, Mandshurian muodostamista Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn sodan tukikohdaksi ja Kiinan jakamista, joka on valmistautumista uuteen maailmanteurastukseen Japanin imperialismin taholta, tukevat Amsterdamin ja II internationalen kannattajat täydellisesti."

Porvaristo etsii ulospääsyä pulasta mitä raivoisimmassa hyökkäyksessä työväenluokan elintasoa vastaan ja imperialistisessa ryöstösodassa. Tämä on kapitalistinen pulan ratkaisu. II ja Amsterdamin internationalen johdolla kansainvälinen reformismi avustaa kaikin tavoin porvaristoa sen yrittäessä toteuttaa tätä ratkaisuaan. Sosialidemokraattiset puolueet ja keltainen ammattiliittobyrokratia ovat kaikissa maissa kapitalistisen järjestelmän lääkärinä, ne ponnistavat kaikki voimansa kapitalistisen talousjärjestelmän säilyttämiseksi ja ne vaativat, että työläisten on tässä avustettava, että heidän on kärsittävä ja kannettava uhrauksia pulasta pääsemiseksi s.o. kapitalismin pelastamiseksi. Työnanta-

jien avustamisen palkanalennuksissa ja muissa työehtojen huononnuksissa, työtaistelujen kuristamisen, avoimen lakonrikkuriuden keltainen ammattiliittobyrokratia verhoo seuraavalla teorialla: Ellemme anna perään, ellemme vapaaehtoisesti alistu palkanalennuksiin, hyökkää porvaristo vielä ankarammin. "Pula-aikana ei voida taistella", se on reformistien ja kaikenkarvaisten opportunistien tunnuksena kaikissa maissa. Työläisvihollisen politiikkansa koettavat reformistit verhota "vasemmistolaisiin" fraaseihin ja manöövereihin, joiden tarkoituksena on säilyttää työläisten luottamus ja estää heidän kasvava tyytymättömyytensä puhkeamasta taisteluksi porvariston riisto- ja sortohyökkäystä vastaan. Plenum totesi, että Amsterdamin internationale ja sen osastot kaikissa maissa ovat työväenluokan pahin este sen taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan.

Kapitalistista pulan ratkaisua vastaan on kansainvälisen proletariaatin asetettava vallankumouksellinen ratkaisu. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen *päätehtävä* on laajojen joukkojen mobilisoiminen taisteluun porvariston yrityksiä vastaan vyöryttää pulan seuraukset työtätekevien joukkojen harteille. Taistelu työläisten elinehtojen puolesta on nykyisessä tilanteessa taistelua kommunismista, sillä se ei aseta päiväjärjestykseen vain palkkakysymystä, vaan koko riisto- ja sortojärjestelmän kukistamisen. Taloudellisella taistelulla on nykyisessä tilanteessa enemmän kuin milloinkaan aikaisemmin poliittinen luonne.

PAI:n V kongressi asetti vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen tehtäväksi taloudellisten taistelujen itsenäisen valmistamisen, järjestämisen ja johtamisen. V kongressin jälkeen ovat vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajat eri maissa ottaneet tässä suhteessa suuria edistysaskeleita. Heidän on todella, ennen kaikkea Saksassa ja Puolassa, onnistunut johtaa suuret työläisjoukot taisteluun ohi ja vastoin reformistista ammattiliittobyrokratiaa. Työläiset ovat taisteluillaan osoittaneet vääräksi reformistien ja opportunistien teoriat taloudellisten taistelujen mahdottomuudesta pula-aikana. V kongressin jälkeen ovat työtaistelut saaneet joukkoluonteen ja niille on tunnusomaista erikoinen sitkeys ja kärjistyneisyys, aina verisiin yhteenottoihin lakonrikkurien, poliisin ja sotaväen kanssa, aina barrikaaditaisteluihin saakka. Huolimatta tavattomasta työttömyydestä eivät työttömät työläiset ole sortuneet lakonrikkureiksi. Tämä osoittaa, että solidaarisuuden tunne työläisten kesken on voimistunut. Päätaistelut V kongressin jälkeen ovat tapahtuneet Englannissa, Saksassa, Puolassa, Ranskassa ja Yhdysvalloissa. Siirto- ja puolsiirtomaissa on työläisten lakkoliike käsittänyt yhä laajempia työläisjoukkoja ja alueita, joilla ei aikaisemmin ole työtaisteluja ollut. Erikoisen huomattava on lakkoliikkeen laajentuminen Kiinassa. Puolassa on lakkoaalto, fasistidiktatuurin ja terrorin oloista huolimatta, lakkaamatta laajentunut, käsittäen V kongressin jälkeen lähes puolet koko teollisuustyöväestöstä. Rumaniassa, jossa niinikään on fasistidiktatuuri, on lakkoliike temmannut mukaansa noin 100,000 työläistä. Bulgariassa on vuonna 1931 7 kuukauden aikana ollut 96 lakkoa, joihin on osallistunut 27,000 työläistä. Näistä lakoista on 80 % päättynyt työläisten voittoon. Erikoisen tunnusomaista työtaisteluille useissa maissa on, että huomat-

tava osa niistä on päättynyt työläisten ainakin osittaiseen voittoon. Kaikissa taloudellisissa taisteluissa on vallankumouksellinen ammatillinen liike ollut ainoa voima, joka on taistellut työläisten etujen puolesta. Työläisten tyytymättömyyden kasvaminen, työläisjoukkojen voimakas vasemmistuminen on pakoittanut reformistit useissa tapauksissa asettumaan lakkoliikkeen johtoon, mutta he ovat tehneet sen yksinomaan taistelun murtamiseksi ja kavaltamiseksi.

Vaikka vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen aktiivisuus onkin kohonnut, vaikka sen osuus työläisten taloudellisten taistelujen järjestämisessä onkin kasvanut, ei se kuitenkaan ole pysynyt joukkojen taisteluvalmiuden lisääntymisen, vallankumouksellisen nousun rinnalla, vaan laahaa sen perässä. Alkuvoimaisuus on vielä hallitsevana piirteenä taloudellisissa taisteluissa useissa maissa. Yhä vielä on lakkokauhu, puuttuva luottamus joukkojen taisteluvalmiuteen pulan aikana suuri. Toiselta puolen on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajien työtaistelujen valmistaminen aivan liiaksi yleisen lakkoagitation varassa. Työtaistelujen organisatoorinen valmistaminen, mahdollisimman laajojen työläisjoukkojen mukaanvetäminen valmistelutyöhön, vaatimusten muokkaaminen yhdessä työläisten kanssa, valmistelu- ja johtoelimien muodostaminen todellisiksi yhteisrintamaelimiksi mahdollisimman laajalla pohjalla, työläisjoukkojen yhteisrintaman toteuttaminen käytännössä, tämä on vielä heikko puoli vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajien työssä kaikissa maissa. Näiden heikkouksien pääsyy on siinä, että vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen yhteys työpaikoille on vielä aivan liian heikko, että työpaikoilla olevat elimet, työpaikkajärjestöt, eivät vielä elä, että niiden työ ja toiminta ei vielä ole kyllin aktiivista, että ne eivät vielä riittävästi taistele työläisten pienimpienkin jokapäiväisten tarpeiden puolesta. Työn päättävä ja nopea järjestäminen työpaikkaperustalle, ei vain puheissa ja päätöslauselmissa, vaan käytännössä, se on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen väistämätön tehtävä kaikissa kapitalistisissa maissa. Työpaikkajärjestöjen päätehtävä on taistelu työläisten välittömien vaatimusten puolesta, mitä erilaisimpia konkreettista tilannetta vastaavia muotoja käyttäen, näiden taistelujen kehittäminen, joukkojen mobilisoiminen laajaan lakkotaisteluun, todelliseen joukkoliikkeeseen. Tällä tavoin, sitkeän ja hellittämättömän taistelunsa avulla työläisten pienimpienkin etujen ja tarpeiden puolesta, vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajat käytännössä osoittavat vääräksi reformistien katalimman valheen, että kommunistit ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajat eivät muka taistele työläisten taloudellisten etujen, vaan vain omien poliittisten tarkoitusperiensä puolesta.

PAI:n osastojen työ työttömien taistelun järjestämiseksi on vielä vailla järjestelmällisyyttä, sillä on useissa maissa kalenterimaisten kamppailujen luonne. Kaikkien työttömien komiteoiden ja muiden työttömien järjestöjen pääheikkoutena on niiden ohjelmien ja vaatimusten ylimalkaisuus. Ne eivät vielä suorita päivittäistä työtä työttömien kaikkien päivänvaatimusten puolesta käytävän taistelun järjestämiseksi. Kokemukset eri maista osoittavat, että siellä, missä työttömien komiteat ovat pystyneet käymään järjestelmälloitettava. *Se on ainoa tie työvä-*

vaatimusten puolesta, siellä on niiden vaikutus työttömien joukoissa kasvanut, ne ovat tällä taistelullaan hankkineet työttömien luottamuksen ja näin voineet johtaa työttömät todelliseen joukoliikkeeseen. Nykyisen talouspulan olosuhteissa, työttömyyden ollessa mätänevän kapitalistisen järjestelmän pysyvänä ilmiönä, ei työttömien liikkeen kehittäminen ja työttömien taistelun yhdistäminen työssäolevien taisteluun ole mikään ohimenevä, vaan pysyvä ja eräs kaikkein tärkeimpiä tehtäviä. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen päävaatimus on työttömyysvakuutus valtion ja työnantajien kustannuksella. Tällä pohjalla on sen mobilisoitava työttömien ja työssäolevien työläisten joukot taisteluun.

Kuinka me voimme toteuttaa työssäolevien ja työttömien työläisjoukkojen yhteisrintaman pääoman hyökkäystä vastaan? Tämä on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen elinkysymys. Taistelu järjestymättömistä ja järjestyneistä työläisistä, heidän voittamisensa reformististen johtajain vaikutuksesta, se voidaan menestyksellä suorittaa vain, kun vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kannattajat jokapäiväisellä taistelullaan työläisten etujen ja vaatimusten puolesta osoittavat, että he ovat ainoa voima, joka todella pyrkii liittämään työväenluokan yhtenäiseen rintamaan, taisteluun työnantajia ja koko kapitalistista yhteiskuntajärjestelmää vastaan. Työläisten yhteisrintama on luotava siellä, missä työläiset ovat, *työpaikoilla.* Yhteisrintama voidaan ja täytyy luoda taistelussa, porvaristoa vastaan käytävän yhteisen taistelun pohjalla. Yhteisrintama ei suinkaan ole mikään välimuoto reformistisen ja vallankumouksellisen taktiikan välillä, vaan yritys liittää vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen johdolla yhteen kaikki työläiset, jotka tahtovat taistella työnantajia vastaan.

PAI:n V kongressi asetti kaikkien PAI:n osastojen tehtäväksi vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen reorganisoimisen työpaikkapohjalle. VIII täysi-istunto totesi, että vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja oppositioiden organisatoorisessa rakennustyössä on saavutettu huomattavia tuloksia. Huolimatta suurista vaikeuksista on esim. Saksan vallankumouksellisessa oppositiossa nyt yli 300,000 jäsenen, kun sen jäsenmäärä V kongressin aikana oli 100,000. 13 kuukautta sitten oli siinä vain 49 työpaikkajärjestöä, mutta nyt on niiden lukumäärä 4000. Berlinin metallityöläisten lakon aikana perustettu punainen metallityöläisten liitto, vuorityöläisten, rakennustyöläisten ja maatyöläisten punaiset yhtenäisyysliitot ovat osoittautuneet elinvoimaisiksi järjestöiksi. Puolan vallankumouksellinen ammatillinen oppositio on fasistiterrorista huolimatta organisatoorisestikin huomattavasti voimistunut ja vahvistunut. Kiinassa, Japanissa, Tshekkoslovakiassa, Espanjassa, Yhdysvalloissa ja monissa muissa maissa PAI:n osastoilla on huomattavia saavutuksia, mutta on maita, joissa jäsenmäärä ei vain ole pysynyt paikallaan, vaan on laskenutkin, esim. Ranska. Yleensä on todettava, että PAI:n osastojen organisatoorinen tila ei ole pysynyt vallankumouksellisen nousun kasvun rinnalla, vaan laahaa sen perässä. Täysi-istunto totesi, että työpaikkajärjestöt ja työ työpaikoilla on yhä vielä kaikkien PAI:n osastojen heikoin kohta. Työpaikka on kuitenkin se linnoitus, joka on valloitettava. *Se on ainoa tie työvä-*

enluokan enemmistön valloittamiseen. Nykyisissä olosuhteissa on työpaikkatoiminnassa osattava yhdistää illegaaliset ja legaaliset toimintamuodot. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen on kiinnitettävä mitä suurinta huomiota uusien toimivoimien, uusien kaaderien esiinvetämiseen, valmistamiseen ja kouluuttamiseen.

Reformistisissa ja muissa taantumuksellisissa ammatillisissa järjestöissä on vielä suuret työläisjoukot. Nämä työläiset on voitettava reformistisen ammattiliittobyrokratian vaikutuksesta ja järjestettävä taisteluun sosialifasistisia johtajiaan vastaan. Työ näiden järjestöjen sisällä, oppositiotoiminnan järjestäminen niissä on sen vuoksi aivan välttämätöntä. Kysymystä ei ole asetettava siten, että on tehtävä työtä joko reformististen järjestöjen sisällä tai vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja oppositioiden kehittämiseksi ja laajentamiseksi, vaan on tehtävä kumpaakin.

Ammattiyhistystyö on kommunististen puolueiden tärkeintä työtä, totesi Kominternin edustaja, tov. *Knorring,* puheessaan. Kommunististen puolueiden on avustettava, opastettava ja johdettava vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja oppositioiden työtä. Hyvin järjestetyn, ripeästi ja bolshevistisesti toimivan fraktiotoiminnan järjestäminen ja kehittäminen ammatillisissa järjestöissä on kommunististen puolueiden velvollisuutena kaikissa maissa.

Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen edessä ovat vaikeat, ratkaisevat taistelut. Likvidoimalla puutteellisuudet ja heikkoudet työssään, järjestämällä rivinsä taistelukuntoon on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen PAI:n, Kominternin ja kommunististen puolueiden johdolla käytävä hellittämätöntä taistelua työttömien ja työssäolevien työläisjoukkojen järjestämiseksi ja johtamiseksi taisteluun pääoman hyökkäystä vastaan, tämän taistelun kehittämiseksi vastahyökkäyksiä porvariston riisto- ja sortohyökkäystä ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan, työväenluokan enemmistön valloittamiseksi. Ei porvarillis-reformistinen, ei kapitalistinen, vaan vallankumouksellinen pulan ratkaisu, se on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen ja koko maailman proletariaatin tunnus.

355(47)

K. PIETARINEN

Punaisen armeijamme neljäntenätoista vuosipäivänä

"Me emme tahdo vaaksankaan vertaa vieraita alueita. Mutta omaa maatammekaan emme anna kenellekään tuumankaan vertaa."

Stalin.

SELVEMMIN kuin milloinkaan ennen vahvistuu Kominternin antaman maailman tilannearvion totuudenmukaisuus tällä hetkellä. Kapitalismin suhteellisesta vakaantumisesta ei ole jäljellä muuta kuin muisto. Kapitalistista maailmaa horjuttava talouspula syventyy yhä, kehittyen monissa maissa poliittiseksi pulaksi; vallankumouksellinen liike nopeasti voimistuu; samaan aikaan kapitalistisen maailman hajaantumisprosessin kanssa sosialistinen rakennustyö Neuvostoliitossa nopeasti kasvaa; porvaristo kiihkeästi etsii ulospääsyä pulasta työtätekevien joukkojen kuristuksen tehostamisen, valtiojärjestelmänsä fasistisoimisen, sotaseikkailujen ja intervention avulla; proletariaatti hakee ja yhä tietoisemmin valmistaa ulospääsyä vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin luomisen avulla.

Porvaristonkin edustajain on pakko myöntää kapitalistisen maailman pulan syvyys ja vakavuus sekä sosialistisen maailmamme (Neuvostoliiton) kehityksen ja kasvun voimakkuus.

"Epävarmuus on kapitalistisen maailman nykyisen tilanteen luonteenomaisin piirre. On ikäänkuin kapitalistista maailmaa johtaisi hullujen muodostama rosvojoukko, joka olisi pantava lukkojen taa, sillä se synnyttää joka puolella tulipalon pesäkkeitä, häärien niiden keskellä palavat kekäleet käsissä. On vain yksi maa, jossa ei ole mitään pulaa, täydellisen kukoistuksen maa, jossa työskennellään täydellä tuotannollisella kuormituksella, maa, joka täydellä vauhdilla kohottaa väestönsä yleistä elintasoa. Se on luokaton maa, joka kulkee eteenpäin tasaarvoisen yhteiskunnan luomista kohti, yhteiskunnan, joka oli viime vuosisadan suurten ajattelijain ihanteena. Se maa on Neuvostoliitto." (Porvarillinen sanomalehtimies *Agust Amon* ranskalaisessa *Volontaire* lehdessä.)

Imperialistinen sota maapallon uudelleen jakamiseksi on nyt jo tosiasiallisesti alkanut. Sotatoimet, joita Japanin sotalaivasto, 150—200 tuh. miehinen maa-armeija ja ilmailuvoimat käyvät Kiinan alueella, ovat osaksi suunnatut Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoja vastaan, mutta perimmäisenä tarkoituksena on käydä Neuvostoliiton kimppuun ja käsiksi Kiinan jakamiseen. Sen, etteivät Yhdysvallat vielä ole avoimesti käyneet taisteluun, selittävät vain eräät poliittiset seikat.

Yhdysvaltain porvaristo pyrkii saamaan aikaan selkkauksen Neuvostoliiton ja Japanin välillä. Se sitoisi huomattavan määrän Japanin voimia lännessä. Toiseksi Yhdysvaltain porvaristo haluaa, että

Japanin joukot tukahduttaisivat Kiinan vallankumousliikkeen ja tuhoaisivat Kiinan sankarillisen Punaisen armeijan. Se suuresti heikentäisi vallankumouksen voimia, joita mahtavimmankin imperialistisen armeijan on pakko pelätä. Ellei olisi olemassa niin reaalista vallankumouksellista voimaa kuin Neuvostoliitto ja kaukaisessa idässä Kiinan punainen armeija, niin sotatoimet imperialististen armeijain ja laivastojen välillä Tyynellä merellä ja sen rantamailla idässä olisivat jo alkaneet. Pyrkimys jännittää voimansa vallankumousliikettä vastaan ja aivan edessä olevaan uuteen imperialistiseen sotaan aiheuttaa kaikissa imperialistisissa maissa kuumeisen aseistautumisen. Yleisestä pulasta huolimatta sotateollisuudella on kukoistuskausi. Ranskalaiset Schneide-Kreson sotatarvetehtaat ovat yksistään v.1931 kuluessa ottaneet työhön 55000 uutta työläistä. Tshekko-Slovakia pyritään muodostamaan erikoiseksi sotatarvetuotannon tukikohdaksi. Shkodan tykkitehtailla oli maailmansodan aikana 30000, nyt 40000 työläistä. Brünnin arsenaalissa oli sodan aikaan vain muutamia satoja työläisiä, nyt 10000. Samanlaisia esimerkkejä sekä Tshekko-Slovakian että useiden muiden maiden sotateollisuudesta voitaisiin esittää hyvin paljon.

Imperialististen valtain aseistus kasvaa huimaavasti. Seuraavasta taulukosta näkyy niiden asevarustelujen laajuus v. 1913 ja v. 1930.

	Tykkejä		Konekivaärejä		Tankkeja		Lentokoneita	
	1913	1930	1913	1930	1913	1930	1913	1930
Ranska	1500	3000	1300	35000	—	2000	138	2800
Yhdysvallat	144	3000	1300	25000	—	570	6	2000
Englanti	2200	2000	900	13000	—	500	90	1150

On otettava huomioon, että esitetyt numerot ovat virallisista lähteistä. Itse asiassa varusteet ovat suuremmat. Niinpä esim. Ranskalla on virallisesti vain 2800 sotilaslentokonetta, mutta sota-asiaintuntijain lausunnon mukaan niitä on todellisuudessa vähintäin 6000.

Merilaivastojen kasvu Ranskassa ja kaikissa muissa imperialistisissa maissa kehittyy huimaavasti. Ranskan ja Italian hallitukset ovat aivan viime aikoina tehneet tilaukset 50 uuden taistelulaivan rakentamisesta. Japanissa uusitaan sotalaivasto kokonaan, järjestäen se lentokoneiden kanssa yhteistoimintaan. Englannissa on laadittu viisivuotinen laivojen rakennussuunnitelma, jonka mukaan erikoisesti voimistetaan vedenalaista laivastoa. Yhdysvaltain telakat työskentelevät kuumeisesti. J.n.e.

Kulut kaikista näistä joutuvat jo ilmankin kurjuuteen syöstyjen työtätekevien joukkojen kannettaviksi. Suurvaltojen sotamenojen kasvu on aivan hämmästyttävä. Euroopan valtojen sotamenot olivat v. 1913 (ilman Saksaa) 1878 miljoonaa dollaria. V. 1928 ne olivat jo 2370 milj. dollaria. Vv. 1925—30 Puolan, Rumanian ja Suomen sotamenot ovat kasvaneet 58 % ja Ranskan kokonaista 100 %, tehden ne v. 1932 20 miljaardia frangia. Yhdysvaltain sotamenot ovat vv. 1913—1930 kasvaneet kolminkertaisesti (266 milj dollarista 847 milj. dollariin).

Aseistariisuminen: Rauha. Kuka voikaan tämän jälkeen suhtautua

vakavasti porvariston puheisiin aseistariisumisesta ja rauhasta. Niin: jokainen imperialistinen valta haluaisi kyllä, että *toiset* vallat vähentäisivät aseistustaan, mutta eivät vaatisi sitä ko vallalta itseltään.

Toiselta puolen ei myöskään ole vähäinen porvariston pyrkimys käydä pulan vallitessa kauppaa kasvavan sosialistisen maan kanssa. Tämä seikka ja työtätekevien joukkojen yhä kasvava myötätunto Neuvostoliittoa kohtaan pakottavat eri kapitalistisia valtoja solmiamaan hyökkäämättömyyssopimuksia Neuvostoliiton kanssa. Mutta nuo sopimukset eivät saa heikentää puolustusvalppauttamme. Kaukaisen idän tapahtumien yhteydessä nähtiin, kuinka valmis kauppa- ja teollisuusporvaristokin on hyötymään sodan kustannuksella. Porvarimaiden sotakiihkoilijat ja seikkailijat taas hinnalla millä tahansa pyrkivät sytyttämään sodan palon mahdollisimman yllättävien provokatioiden avulla.

Tämä nähdään tällä hetkellä kaukaisessa idässäkin. Virallisena tunnuksena ei ole sota, vaan "kansalaisten omaisuuden ja hengen varjeleminen". Hyökkäystä varten järjestetään aina edessäpäin "levottomuuksia", muodostetaan "rosvojoukkoja", joita sitten muka ajetaan takaa. Noudatetaan diplomaattista petospolitiikkaa, keksitään valheita, käytetään kiihoitusagitatiota. Vallankumoukselliset ja vastustelijat tuhotaan säälimättömän valkoisen terrorin avulla. Siten vähitellen pannaan käyntiin sodan monipuolinen mekanismi, pakotetaan joukot menemään armeijaan, kehitetään maassa kiihko-"isänmaallinen" mieliala, ja kun alkuun on päästy, käy sodan kulku edelleen sodan lakien mukaisesti.

Asettaen Neuvostoliiton — maailman vallankumousliikkeen aseistetun tukikohdan — ja siinä suoritettavan menestyksellisen sosialismin rakentamisen kapitalismin luhistuvaa taloutta vastaan me osoitamme sosialistisen talousjärjestelmän etevämmyyden kapitalistiseen verraten, osoitamme tien luokattoman yhteiskunnan luomiseen ja työtätekevien joukkojen kurjuudesta nostamiseen. Mitä voi kapitalistinen maailma asettaa meidän saavutuksiamme vastaan? Ei mitään. Siksi se kuolemanpelkoisesti koettaakin kaikkensa, voidakseen peittää suurilta joukoilta sosialismin saavutukset Neuvostoliitossa, estääkseen niitä seuraamasta meidän esimerkkiämme. Tässä kapitalismia innokkaasti auttavat sosdem. puolueet, nämä kapitalistisen järjestelmän yhteiskunnalliset päätuet. Itselleen leveän leivän keplotelleet sosdem, johtajat koettavat Neuvostoliittoa kurjasti parjaamalla estää joukkoja luopumasta heistä ja siitä teoriasta, että pulasta päästään sosialismiin ilman vallankumousta ja ilman taistelua, kunhan vain jaksetaan odottaa ja kärsiä. Toisaalta taas kaikenlaiset luopiot ja opportunistit levittelevät proletaaristen luokkajärjestöjen ja jopa eräiden kompuolueidenkin riveissä harhakuvitelmaa kapitalismin "automaattisesta" romahduksesta, porvariston toivottomasta tilanteesta, joka vie työväen voittoon ilman taistelua ja vallankumousta.

Kaikki tällaiset petosteoriat on paljastettava, sillä ei ole mitään sen vaarallisempaa työväen voitolle kuin toimettomuus ja sovittelevaisuus. Paljastaen tällaiset vastavallankumoukselliset teoriat, sovelluttaen leniniläistä luokkataistelulinjaa kaikkia, niin oikeisto- kuin "vasemmistolais"-opportunistisiakin virtauksia vastaan, voidaan mobilisoida joukot ratkaisevaan

rynnäkköön, jouduttaa vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsymistä kapitalismin maissa.

Samaan aikaan on paljastettava kaikki porvariston taholta tyrkytetyt "rauhanrakkaus"- ja "aseistariisumis-"teoriat sekä syytteet "punaisesta imperialismista", joilla koetetaan kääntää joukkojen huomio pois todellisesta sodanvaarasta, halventaa Neuvostoliiton ajamaa rauhanpolitiikkaa ja Punaisen armeijamme mainetta.

Joka ainoa Punaisen armeijamme ja proletaarisen vallankumouksen ystävä tietää, että Punaisen armeijan tehtäviin ei kuulu valloitusten suorittaminen, niinkuin imperialistiset armeijat riistotarkoituksessa tekevät. Sen tehtävänä on sosialistisen rakennustyön puolustaminen ja sitä uhkaavien vaarojen ja hyökkäysten torjuminen.

Jos kapitalististen maiden kommunistiset puolueet osaavat oikein toimia noudattaen Leninin oppia imperialistisen sodan luonteesta, sodasta yleensä sekä aseellisesta kapinasta, jos ne järjestävät oikein agitatio- ja järjestötyönsä imperialististen armeijain ja sotatarvetehtaiden työläisten keskuudessa, ei ole epäilystäkään, ettei imperialististen armeijain riveissä sotatakkia kantavat proletaarit tuntisi olevansa *kansainvälisen puna-armeijan sotureita jo nyt,* sillä puna-armeija on kaikkien maiden työtätekevien joukkojen oma armeija, heidän oma aseellinen järjestönsä vapautumistaistelussa. Sellainen armeija ei suostu käyttämään aseita kapinoivaa ja lakkoilevaa työläisjoukkoa vastaan, se ei suostu toimimaan rankaisuretkikuntina talonpoikaistoa vastaan, vaan se kääntää aseensa itse fasistisia upseereita ja käskeviä kapitalisteja kohti.

Suorittaessamme taistelukuntoisuutemme lujittamista Neuvostoliitossa meidän on ennenkaikkea muistettava, että "sota nykyisissä olosuhteissa vaatii suurenmoisen määrän koneita, erinimisiä ja teknillisesti varsin monimutkaisia koneita. Sota mekanisoituu, koneellistuu, teollistuu, muuttuen siten suurenmoiseksi, monimutkaiseksi ihmisten tuhoamistehtaaksi... Kuten joka sodassa, niin tulevassakin sodassa tulee toimimaan kaksi perustekijää: kone ja ihminen" (Voroshilov).

Siksipä puolueen päälinjan toteuttaminen viisivuotissuunnitelman suorittamisessa, luokkien hävittämisessä, maamme teollistamisessa ja ulkomaista riippumattomaksi pääsemisessä on puolustusnäkökannaltakin poikkeuksellisen tärkeä. Punaisen armeijan tekniikan rikastuttaminen ja sen ylläpitäminen sodan aikana käy vain täten mahdolliseksi. Siksipä tov. Stalinin tunnuslauseella tekniikan omaksumisesta onkin tavattoman suuri merkitys myöskin puolustuksen kannalta, niin yleisessä elämässämme kuin Punaisen armeijan sisälläkin. Siksi on suuri merkitys myöskin "ihmisen", taistelukoneitamme käyttävän "elävän voiman", Neuvostoliittomme työläisten ja kollektivistien ennakkovalmistautumisella puolustustehtäviin jo rauhan toimissa oltaessa ja niiden yhteydessä. Useissa laitoksissamme on vielä paljon heikkouksia puolustuspropagandan järjestämisessä. Niinpä esim. koulujemme oppikirjat eivät käsittele tätä työtä juuri laisinkaan. Järjestötyömme Osoaviahimissa kaipaa varsinkin maaseudulla monella alalla tarmokasta korjausta.

Punainen armeijamme vuorostaan, turvatessaan asekädessä ja taisteluvalmiudellaan rauhallisen sosialistisen rakennustyön mahdollisuuden, osallistuu aktiivisesti itse sosialistiseen rakennustyöhönkin.

Kasvattaen aatteellisesti ja fyysillisesti työläis- ja kollektivistinuorisoa se siten valmistaa yleiseen rakennustyöhömme terveitä ja luokkatietoisia, teknillisesti lukutaitoisia aktivisteja. Erikoisen huomattava on Punaisen armeijan kasvattamien nuorukaisten osuus maaseudun sosialistisessa uudestirakentamisessa: noin puolet koko kyliemme aktiivista on entisiä puna-armeijalaisia. He ovat neuvostorakennustyön, kollektivisoimisen, kollektiivitalouksien lujittamisen, puolue- ja nuorisotyön sekä muun yhteiskunnallisen toiminnan ensimmäisiä iskureita ja järjestäjiä.

Suuri on Punaisen armeijan osuus myösin teknillisten kaaderien kasvattamisessa. Armeija kouluttaa varsinaisen taistelukoulutuksen yhteydessä ja ohella huomattavan määrän traktoristeja, moottoristeja, kuljettajia, teknikoita, maatalousspesialisteja jne. Yksin maatalous- sekä teknillisiin korkeakouluihin valmistettiin v. 1930 kanditaatteina 3000 nuorukaista, opiskelemaan insinööreiksi ja teknikoiksi. Tämän lisäksi voidaan mainita se laaja toiminta, jota suoritetaan Punaisen armeijan taholta sosialistisen rakennustyön tukemiseksi varojen kokoamisen, aatteellisen propagandan, työavustusten yms. muodossa. Kesällä v. 1931 järjestettiin ns "Voroshilovin talkoot", joihin yli maan osallistui satojatuhansia puna-armeijalaisia, tehden kollektivisteille työtä lähes miljoonan työpäivän arvosta.

Missä kapitalistisessa maassa armeija voi olla näin aktiivisesti raatajajoukkojen välittömänä tai välillisenä apuna? Ei missään. Siten voi menetellä vain Työläistalonpoikainen punainen armeija.

Punaisen armeijamme tämän päivän tehtävänä on edelleenkin jatkaa luokkatietoisuuden kohottamista riveissään ja riviensä lujittamista neuvostohallituksemme, kommunistisen puolueemme ja sen keskuskomitean ympärille. Etenkin on mobilisoitava huomio leninismin linjan puolesta sodan kysymyksissä ja puolustuspropagandassa, vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden salakuljetusyrityksiä ja oikeisto-opportunistista sodanvaaran aliarvioimista vastaan.

Sellaiset yritykset, mitä trotskilaiset salakuljettajat tekivät tov. Jaroslavskin liberalismin varjossa *NKP(b) historian* IV osan 4:nnessä luvussa, on säälimättä paljastettava. Yrittäessään "valaista" kansalaissodan historiaa nämä salakuljettajat ovat kokonaan hämänneet kommunistisen puolueen keskuskomitean, tov. Leninin, Stalinin, Frunsen, Voroshilovin ym osuuden voittomme saamisessa. Ei ole sanallakaan mainittu Trotskin virheellisistä otteista etelärintaman ja itärintaman ohjaamisessa, kommunistien osuuden aliarvioimisessa. Puolan rintaman virheistä, miliisijärjestelmän vastustamisesta jne. Kansalaisodan tarkoituksena etelässä sanotaan olleen porvarillisdemokraattisen vallankumouksen puolustamisen.

Kohottaen poliittisen kasvatustyönsä tasoa, rikastuttaen taistelutekniikkaansa ja tov. Stalinin kuuden historiallisen ehdon pohjalla kehittäen taistelutaitoaan Punainen armeijamme kommunistisen puolueen johtamana muodostuu sellaiseksi voimaksi, jota imperialisteilla on täysi syy pelätä.

Neuvostoliiton VI neuvostojen edustajakokous viime keväänä ei suotta lausunut, että nykyisen kapitalistisen pulan vallitessa, laajojen joukkojen vallankumouksellistumisen olosuhteissa hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan merkitsee vaaraa ennenkaikkea niitä kohtaan, jotka uskaltavat rikkoa rau-

han ja hyökätä Neuvostoliiton kimppuun.

Lahoavan kapitalistisen maailman vastakohtien kärjistymisen aiheuttamissa edessäolevissa jättiläiskamppailuissa Punainen armeijamme osuus tulee olemaan ratkaisevaa laatua.

Eläköön Työläis-talonpoikainen punainen armeija.

OSKARI VIRTA

Imperialistien aineellisesta sotaan valmistautumisesta

MAAILMAN taloudellinen kriisi on aiheuttanut imperialistien leirissä kuumeisen sotaan valmistautumisen. Taloudellinen kriisi on syventänyt vallinneita ristiriitoja. Näiden ristiriitojen ratkaisua imperialismi etsii uudessa sodassa. Sodan valmisteleminen on käynnissä kaikilla mahdollisilla tavoilla — poliittisesti, sotilaallisesti, aineellisesti. Tässä kirjoituksessa tarkastelemme sitä, miten imperialistit valmistautuvat sotaan aineellisesti.

Sodankäyntitavat ja sen valmistelemisen määrää kokonaan tuotantovoimien tila ja teknillisen kehityksen taso. Engels kirjoitti Anti-Dühringissä: "Mikään ei riipu suuremmassa määrin taloudellisista oloista kuin juuri armeija ja laivasto. Niiden aseistamisen, komplektoimisen, organisation, taktiikan ja strategian määrää ennen kaikkea se, millä kehityksen tasolla sillä hetkellä on tuotanto... Armeijan koko organisation ja sodankäyntitavan, ja siis myös voiton ja häviön, määräävät aineelliset, s.o. puhtaasti taloudelliset ehdot, ihmis- ja asemateriaalin, s.o. väestön määrä ja laatu sekä tekniikan kehitystaso."

Tämä Engelsin määritelmä pitää tälläkin erää paikkansa. Armeijan organisatio ja sodankäyntitavat riippuvat tyystin aineellis-teknillisestä basiksesta. Polttomoottorien, lentokoneiden, tankkien y.m.s. kehitys on antanut mahdollisuuden suunnattomasti kehittää armeijain liikuntokykyä, ja siksi pidetään riidattomana aksioomana sitä, että tuleva sota tulee olemaan liikuntasotaa eikä asemasotaa. Maailmansota muodostui asemasodaksi siksi, että armeijoilla ei ollut tarpeellisia aineellisia välineitä puolustusketjujen murtamiseen. Tulevassa sodassa nämä välineet tulevat olemaan. Toisekseen pidetään yleisenä mielipiteenä sitä, että puolustautuvalla ei ole mitään erikoista syytä tarrautua kiinni joihinkin kukkuloihin vain siksi, että ne ovat tunnettuja ja että sanomalehdistö niistä tulee kertomaan. Armeijain liikkumisalueen tulee määräämään vihollismaan teollisuusseutujen asema ja suurimmat väestökeskukset, etupäässä pääkaupunki.

Paitsi kysymystä asema- ja manööverisodan mahdollisuudesta on imperialistien leirissä maailmansodan kokemuksen perusteella käsitelty erästä toistakin tärkeätä kysymystä: tuleeko tuleva sota olemaan suurten monimiljoonaisten armeijain sotaa vai tulevatko sodankäynnin suorittamaan pienet, hyvin varustetut, mutta luotettavat armeijat. Maailmansodan jälkeiset vallankumoukset ja levottomuudet sekä erikoisesti juuri Venäjän esimerkki ovat panneet imperialistit pelkäämään suurten kansanjoukkojen aseistamista. Sarkatakkiin puetut työläiset voivat nopeasti kääntää kiväärinsä todellisia vihollisiaan, kapitalisteja, vastaan.

Tällä alalla on imperialistien ideologina esiintynyt englantilainen eversti Fuller, josta tämä ajatussuuntakin on saanut nimekseen fullerismi. Fullerin mielestä on vaarallista aseistaa suuria joukkoja, vaan sota on käytävä pienillä, luotettavilla joukko-osastoilla. Englannilla on tässä suhteessa jo kokemuksiakin. Sen rankaisuretkikunnat Indiassa y.m. sen alusmaissa puhjenneiden kapinain ja levottomuuksien

kukistamiseksi ovat olleet juuri tällaisia ekspeditionikorpuksia. Saman menettelytavan otti Ranska käytäntöön Marokossa. Se käy tietysti laatuun siirtomaasodissa, mutta suuren imperialistisen sodan käynnissä se ei tule vetelemään.

Olettakaamme, että sota aloitettaisiin pienillä hyvin varustetuilla armeijoilla. Kumpikin sotivista puolista tulisi heti pyrkimään suurentamaan armeijaansa lukumäärällisesti, alentamatta varustusten laatua. On selvää, että sota hyvin pian muuttuisi suurten massojen sodaksi — kapitalismin olisi pakko vetää siihen mukaan suunnattomat ihmismäärät, koko kansan. Fullerismia ei yksikään porvarillinen sotilasteoreetikko ota vakavasti. Se on tietoista työtätekevien joukkojen pettämistä. Sillä pyritään luomaan suurissa kansanjoukoissa sellainen käsitys, että sotaan tulevat osallistumaan vain vakinainen armeija ja fasistiset järjestöt. Tällä tavoin pyritään heikentämään sodanvastaista työtä työväestön keskuudessa.

Tämän lörpöttelyn vastapainoksi on asetettava sodan laajan valmistelun paljastaminen kaikessa alastomuudessaan; sillä tavoin on herätettävä suuret kansanjoukot käsittämään, että sota tulee kajoamaan jokaista yksilöä ja että kapitalismi valmistautuu uhraamaan sodanjumalalleen miljoonaiset ihmismäärät, paljoa suuremmat kuin viime sodassa.

Kaikki kapitalistimaat valmistautuvat joukkojen sotaan. Voisimme esittää kymmeniä lainauksia johtavien porvarillisten sotilasteoreetikkojen lausunnoista, joissa he painostavat tulevan sodan joukkoluonnetta. Esitämme vain yhden, "aseistariisutun" Saksan erään sotilasspesialistin, kenr. von Secktin, lausunnon vuodelta 1928: "Koko kansan tulee valmistautua välittömästi osaaottamaan sotaan. Meidän tehtävänämme tulee olla kaikkien nuorten sotilasopetus ja koko teollisuuden järjestäminen aseistuksen valmistamiseen sodan varalta."

Imperialistien on pakko vetää tulevaan sotaan mukaan koko kansa — sen kaikki kerrokset. Heidän on pakko muodostaa monimiljoonaiset armeijat, huolimatta siitä vaarasta mikä heille tästä koituu. Ja tähän valmistaudutaan kaikissa maissa. Puheet fullerismista, pienten armeijain käyttämisestä, joita meilläkin vielä kuulee, ovat lörpöttelyä, petosta. Sodan valmistelua on tutkittava tarkasti ja paljastettava joukoille sen suuri laajuus.

Lentokoneiden kehitys aiheuttaa vielä erään uuden erikoisuuden tulevassa sodassa. Siviiliväestö tulee muodostamaan sotatoimenpiteiden välittömän kohteen. Tulevassa sodassa voi voittaja katsoa voittaneensa vasta sen jälkeen kun on tuhonnut suurimman osan vastustajamaan teollisuudesta. Teollisuuden ja liikenteen merkitys on nykyaikaisessa sodassa ratkaiseva. Armeijan tuhoaminen ei ole vielä ratkaissut sotaa, sillä teollisuuden ja teollisuusproletariaatin pohjalla voivat imperialistit muodostaa jatkuvasti uutta armeijaa. Mutta silloin, kun ei ole enää teollisuutta, joka varustaa armeijaa ampuma-aseilla ja ammuksilla sekä muilla taisteluvälineillä, silloin voidaan katsoa vastustaja voitetuksi. Tästä seuraa, että hyökkäykset teollisuuslaitosten ja liikennevälineiden kimppuun tulevat huomattavaksi, ratkaisevaksi osaksi sotatoimista. Tämän vuoksi eräs amerikkalainen kemisti lausuikin puolileikillä, että sodan alkaessa hän heti matkustaa rintamalle, sillä se tulee olemaan vaarattomin paikka koko maassa.

Merkitsemme lopuksi sen, että maailmansodan kokemuksen perusteella ei kukaan enää ajattele nopeata sotaa, vaan kaikki ovat yksimielisiä siitä, että tuleva sota, olkoonpa se joko imperialistien keskeinen sota tai heidän hyökkäyksensä Neuvostoliiton kimppuun, tulee olemaan pitkäaikainen. Tähän voimmekin lopettaa tulevan imperialistisen sodan yleisen luonteen hahmottelun ja siirtyä välittömään aiheeseemme.

Sotatekniikka on maailmansodan jälkeen suunnattomasti kehittynyt. Jalkaväen tärkeimmäksi tuliaseeksi on tullut konekivääri, syrjäyttäen kokonaan kiväärin. Porvarillisten sotilasspesialistien lausuntojen mukaan voidaan tulevan sodan alussa konekiväärien lukumäärä helposti kohottaa viiteenkymmeneen jokaista rintamakilometriä

kohden, siis yksi konekivääri jokaista kahtakymmentä metriä kohden. Konekiväärien kehitys on kulkenut pääasiassa niiden painon pienentämisen ja koneiston yksinkertaistuttamisen suuntaan.

Tykistö on saanut nykyisin aivan erikoisen suuren merkityksen. Jo maailmansodassa tykistö näytteli suunnatonta osaa. Esimerkkinä mainitsemme, että kun vuoden 1871 sodassa Saksan tykistö koko sota-aikana ampui noin puoli miljoonaa ammusta, niin Sommen taisteluissa saksalainen tykistö yhdessä päivässä ampui yli miljoonan ammuksen. Venäläis-japanilaisessa sodassa tykkituli tuhosi 11—13 % kaikista haavoittuneista tai kaatuneista. Maailmansodassa tämä lukumäärä oli noussut jo 60—70 %. Tykistöammukset muodostavat sotilasmenoissa sodan aikana suurimman menoerän. Esim. Venäjän armeijassa 62 % kaikista varustelumenoista lankesi tykistöammuksien osalle.

Erikoisen luonteenomainen piirre sotatekniikan kehityksessä on armeijain motorisoiminen. Kaikki viimeaikaiset suuret manööverit kapitalistimaissa ovat suoritetut täysin motorisoiduilla, s.o. autoilla liikkuvilla joukko-osastoilla. Toinen tärkeä piirre on taistelutoimintojen mekanisoiminen, s.o. koneellistuttaminen. Tällä alalla tärkeintä osaa näyttelevät tankit. Kaikki imperialistiset suurvallat sovelluttavat jo rauhan aikana teollisuutensa tankkien joukkotuotantoa varten.

Ilmailun alalla on kehitys kulkenut pääasiassa sellaisten lentokonemallien kehittämisen suuntaan, joilla olisi mahdollisimman suuri toimintasäde, jotka ottaisivat mahdollisimman suuren kuorman ja olisivat hyvin aseistetut puolustusta varten. Tässä suhteessa on sotatekniikalla suunnattomia saavutuksia, jotka tulevassa sodassa tulevat suuresti muuttamaan sodan luonnetta. Sota tulee vaatimaan suuren määrän lentokoneita. Ranskan armeija menetti maailmansodan loppuvuosina joka kuukausi noin 35 % toimivista koneistaan, ja siksi armeijalla tuli olla noin kymmenkertainen reservi koneita. Tämä suhde jää voimaan tulevassakin sodassa ja siksi valmistaudutaan kaikissa maissa lentokoneiden joukkotuotantoon. Siviililennon kehittäminen on tärkeänä kiihokkeena joukkotuotannon kehittämiselle.

Merisodan alalla pyritään rakentamaan pienempiä aluksia, mutta sitä enemmän. Suuret panssariristeilijät eivät ilmeisesti tule näyttelemään suurta osaa. Tällä pohjalla imperialistit ovat paljon keinotelleet "aseistariisuutumisella", poistaen laivoistaan kelvottomia ja liian suuria aluksia ja samanaikaisesti rakentaen suuren määrän pienempiä, erikoisesti vedenalaisia. Viimemainitut tulevat olemaan tärkeänä tekijänä saarron suorittamisessa ja kauppalaivojen tuhoamisessa.

Kaikki kauppalaivat rakennetaan kapitalistimaissa siten, että niihin voidaan sodan aikana asettaa pienoistykit. Sotaaikana tulee jokaisen satamasta lähtevän laivan olla puolustuskuntoinen, sillä sotalaivoja ei riitä saattajiksi.

Kemiallisen taistelun alalla on maailmansodan jälkeen kehitys kulkenut pääasiassa sellaisten uusien myrkkyjen keksimiseen, joita vastaan puolustautuminen on vaikeata tai mahdotonta. Tähän kysymykseen yhtyy läheisesti bakteriologisen sodan valmisteleminen, josta silloin tällöin sattuu pääsemään tietoja julkisuuteen. Levittämällä kuolemaa tuottavia tauteja vihollismaahan toivovat imperialistit pikemmin tuhoavansa miljoonaiset joukot ja selviytyvänsä sodasta voittajina.

Ampuma-aseiden, ammusten ja muiden taisteluvälineiden valmistaminen rauhan aikana riittävässä määrin sodan käyntiä varten on mahdotonta. Yksikään imperialistinen valtio ei voi kiinnittää tähän tarkoitukseen niin suuria pääomia kuin pitäisi. Ja jos voitaisiinkin valmistaa sanokaamme esimerkiksi yhden vuoden kestävää sotaa varten riittävät varastot, niin niiden säilyttäminen vaatisi jo suuren määrän henkilökuntaa ja suunnattomia varoja. Sitäpaitsi useat taisteluvälineet pilaantuvat nopeasti. Toiset taas sotatekniikan kehittyessä vanhenevat muutamissa kuukausissa. Tämän vuoksi ei missään maissa säilytetä suuria ase- ja ammusvarastoja, vaan pidetään viisaampana sovelluttaa teollisuus siihen kuntoon, että se heti sodan

puhjettua siirtyisi valmistamaan sotatarpeita.

Maailmansodan edellä ei tällaista valmistelutyötä oltu suoritettu. Seuraukset siitä olivat kaikissa sotivissa maissa huonot, — teollisuuslaitokset täytyi sodan aikana sovelluttaa sotatarvetehtaiksi. Englannissa proektioitiin, rakennettiin ja pantiin käyntiin yhden vuoden kuluessa 92 uutta ammustehdasta. Tämän kokemuksen perusteella on nykyisin teollisuuslaitosten sotaan valmistaminen kaikissa maissa suoritettu mitä suurimmalla huolella..

Sodan aikana tulevat kaikki teollisuuden alat olemaan sotatarvealoja. Ei ole olemassa sellaista teollisuuden alaa, joka sodan aikana ei joutuisi palvelemaan sotaa.

Tärkein teollisuusala on metallurgia. Sota vaatii suunnattomat määrät metallia. Saksa käytti vuonna 1916 13 milj. tonnia terästä sotatarkoituksiin teräksen koko tuotannon ollessa 17 milj. tonnia. Saksa pystyi maailmansodan alussa niin nopeasti ja menestyksellisesti hyökkäämään liittolaisvaltojen kimppuun suureksi osaksi siitä syystä, että se tuotti huomattavasti enemmän metallia kuin viimemainitut. Saksalainen tykistö heitti suunnattomat määrät metallia liittolaisarmeijain asemiin, tuhoten kokonaisia divisionioita. Sodan loppuun tilanne muuttui — erikoisesti sen jälkeen kun näyttämölle astui Yhdysvaltain teräs.

Huolimatta kemian suuresta merkityksestä tulevassa sodassa metalli jää kuitenkin perustekijäksi. Metallia vaativat tykit, konekiväärit, kiväärit, ammukset, laivasto. Suunnattomat määrät metallia vaatii ilmalaivasto, motorisoidut osastot, rautabetonilinnoitukset, kaasukammiot, piikkilanka-aidat.

Metallurgisen teollisuuden — masuunien, marten-uunien j.n.e. — sovelluttaminen sotilastarkoituksiin on helposti suoritettu. Niiden tulee vain jatkaa sodan aikana työtänsä, antaen mahdollisimman paljon rautaa ja terästä, ja juuri niitä lajeja, joita armeija vaatii. Toisin on laita metallia jalostavan teollisuuden. Siinä on selvästi havaittavissa kaikissa kapitalistimaissa pyrkimys sovelluttaa jo rauhan aikana nämä teollisuuden alat sotatarkoituksiin. Esimerkkinä mainitsemme putkiteollisuuden, jonka viimeaikainen kehitys kaikissa maissa on kulkenut selvästi määrättyyn suuntaan: ammusten valmistamisen helpoittamiseen ja halventamiseen. Ompelukonetehtaat, kirjoituskonetehtaat — kaikki tällaiset "rauhallisen" teollisuuden alat sovellutetaan jo rauhan aikana konekiväärien osien t.m.s. tuottamiseen. Auto- ja traktoritehtaat ovat sodan aikana oikeita asearsenaaleja. Mikä tahansa metallinkäsittelytehdas tai pikkuverstaskin voidaan sodan aikana panna valmistamaan joitakin aseiden tai ammusten osia. Kaikki tämä valmistelutyö on kapitalistimaissa suoritettu jo ennakolta.

Sota meritsee nykyisin seisoville metallurgisille tehtaille suurta markkinapaikkaa, joka tulee täydelleen kuormittamaan alikuormitetun teollisuuden. Jo maailmansota oli metallurgisten teollisuuslaitosten omistajille — Wickers'eille, Schneidereille, Kruppeile — kulta-aikaa. Sota tuotti heille miljaardien voitot. Juuri he ovatkin uuden sodan innokkaimpia sytyttäjiä.

Poikkeuksellisen tärkeä osa sotavalmisteluissa on värillisillä metalleilla, erikoisesti kevyillä. Paitsi ennenkäytettyjä metalleja on kapitalistimaissa pyritty kehittämään uusia metallilejerinkejä ja etsimään uusia metalleja. Alumiinia pyritään korvaamaan magnesiumlejeringeillä. Suunnattoman merkityksen ovat aivan viime aikoina saaneet monet harvinaiset metallit, kuten esim. molibden, vanadium, kobaltti j.n.e. Niistä valmistetaan sotatarkoituksiin erilaisia lejerinkejä.

Toinen tärkeä teollisuusala on kemiallinen teollisuus, erikoisesti räjähdysaineiden valmistus. Kemiallisten trustien voitot viime maailmansodan aikana olivat satumaiset. Eri maiden kemian teollisuus on järjestynyt voimakkaisiin trusteihin, jotka huolehtivat siitä, että sodan alussa jokainen kemiallinen teollisuuslaitos tuottaisi joko räjähdysaineita tai myrkkyä. Tällä alalla on erikoisen tärkeä typpihapon valmistus, sillä ilman typpihappoa ei voida valmistaa miljooneja tonneja räjähdysaineita. Aikaisemmin käytettiin raaka-

aineena typpihapon valmistuksessa salpietaria. Maailmansota katkaisi Saksalta mahdollisuudet salpietarin ulkomailta tuottamiseen ja siksi Saksan oli hankittava typpihappo muulla tavoin. Sodan aikana rakennettiin Saksassa kaksi niin suurta typpitehdasta (raaka-aine otetaan ilmasta) että vielä nykyisinkin Saksan typentuotanto on huomattavasti korkeammalla kuin missään muussa maassa. Typpitehtaita rakennetaan kuumeisella kiireellä kaikissa maissa (jopa pikku Suomessakin), huolimatta siitä että kriisin vallitessa niiden rakentaminen on ehdottomasti tappiota tuottavaa.

Sodan aikana tarvittaville aineille pyritään saamaan rauhan aikana laaja käyttö, jotta niitä valmistava teollisuus siten laajeneisi. Räjähdysaineilla ei ole (niinkuin metalleille, lentokoneille j.n.e.) suurta rauhanaikaista menekkiä, ja siksi pyritään kehittämään raaka-aineiden käyttöä muihin tarkoituksiin. Esimerkkinä voimme mainita väkiviinateollisuuden. Sprii on sodan käynnille yhtä tärkeää kuin metallikin. Tämän tähden on yleisenä tendenssinä kaikissa kapitaistimaissa uusien spriinkäyttötapojen etsiminen, jotta tehtaat löytäisivät menekkiä tuotteilleen. Tältä kannalta katsoen on varsin kuvaava Suomen esimerkki. Kieltolain kumoaminen on sodan valmistelemisen kannalta mitä suurimerkityksellisin seikka. Eräissä haastatteluissa mainittiin jo jokin aika sitten, että "viinapolttimomme (Suomen) ovat niin hyvin hoidetut, että ne voidaan panna käyntiin millä hetkellä tahansa".

Sokeriteollisuudella on suuri sotilaallinen merkitys sillä sokerista valmistetaan glyseriiniä ja viimemainitusta dynamiittia. Samoin on laita useiden muidenkin ravintoaineteollisuusalojen.

Kivihiilen kemiallinen käsittely on myrkkyjen ja räjähdysaineiden valmistuksessa tärkeä tekijä. Rauhanaikaisen käytännön tämä teollisuusala löytää pääasiassa väriteollisuuden alalla.

Naftan tuotannolla on sodassa ratkaiseva merkitys. Liittovaltojen edustajain juhlapäivällisillä välirauhaa solmittaessa maailmansodan lopussa lausuikin eräs englantilainen sotilasspesialisti, että Entente kulki voittoon naftalaineilla. Ne imperialistiset valtiot, joilla ei omaa naftaa ole, tekevät voitavansa löytääkseen vaikka vähäisemmänkin naftasuonen hallussaan olevissa maissa. Kysymystä pyritään myöskin ratkaisemaan etsimällä keinoja naftan tai naftatuotteiden valmistamiseksi hiilestä, puusta, turpeista j.n.e. Esimerkkinä siitä, miten kapitalistimaissa tiedemiehet on mobilisoitu tekemään työtä sodan valmistelemiseksi, mainitsemme, että Suomessa prof. Komppa tekee jo useiden vuosien aikana työtä bensiinin saamiseksi turpeesta.

Kloorilla tulee olemaan suuri merkitys raaka-aineena sodan aikana. Huolimatta vähäisestä rauhanaikaisesta menekistä rakennetaan klooritehtaita kaikissa maissa. Useihin tarkoituksiin, joihin löytyisip aiempiakin raaka-aineita kuten esim paperin valkaisuun, käytetään klooria sen menekin kohottamiseksi.

Keinotekoisen kuidun valmistamisessa käytetään useita sotatarve-raaka-aineita, ja siksi tämän teollisuuden kehitys jatkuu imperialistisissa maissa kriisistä huolimatta. Keinotekoisen kuidun tehtaat voidaan nopeasti muuttaa ruutitehtaiksi, esim. englantilaisten tehtaiden muuttamiseen tarvitaan sikäläisten tietojen mukaan vain 24 tuntia.

Rikkihapolla on suunnaton merkitys sotatarveteollisuudelle. Suurin probleemi tällä alalla on raaka-aineiden löytäminen, sillä useimmissa imperialistimaissa ei rikkiä ole. Tämän probleemin ratkaisemiseksi tekevät työtä monet kemistit eri maissa.

Suunnaton sotilaallinen merkitys tulee kaikissa eurooppalaisissa kapitalistimaissa olemaan selluloosateollisuudella, sillä sodan sattuessa niiden on pakko seurata Saksan esimerkkiä, joka viime maailmansodan aikana valmisti tarvitsemansa ruudin yksinomaan puuselluloosasta.

Jos tällä tavoin jatkaisimme eri teollisuusalojen tarkastelua, niin havaitsisimme, että kaikki ne tulevat sodan aikana palvelemaan armeijaa, varustaen sitä murhaja tuhoamisvälineillä. Kumi-, auto-, traktori-, tekstiili- ja kaikki muut teollisuus-

aiat ovat armeijain varustamiselle ensiluokkaisen tärkeitä.

Eri maissa on erikoiset valtion komiteat, jotka ohjaavat ja suuntaavat teollisuuden kehitystä määrättyyn suuntaan. Suoritetaan teollisuuden koemobilisointeja. Esim. Japanissa suoritetaan sellainen mobilisointi joka vuosi. Amerikassa annetaan teollisuuslaitoksille aika ajoittain sotatarvetilauksia, jolloin kontrolloidaan miten nopeasti ne suorittavat nämä tilaukset. Ranskassa on "sosialistin" Poul Boncueren ehdotuksesta hyväksytty erikoinen laki, joka tarkoin määrittelee teollisuuden valmistautumisen sodan varalta.

Näin ollen siis sodan valmisteleminen pohjautuu samoin kuin kaikki muukin kapitalistinen tuotanto joukkotuotantoon. Enemmän sotalaivoja — vaikkapa pienempiäkin: miljaardeittain ammuksia, sadoin tuhansin tonnein myrkkyjä — siinä on imperialismin ohjelma murhaamisen joukkotuotannon alalla. Kapitalistit tulevat asettamaan koko teollisuuden — kaiken liikenteen, koko kansantalouden palvelemaan sodan tarkoitusperiä. He tulevat aseistamaan miljoona-armeijat — pääasiassa kaupunkityöväestöstä — ja heittämään ne tappotantereille tykkien ruuaksi.

Imperialistit valmistelevat sotaa toisiaan vastaan. Mutta yhteistä niille kaikille on sodan valmistelu meitä vastaan. Siinä asiassa niillä on yhteisrintama. Siinä asiassa ei ole erimielisyyksiä. Ja niin ollen Neuvostoliiton-vastaisen sodan vaara on tärkein tällä hetkellä. Sen edestä väistyvät kaikki muut imperialistien ristiriidat.

Sodan valmisteleminen meitä vastaan on alituisena neuvottelujen kohteena kapitalististen valtiomiesten välillä. Kun he kokoontuvat käsittelemään "aseistariisuutumista", niin tärkeimpänä sellaisissakin neuvotteluissa on Neuvostovastaisen blokin lujittaminen. Ja minkälaista ivaa onkaan koko "aseistariisuutumis"-ilveily: Keski-Euroopan tärkeimpänä sotatarveteollisuusmaana, Keski-Euroopan ja Neuvostoliiton rajamaiden arsenaalina on Tshekko-Slovakia.

Tämä kaikki velvoittaa meitä entistä enemmän jännittämään voimiamme maamme puolustuskuntoisuuden kohottamiseen. Tulevan sodan tärkeimpänä tekijänä — paitsi poliittisia tekijöitä — on teollisuus. Teollisuus määrää sodan kulun — voiton tai tappion. Maamme teollistuttaminen on puolustuskuntoisuutemme lujittamista. Siksi meidän on kaikki voimamme jännitettävä teollistuttamisen suuren ohjelman — ensimmäisen viisivuotissuunnitelman — voitokkaaseen loppuun viemiseen. Toinen viisivuotissuunnitelma tulee vielä enemmän kohottamaan maamme taloutta. Se nostaa meidät taloudellisteknillisessä suhteessa ensimmäiselle tilalle Euroopassa. Se tekee Neuvostoliiton, maailman vallankumouksen baasiksen, voittamattomaksi.

Muutamista Saksan kompuolueen teoreettisista ja käytännöllisistä virheistä ja teistä niiden likvidoimiseksi

AIKAKAUSJULKAISUSSA **Bolshevik** n:o 22, 30/XI—31 on julkaistu tov. Thälmanin kirjoitus yllämainitulla otsikolla.

Kirjoituksensa alussa tov. Thälman luonehtii Saksan kompuolueen poliittisen asenteen suhteessa sosiali- ja kansallisfasismiin. Niin sosialifasismi kuin myöskin kansallisfasismi **ovat molemmat porvarillisen diktatuurin tukikohtina,** joita porvaristo käyttää hyväkseen aina konkreettisien ehtojen mukaan. "Tämä poliittinen asenne — minkä yhteydessä muutamat virheelliset määritelmät analyysissä tulivat nopeasti korjatuiksi — antoi Saksan kompuolueelle mahdollisuuden suhteellisen menestyksellisesti suorittaa hyökkäyksen Brünningin systeemiä ja sen so-

sialidemokraattisia tukikohtia vastaan. Tämän ohella Saksan kompuolueen keskuskomitea oikein luonnehti kansallissosialistisen liikkeen toiseksi porvariston diktatuurin ulkoparlamenttaariseksi tueksi sosialidemokratian rinnalla".

Tämä Saksan kompuolueen oikea poliittinen asenne ei kuitenkaan aina ja koko laajuudessaan ole tullut toteutetuksi käytännöllisessä työssä. Tov. Thälman kutsuu tehtyjen poliittisten virheiden korjaukseen bolshevistisen itsekritiikin pohjalla. "Tämän bolshevistisen itsekritiikin mielessä meidän velvollisuutemme on paljastaa useita vallankumouksellisessa joukkotyössämme esiintyneitä ideologisia syrjäytymisiä, poliittisia puutteita ja poliittisia virheitäkin, jotka ovat ristiriidassa Kominternin TPK:n XI täysi-istunnon ja keskuskomiteamme täysi-istuntojen päätösten kanssa".

Mitkä virheet ansaitsevat erikoista huomiota?

"Ensiksi, puutteet taistelussa sosialidemokratiaa vastaan ja yhteisrintama-politiikan toteuttamisessa; toiseksi, virheet kansanvallankumouksen tunnuksen toteuttamisen yhteydessä; kolmanneksi, puutteet taistelussa kasallis–sosialismia vastaan; neljänneksi, kommunisteilla esiintyneet eri syrjävirtaukset, ennenkaikkea puolueen kaukaisemmissa järjestöissä, kysymyksissä perspektiiveistä ja yksilöterrorista."

Vaikka tehdyt virheet ovatkin erillisten puoluejärjestöjen virheitä eikä koko puolueen virheinä, kantaa niistä siitä huolimatta vastuun myöskin Saksan kompuolueen keskuskomitea. "... vallankumouksellisten tehtäväin kasvun prosesissa meidän velvollisuutemme on kohottaa puolue kullakin hetkellä polittisen kypsyyden korkeimmalle tasolle, tällä tavoin pienentäen vallankumouksellisen kehityksen objektiivisten ja subjektiivisten faktoreiden välistä epäsuhdetta ja likvideeraten puolueen jälellejäämisen vallankumouksellisen nousun tempoista. Väheksymällä vakavaa itsekritiikkiä, antautuisimme me sellaiseen "päänpyörrytykseen saavutuksien johdosta", jota vastaan taisteli ja ankarasti arvosteli tov. Stalin puolitoista vuotta takaperin, todeten sen ilmenemisen muutamissa NKP(b):n järjestöissä."

Kominternin TPK:n XI täysi-istunto luonnehti sosialidemokratian, myöskin saksalaisen, porvariston tärkeimmäksi yhteiskunnalliseksi tueksi. Tämä arvio jää voimaan myöskin tänä päivänä.

"Kansallissosialistit eivät kuten ennenkään ole kyenneet ratkaisevasti työntymään tehdasproletariaatin joukkoon. Saksan sos.dem.-puolue, huolimatta heikentymisestään kompuolueen saavutusten vuoksi, on entiseen tapaan porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena ja miljoonaisine seuraajineen ADGB:ssä*) ja muissa työläis-järjestöissä on porvariston diktatuurin ja sen toteuttamisen turvaamisen tärkein joukkoperusta. Toisaalta, kansallis-sosialistisen liikkeen yleisen kasvun prosessissa Hitlerin puolue vuorostaan muodostuu yhä voimakkaammaksi porvariston tueksi. Lähiaikoina, ei myöhempään kuin Preussin vaalien aikana, asettaa tämä uudelleen päiväjärjestykseen kysymyksen myöskin kansallissosialistien avoimesta osallistumisesta hallitukseen".

Brüningin ja keskusta-puolueen — tämän Saksan porvariston johtavan puolueen, joka edustaa finanssipääoman ratkaisevimpia kerroksia, — politiikan luokkasisältö sisältyy seuraavaan. Porvaristo vuorotellen käyttää hyväkseen sosialidemokratiaa ja kansallissosialisteja lujittaakseen diktatuuriaan; **tämän diktatuurin toteuttamisessa se käyttää yhä enemmän fasistisia metodeja, entiseen tapaan käyttäen sosialidemokratiaa hyväkseen tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukenaan.**

Tov. Thälman asettaa kysymyksen, onko Saksan kommunistinen puolue noudattanut riittävästi niitä Kominternin TPK:n XI täysi-istunnon antamia periaatteellisia ohjeita, joissa analysoidaan kommunististen puolueiden jälkeenjääneisyyttä fasismikysymyksessä? Ja vastaa, että ei, sekä jatkaa:

---

*) Yleis-saksalainen ammattiliittojen yhtymä.

"Tämä ei ole vaikeata osoittaa esimerkeillä meidän yleisestä agitatsionistamme ja propagandastamme. Riittää silmäys mihin kommunistiseen lehteen hyvänsä Saksassa, ja todennäköisesti myöskin suureen osaan aikakausjulkaisuistamme, lentolehtisistämme, lentokirjasistamme y.m., tullakseen vakuutetuksi, että useasti tilanteen ja luokkavoimien konkreettisen analyysin asemasta — jota vaatii Kominternin TPK:n XI täysi-istunto — on niissä esitetty "opittuja" kaavoja fasismista."

"Mikä on Saksan kompuolueen tehtävä tässä tapauksessa? Mobilisoida joukot ja viedä taisteluun askel askeleelta voimistuvaa porvariston hyökkäystä vastaan kaikilla rintamaosilla, — ja jokapäiväisessä taistelussa osoittaa sosialistinen pulasta selviytymisen tie: vastapainoksi porvarilliselle diktatuurille asetettava proletariaatin diktatuuri. Sen asemasta, että olisimme tehneet tämän historiallisen vastakkain asettelun kaiken agitationimme ja propagandamme keskeisimmäksi punktiksi, laskimme me useasti prosenteissa Saksan fasistisoitumisen asteen, keksimme teorioita "eri asteista" jne."

Vieläkin pahempaa on ollut se, että "riveissämme on havaittu tendenssejä liberaaliseen fasismin ja porvarillisen demokratian, Hitlerin puolueen ja sosialifasismin vastakkain asetteluun". Tähän sisältyvät myöskin ne "vastaukset", joita on aikaansaanut jotkut — vaikkakin harvat yksilöt — puolueemme toimitsijat Preussin hallitusta vastaan toteutettavan yleiskansallisen äänestyksen yhteydessä; vallankumouksellisen proletariaatin joidenkin kerrosten keskuudessa havaittava osaltaan itsetiedoton tendenssi laskea Brown-Severingin hallitus sittenkin "pienemmäksi pahaksi" kuin Hitler-Hebbel'in hallitus, jne. "Tämä on suurin vaara kommunistiselle puolueelle".

Kuinka suuri tämä vaara tosiaankin on, käy selville tov. Thälmanin paljastaessa sosialifasismin viimeisimmän manöverin: sosialidemokratia, haluten pysyttää joukot oman vaikutuksensa alla ja haluten osoittaa porvaristolle, ettei se voi tulla toimeen ilman heitä, valheellisesti "uhkaa" muodostaa "yhteisrintaman kommunistien kanssa". Tov. Thälman huomauttaa, että puolue ei ole riittävästi paljastanut tätä sos.dem.-puolueen manöveria.

Esimerkkeinä tästä riittämättömästä taistelusta sosialidemokratiaa vastaan tov. Thälman esittää seuraavaa: "Saksan sosialistisen puolueen Leipzigin edustajakokouksen jälkeen annoimme me täysin oikean analyysin sosialidemokraattisen puolueen sisäisestä tilanteesta ja signalisoimme edessäolevasta keskustalaisten eroamisesta sekä heidän uuden puolueen muodostamisestaan työväenluokan harhaanjohtamiseksi. Mutta vastaavassa päätöslauselmassa meillä puuttui näiden oikeiden väitteiden selvä toistaminen (Essen, Wedding) keskustalaisuudesta reformismin vaarallisimpana muotona."

"Huolimatta siitä, että meillä oli tässä kysymyksessä oikea perspektiivi, me seuraavina kuukausina, epäilemättä, aliarvioimme taistelumme välttämättömän voimistamisen tehtävää tätä luokkapetoksellista, keskustalaista suunnitelmaa vastaan.

Jos tämä ei olisi ollut näin, jos me olisimme ratkaisevasti ja aikanaan, käyttäen ohjeenamme silloisen päätöslauselman oikeata linjaa, käyneet taistelua tätä uutta puoluetta vastaan, näyttelisivät tällä hetkellä proletaarisen vallankumouksen näkökannalta kaikkein vahingollisimmat ainekset, Zaidevits'it ja heidän puolueensa, keskustalaisblokin puolue, paljoa pienempää osuutta.

Samoin julistuksemme ehdotuksella yhteisrintamasta ADGB:n piirihallinoille ja muille reformistisille byrokraattisille instansseille (Ruhrin alue) on todistuksena siitä, että periaatteellista taistelua sosialidemokratiaa vastaan ei ole käyty sillä päättäväisyydellä, mikä on omiaan poistamaan tämänlaatuiset virheet.

Tämän kategorian ilmiöihin on laskettava myöskin kokonaan sallimaton fasismivastaisten komiteoiden muodostaminen yhteisrintama-tietä **ylhäältäpäin** "radikaalis-demokraattisten ryhmien" kanssa (joilla on vähän kannattajia joukoissa). Tämän asemasta olisi pitänyt keskeisin paino työssämme fasismin vastaisen taiste-

rintaman voimistamiseksi siirtää — kuten tämä oli oikein tehty Braunschweig'issa — tuotantolaitoksiin, pohjakerroksiin, joukkoihin!" Taistelu sos.dem. vastaan esiintyy välttämättömänä edellytyksenä joukkojen mobilisoimiseksi taisteluun fasismia vastaan.

Vastapainoksi joillekin tovereille, jotka "eivät aina näe sosialidemokraattista metsää kansallissosialististen puiden takaa", tov. Thälman lausuu: "Fasistit voivat tulla hajallelyödyiksi vasta silloin, kun me paljastamme sosialidemokraattisen puolueen liiton fasismin kanssa, leimaamme sen luokkaviholliselle tekemät palvelukset ja repäisemme joukot irti Saksan sosdem. puolueen johtajista.

Oman luokkamme — proletariaatin — enemmistön valtaaminen kommunismin puolelle on kommunistisen puolueen ensimmäisimpiä tehtäviä. Vain valtaamalla proletariaatin enemmistön kommunismin puolelle, voimme toteuttaa seuraavan tehtävän, välikerroksien kapitalismivastaiseen taistelurintamaan ja proletariaatin liittolaisiksi vetämisen tehtävän ja tällätavoin kansan-vallankumouksen edellytysten luomisen Marxin ja Leninin opin hengessä. Näiden periaatteiden kaikenlainen tukahduttaminen, kompuolueen oman luokkamme valtaamisen puolesta käymän taistelun etutilalle asettamisen kaikenlainen kieltäminen on välien katkaisemista marxismin–leninismin kanssa."

Nojaten Leninin antamiin ohjeisiin tässä kysymyksessä Saksan kompuolueen on proletariaatin enemmistön valtaamiseksi suunnattava pääisku sitä puoluetta vastaan, joka vielä tälläkin hetkellä omaa proletariaatin keskuudessa ratkaisevan joukkoperustan porvariston diktatuuria varten. Tällainen on — ei Hitlerin puolue, vaan sosialidemokratia.

"Kysymys puutteista taistelussa porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena esiintyvää sosialidemokratiaa vastaan kokonaisuudessaan, luonnollisesti, ei ole eroitettavissa oman luokkamme puolesta käytävän taistelun kysymyksestä, proletariaatin enemmistön valtaamisen kysymyksestä. Ei voi olla epäilystäkään — me sen jo alleviivasimme puolueemme KK:n tammikuun täysi-istunnossa — siitä, että Saksan sosdem. puolueen työläiset, rinnan järjestymättömien kanssa ovat meille tärkeimpinä säiliöinä työläisten valtaamisen yhteydessä. Tämän tosiasian ymmärtämisellä on suunnaton merkitys puolueen työlle ja erikoisesti vallankumoukselliselle ammattiliitto-oppositsionille tuotantolaitoksissa, ammattiliitoissa ja työttömäin keskuudessa.

Työväenluokan enemmistön valtaamistaistelun probleemi kohoaa eteemme kiinteästi yhdistyneenä kysymykseen kansan vallankumouksen tunnuksen toteuttamisesta. Tätä tunnusta meillä ei ole käytetty aina täysin moitteettomasti. Vieläpä virallisessa asiakirjassakin voi kohdata sallimattoman määritelmän — "proletariaatin, talonpoikaiston ja kaupunkien keskikerrosten "kolmiliitto" — ilman selvää, välttämätöntä painostusta proletariaatin hegemoniasta tässä määritelmässä. (Tämän määritelmän selvittelyyn Saksan kommunistipuoluen pää-äänenkannattajan taholta pujahtaa vieläpä tällainenkin määritelmä: "työtätekevien kolmiliitto")... Kominternin TPK:n XI täysi-istunnossa tämä kysymys asetettiin täysin selvästi. Siellä osoitettiin, ettei ole sallittava asetettavan vastakkain proletariaatin taistelussa liittolaisten valtaamisen tehtävää ja tehtävää työväenluokan enemmistön valtaamisesta."

"Kansan vallankumouksen tunnuksen käyttämisen yhteydessä me emme aina ole riittävän selvästi esittäneet kansan-vallankumouksen tunnusta työväenluokan politiikan mielessä, proletaarisen sosialistisen vallankumouksen synonymina."

Tov. Thälman paljastaa joukon puolueen aikakauslehti Propagandistissa tehtyjä oikeisto-opportunistisia virheitä kansanvallankumous tunnuksen selvitysten yhteydessä.

Sosialidemokratia jatkuvasti valmistautuu Brünning–Hitlerin hallituksen kannatukseen. Tässä tarkoituksessa se on keksinyt uuden painoksen "pienemmän pahan" teoriasta, jonka mukaan Brünning-Hitlerin hallitus vielä edelleenkin on "pie-

nempi paha" verrattuna yksin Hitlerin hallitukseen.

Samaan aikaan kun sosialidemokratia heikontaa joukkojen tarkkaavaisuutta, aikakauslehti Propagandisti eri määritelmissään esittää tunnettua lahkolaista fatalismia suhteessa fasismin kasvuun.

Eräässä Propagandistissa julkaistussa kirjoituksessa fasistisen diktatuurin voittokulku otetaan laskuissa huomioon jonakin kiertämättömyytenä. Tov. Thälman alleviivaa, että "tämä on — puhtaasti häviönsä tunnustamisen asenne, jolla ei ole mitään yhteistä meidän linjamme kanssa. Päinvastoin, meidän täytyy kaikella päättäväisyydellä painostaa, että proletariaatin vallankumouksellinen luokkataistelu määrittelee niin fasistisen kehityksen kohtalon yleensä, kuin myöskin kansallis-sosialistisen liikkeen kehityksen kohtalon erikoisesti."

Kansallis-fasismin osuuden yliarvioinnin rinnalla esiintyy myöskin erittäin vakavia "vasemmistolais"-virheitä, jotka ilmenevät kansallis-sosialistisen joukkoliikkeen erikoisosuuden ja fasismin yleisen merkityksen luokkataistelussa aliarvioimisessa. Näiden "vasemmistolaisten" virheiden olemassaoloa Saksan kompuolueen riveissä ei voi kieltää. Tov. Thälman paljastaa näiden virheiden teoreettiset juuret, virheiden, jotka ovat ilmenneet myöskin Propagandistin sivuilla.

Kompuolueen täytyy taistella kahdella rintamalla: niin oikeisto–opportunistisia kuin myöskin "vasemmisto"-virheitä vastaan fasismin arvioinnissa. On välttämätöntä huomattavasti voimistaa ideologista taistelua Hitlerin puoluetta vastaan. Ratkaisevin rengas taistelussa fasismia vastaan on sen "kansallisen" demagogian paljastaminen; työtätekeville joukoille täytyy osoittaa, että myöskin tässä fasistit seisovat barrikaadin toisella puolella.

Välttämätön on ratkaiseva taistelu fasistien tuotantolaitoksiin tunkeutumista vastaan. Fasistisen toiminnan vastapainoksi täytyy voimistaa työtä työttömien ja samoin myöskin palveluskuntalaisten keskuudessa. Koko laajuudessaan tulee asettaa kysymys taistelusta keskikerrosten työtätekevien vetämisestä proletariaatin puolelle.

Yksityiset työläiset antavat pikkuporvarillisen eserräläisen ideologian työntää itsensä oikealta fasismia vastaan suunnatulta joukkotaistelun tieltä individualisen terrorin tielle. "Individualinen terrori kuitenkin on yhtä suuressa määrin yhteensovittamaton marxilaisuuden-leniniläisyyden kanssa, kuin sosiali–pasifistien ulkokultainen, pelkurimainen ja säälittävä suunsoittokin."

Tov. Thälman siteeraa Leninin eserräläistä individualista terrorismia vastaan tähdättyä kirjoitusta "Vallankumouksellinen seikkailu", ja painostaa, että Saksan kompuolueen keskuskomitean päätös marraskuun 10 p:ltä v. 1931, jossa tuomitaan yksilöllinen terrori, on täysin yhdenmukainen leninismin teorian ja käytännön kanssa. Saksan työväenluokka ei anna itseään johtaa joukkotaistelun järjestämisen ratkaisevista tehtävistä yksilöterrorin tielle.

Lopuksi tov. Thälman osoittaa, että hänen kirjoituksessaan paljastettujen virheiden ja syrjäytymisien juuret juontuvat Kominternin XI täysi-istunnon yhteenvetojen ja Saksan kompuolueen keskuskomitean päätösten riittämättömästä tutkimisesta. Tämä on todisteena siitä, että "puoluetyömme aatteellis-polittinen taso on riittämätön ja ehdottomasti vaatii oleellista parannusta."

Tov. Thälman luonnehtii teoreettisen työn väheksymisen ja riittämättömän vakavan Kominternin ja Saksan kommunistipuolueen keskuskomitean päätösten tutkimisen pikkuporvarillisten mielialojen ilmaukseksi puolueen sisällä. Vallankumouksellisen teorian ja käytännön kiinteän yhteyden riittämätön ymmärtäminen johtaa myöskin käytännöllisen työn heikkenemiseen. Tällaisilla mielialoilla ja tendensseillä ei ole mitään yhteistä bolshevismin kanssa.

"Ilman kasvatuksellisen työn lujittamista ja oleellista syventämistä ei voida menestyksellisesti toteuttaa välttämätöntä

taistelua kahdella rintamalla: päävaaraa — oikeisto-opportunismia vastaan ja "vasemmisto" syrjävirtauksia vastaan."

Tässä pääkohtainen selostus tov. Thälmanin mielenkiintoisesta ja opettavasta kirjoituksesta.

Katsauksia

308(51)

MITEN NEUVOSTOKIINA ELÄÄ JA RAKENTAA. Sen jälkeen, kun ensimmäinen yleiskiinalainen neuvostojen edustajakokous päätti työskentelynsä, kun se oli hyväksynyt Kiinan neuvostovallan väliaikaisen perustuslain ja kun edustajakokouksen osanottajat olivat hajaantuneet takaisin paikkakunnilleen, propageeratakseen edustajakokouksen päätöksiä laajojen joukkojen keskuudessa, on kaikissa neuvostopiireissä alkanut laaja ja kiihkeä luomistyö. Neuvostojen vallalle Kiinassa luodaan luja perusta.

Kiinan Neuvostotasavallan perusalueena on toistaiseksi **Tsjansin maakunta,** missä sijaitsee Kiinan neuvostotasavallan väliaikainen pääkaupunki — **Shitshen** Tsjansarin maakunnassa on nykyään 31 täydelleen neuvostojen hallussa olevaa piirikuntaa. Tsjansin neuvostoalue käsittää 120.000 neliöli'tä, eli 60.000 neliökilometriä. Täten sis yksin **Neuvosto-Kiinan tämä osa on pinta-alataan melkein kaksi kertaa niin suuri kuin Belgia, ja asukaslukunsa puolesta se myöskin on Belgiaa kaksi kertaa suurempi.**

On välttämättä alleviivattava, että äskettäin suoritetut **neuvostovaalit tapahtuivat laajojen joukkojen erittäin aktiivisella osanotolla.** Uuden vaalilain mukaan aktiivisen ja passiivisen äänioikeuden neuvostoja valittaisa omaavat kaikki 16 vuotta täyttäneet Neuvosto-Kiinan kansalaiset, sekä miehet että naiset, lukuunottamatta tilanherreja, kapitalisteja, kulakkeja, keinottelijoita, munkkeja ja lähetyssaarnaajia. Edustajat maakuntien neuvostojen edustajakokouksiin valittiin piirien edustajakokouksissa, jolloin kutakin 3.000 asukasta kohti valittiin yksi edustaja, ja Punaisen armeijan joukko-osastot valitsivat keskuudestaan yhden edustajan kutakin 300 puna-armeijalaista kohti.

Niin sanottujen kauppaosastojen edessä oli monimutkainen ja vaikea tehtävä. Niiden oli järjestettävä ei vain väestön, vaan myöskin ja ennenkaikkea juuri Punaisen armeijan varustaminen elintarpeilla. Tämän ohella, Tsjansin maakunta, joka aikaisemmin kävi vilkasta kauppaa Kiinan muiden seutujen kanssa, osoittautui aivankuin saarretuksi muista alueista heti sen jälkeen, kun Tsjansissa muodostettiin neuvostovalta. Kärkevä suolan, hiilen, kasvisvoiden ja muiden jokapäiväisen kulutuksen tarvikkeiden puute oli vähällä aiheuttaa ankaran pulan ja joka tapauksessa antoi se elinvoimaa vastavallankumouksellisten ainesten vihamieliselle neuvostovastaiselle agitatiolle. Vain äärettömillä ponnistuksilla onnistuttiin tämä pula välttämään ja sikäli kuin neuvostovalta Tsjansin maakunnassa laajeni, saatiin myöskin vakituinen kauppakoneisto järjestetyksi. Elintarpeiden ja välttämättömien kulutustarvikkeiden jakelussa otettiin käytäntöön **normijärjestelmä.** Ja vasta kun onnistuttiin poistamaan kaikki vakavimmat vaikeudet varustelussa, palautettiin jälleen voimaan vapaakauppa. Suuri osuutensa väestön varustelun järjestämisessä ja säännöstelyssä on ollut myöskin osuuskaupoilla, jotka ovat jo ulottautunet laajana verkostona kaikkialle kautta koko maakunnan. Tänä vuonna saatiin Tsjansin maakunnassa erittäin hyvä sato, joka seikka on myöskin helpottanut suuresti varustelavaikeuksien poistamista. Niinpä, esimerkiksi, riissi maksaa Tsjansissa 2½ dollaria pikuli (kiinalainen painomitta), samanaikaisesti kun se Gomindanin hallitsemilla seuduilla maksaa 12—17 dollaria.

Agraarikysymyksen ratkaisemisessa teki neuvostovalta alussa joukon vakavia virheitä, luonteeltaan niin oikeisto— kuin myöskin "vasemmisto"-opportunistisia. Oi-

keisto-opportunistien vaikutuksesta takavarikoitiin alussa maat vain niiltä tilanherroilta, jotka omistivat yli 50 mu:n suuruisen maatilan. Toisilla seuduilla sensijaan, lilisjanilaisen politiikan vaikutuksesta, yritettiin heti siirtyä agraarivallankumouksessa sellaiseen vaiheeseen kuin kollektiivitalouksien perustamiseen. Ja loppujen lopuksi tehtiin vieläkin suurempi virhe, myönnettiin myöskin entisten tilanherrojen ja kulakkien perheille maaosuudet.

Lopullisesti oikein ratkaistiin agraarikysymys Tsjansin maakunnassa vasta sen jälkeen, kun marraskuussa v. 1930 saapui Kominterniltä kirje, jossa paljastettiin ja selvitettiin perusteellisesti lilisjanilaisen politiikan virheet ja annettiin tarkat ohjeet agraarikysymyksestä.

Tämän jälkeen on agraarivallankumous Kiinassa edistynyt aimo askelin eteenpäin, ja nimenomaan juuri Tsjansin maakunnassa on tuon edistyksen merkitys parhaiten havaittavissa. Agraarikysymyksen oikein ratkaiseminen kohotti neuvostovallan auktoriteetin talonpoikaiston laajojen joukkojen keskuudessa täydellisen kannatuksen tasolle sekä voimisti heidän päättäväisyyttään puolustamaan vallankumouksen saavutuksia ja taistelemaan kulakiston vastavallankumouksellisia järjestöjä vastaan.

Yhtenä osoituksena agraarikysymyksen oikein ratkaisemisesta on neuvostovallan säätäminen yhtenäisen, luontaistuotteissa koottavan maaveron menestyksellinen toteuttaminen: tänä vuonna antoi maavero Tsjansin maakunnasa 200.000 pikulia viljaa. Neuvostovalta kykeni sitomaan oikein ja kiinteästi keskivarakkaan talonpoikaiston edut köyhälistön etuihin. Verotuksen kautta koottu vilja käytetään Punaisen armeijan muonitukseen ja köyhien talonpoikaistalouksien tukemiseen.

Neuvosto-Tsjansissa on nykyään ja **melko useita vallankumouksellisia joukkojärjestöjä**, joiden joukossa ovat etutilalla punaiset ammattiliitot ja köyhälistökomiteat. Kehityksessään on näiden järjestöjen pitänyt voittaa paljon heikkouksia ja virheitä. Suurimpana ja yleisenä virheenä niiden kaikkien toiminnassa oli liian heikko selvyys luokkajaottelun kysymyksissä. On merkittävä, että ammattiliitot ovat kiinnittäneet aivan ensiluokkaisen huomion poliittisiin kysymyksiin ja työntäneet takatilalle taloudelliset kysymykset. Niinpä, esimerkiksi, ei kaikkialla ole vieläkään saatettu käytäntöön 8-tuntista työpäivää. Eräissä piireissä on paperitehtaiden ja öljypuristimoiden sulkeminen raaka-aineiden puutteen vuoksi aiheuttanut työttömyyttä. Ammattiliitot vastustivat pitkän aikaa maataloustyöläisten ammattijärjestön perustamista sillä perusteella, että muka maareformin jälkeen ei neuvostoalueilla enää ole maataloustyöläisiä, eli batrakkeja.

Näin elää ja rakentuu Neuvosto-Kiina. Vallankumouksen mahtava aura on mullistanut ylösalaisin äärettömät alueet, joita vielä muutama aika sitten pidettiin kaikkein takapajuisimpina koko maailmassa.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA" № 10 Jätetty kirjapainoon 2/II Kirj. painettavaksi 15/II

Ленинградский Областлит № 33135. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10.
Заказ 269. Тираж. 2600 экз.

Типография „Кирьяпая" Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

1932
ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КИРЬЯ
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ